

ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต
ในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่

**Affect of the Enforcement of Computer Crime Act B.E.2550 (2007):
the Case Study of Internet Users in Hatyai Municipality**

จุกาเกียรติ โปชีว

Jutakiate Posiwe

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration**

Prince of Songkla University

2557

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการ
อินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่

ผู้เขียน นายจุฑาเกียรติ โปชิว

สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ จันทร์เพชร)

.....ประธานกรรมการ
(ดร.สถิตย์ ประสิทธิ์ภรณ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ จันทร์เพชร)

.....กรรมการ
(ดร.ณัฐธิดา สุวรรณ โณ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ จันทร์เพชร)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นายจุฑาเกียรติ โปชิว)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นายจุฑาเกียรติ โปชิว)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขต
เทศบาลนครหาดใหญ่
ผู้เขียน นายจุฑาเกียรติ โปธิว
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจ เจตคติและพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รวมทั้งเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ความเข้าใจและเจตคติ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และสถิติทดสอบรายคู่ของ Scheffe

ผลการศึกษาพบว่าผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับดี มีเจตคติต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อยู่ในระดับเห็นด้วยและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ มีความแตกต่างไปตามปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ ยังพบว่าประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ที่มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติแตกต่างกัน มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Thesis Title	Affect of the Enforcement of Computer Crime Act B.E.2550 (2007): the Case Study of Internet Users in Hatyai Municipality
Author	Mr. Jutakiat Posiwe
Major Program	Public Administration
Academic Year	2013

Abstract

This research aimed to study the understandings, attitudes and offences relating Computer Crime Act B.E.2550 (2007) of internet users in Hatyai Municipality and to compare the difference offences relating Computer Crime Act B.E.2550 (2007) regarding personal factors, understandings and attitudes of internet users. Questionnaire was used as the data collection instrument with the sample group consists of 400 users in Hatyai Municipality. Statistics used for the analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and Scheffe.

The study revealed that the understanding relating Computer Crime Act B.E.2550 (2007) of internet users in Hatyai Municipality was at the good level and most of people agreed with Computer Crime Act B.E.2550 (2007). Moreover, there was a difference between offences before enforcement and offences after enforcement of Computer Crime Act B.E.2550 (2007) at the significant level of .01 and the difference offences were regarding gender, age, education level, occupation and income of internet users. In addition, the difference of understandings and attitudes of internet users were affecting offences relating Computer Crime Act B.E.2550 (2007) at the statistical significant difference level of .01.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เป็นเพราะความกรุณาเอาใส่ใจและให้คำปรึกษาในกระบวนการวิจัยอย่างสม่ำเสมอของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวิทย์ จันทร์เพชร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยเริ่มตั้งแต่การเขียนโครงร่าง การวิเคราะห์ข้อมูล จนกระทั่งขั้นตอนสุดท้าย คือ การเขียนวิทยานิพนธ์อย่างถูกต้อง ผู้เขียนมีความซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ ทั้งใคร่ขอขอบพระคุณ ดร.สถิตย์ ประสิทธิ์ภักดิ์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการฯ และ ดร.ณัฐธิดา สุวรรณโณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาชี้แนะสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เขียน ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ขอขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ จนจบหลักสูตร รวมถึงบุคลากรทุกท่านที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ ตลอดจนขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนที่ได้เสียสละเวลาและยินดีที่จะตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจ จนทำให้สามารถนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์ได้อย่างสมบูรณ์

สำหรับบุคคลที่สำคัญยิ่งและจะขาดเสียมิได้ ผู้เขียนขอขอบคุณบิดา พันตำรวจโทพงษ์ชนนทร์ โปชิว และมารดา นางวิภาดา โปชิว ครอบครัวที่คอยเป็นกำลังใจสำคัญมาโดยตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษา จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้เป็นอย่างดี คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยชิ้นนี้ ขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทิตาแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

จุฑาเกียรติ โปชิว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
ABSTRACT.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
รายการตาราง.....	(9)
รายการภาพประกอบ.....	(13)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	3
สมมติฐาน.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต.....	11
แนวคิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	17
ปัญหาจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้.....	20
แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิด.....	30
แนวคิดเกี่ยวกับความรู้.....	39
แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ.....	42

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)	
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม.....	49
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	57
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	59
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา.....	59
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	59
เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	67
ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล.....	68
ตอนที่ 2 การใช้อินเทอร์เน็ต.....	70
ตอนที่ 3 ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	73
ตอนที่ 4 ระดับเจตคติของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	74
ตอนที่ 5 พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	77
ตอนที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	91

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย (ต่อ)	
ตอนที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล.....	93
ตอนที่ 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการ อินเทอร์เน็ต.....	102
ตอนที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต.....	104
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	106
สรุปผลการวิจัย.....	106
อภิปรายผล.....	107
ข้อเสนอแนะ.....	110
บรรณานุกรม.....	112
ภาคผนวก.....	118
ประวัติผู้เขียน.....	134

รายการตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	บทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	19
3.1	ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต.....	61
4.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่.....	68
4.2	จำนวนและร้อยละ การใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่.....	70
4.3	จำนวนและร้อยละ ระดับความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	73
4.4	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับเจตคติของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	74
4.5	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ.....	77
4.6	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ.....	78
4.7	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ.....	80

รายการตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.8	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ.....	81
4.9	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นมิสามารถทำงานได้ตามปกติ.....	82
4.10	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข.....	83
4.11	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด.....	84
4.12	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม.....	85
4.13	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำต่อความมั่นคง.....	86
4.14	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมาย.....	87

รายการตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.15	ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	89
4.16	ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-independent จากความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลัง การประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	91
4.17	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเพศของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	93
4.18	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามอายุของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	94
4.19	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลอายุของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	94
4.20	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามระดับการศึกษาของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	95
4.21	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลระดับการศึกษาของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	96
4.22	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามอาชีพของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	97

รายการตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.23	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลอาชีพของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	97
4.24	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามรายได้ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	98
4.25	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ.....	99
4.26	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามประเภทของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	101
4.27	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	102
4.28	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	103
4.29	ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต.....	104
4.30	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลระดับเจตคติของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.....	105

รายการภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
2.1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	58

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน สามารถสร้างประโยชน์ให้แก่वलมนุษยชาติเป็นอย่างมาก ทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว การเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ในทุกมุมโลก เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ ตามมามากมาย ทั้งการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Commerce) การพัฒนาความรู้ทางวิชาการใหม่ๆ การร่วมช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ความก้าวหน้าทางอินเทอร์เน็ตยังได้ขยายช่องว่างระหว่างสังคม วัฒนธรรม การเมืองและเชื้อชาติของคนทุกมุมโลก ในการเปิดรับฟังความคิดเห็น ความมีอิสระทางความคิด การสร้างเสรีภาพ ส่งผลให้จำนวนของผู้ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2549 มีผู้ใช้งานจำนวน 11.41 ล้านคน และปี พ.ศ. 2550 ได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 13.42 ล้านคน เฉลี่ยเพิ่มขึ้นถึง 17.55% ต่อปี (ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2551)

แม้อินเทอร์เน็ตจะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อยุคสมัยปัจจุบัน แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการก่ออาชญากรรม เนื่องจากการขาดความรับผิดชอบและจิตสำนึกของผู้ใช้เทคโนโลยี ซึ่งพฤติกรรม การกระทำความผิดส่วนใหญ่จะเป็นการกระทำความผิดที่มุ่งกระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ รวมไปถึงจนถึงเครือข่ายคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำความผิดผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ถือเป็นช่องทางศูนย์รวมแห่งการติดต่อสื่อสารที่ไร้พรมแดน ซึ่งมีหลากหลายการกระทำ ตั้งแต่การกระทำความผิดที่ใช้เทคโนโลยีมาช่วย ไปจนถึงการฉกฉวย น้อ โกงเหยื่อผู้บริโภค เช่น การละเมิดลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรต่างๆ การขโมยข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต การเผยแพร่ภาพลามก การฟอกเงิน การก่อวินาศกรรมระบบสาธารณสุขโลก การทำลายระบบอินเทอร์เน็ต การขโมยข้อมูลธุรกรรมทางการเงินและการค้า ทั้งในส่วนบุคคลและบริษัท เป็นต้น นอกจากนี้ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ยังรวมถึงการใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรม เช่น การหลอกลวงให้ร่วมลงทุน การกระทำทางเพศ การตัดต่อภาพและเสียงเพื่อให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย การหมิ่นประมาท มุ่งทำลายโจมตี ภาพลักษณ์ รวมถึงใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการมุ่งโจมตีกลุ่มตรงข้ามทางการเมือง การปลุก ระดม ชั่วยุก่อให้เกิดความรุนแรง ซึ่งกระทบต่อความมั่นคงของชาติและสถาบันต่างๆ

สถานการณ์การก่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในประเทศไทยนับวันยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น อีกทั้งบทบัญญัติของกฎหมายโดยทั่วไปไม่สามารถนำมาบังคับใช้กับพฤติกรรมที่เป็นการ

กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ได้ครอบคลุมนัก ดังนั้น จึงต้องมีการบัญญัติกฎหมายพิเศษฉบับใหม่เพิ่มเติม คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2550 มีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2550 เป็นต้นไป โดยกฎหมายฉบับนี้มุ่งบังคับกับความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์โดยเฉพาะ ทั้งนี้ พิจารณาจากพฤติกรรมการกระทำความผิดประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ที่อาจจะกระทบกระเทือนต่อบุคคล เศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน ความจำเป็นที่ต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมาเพื่อเป็นการอุดช่องว่างของกฎหมายและพัฒนากฎหมายของไทยให้ทันกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป

หลังจากมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารร่วมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ร่วมมือกันตรวจสอบและปราบปรามผู้กระทำความผิดหรือล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นตามพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อย่างต่อเนื่อง โดยหลังจากประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ครบ 1 ปี พบว่ามีผู้ร้องเรียนการกระทำความผิดกฎหมายทั้งสิ้น 5,000 ราย และดำเนินการทางกฎหมายไปแล้วจำนวน 10 คดี ซึ่งคดีที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เป็นคดีส่งภาพลามกอนาจาร (กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2551) อาทิเช่น คดีที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2551 เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบทราบที่บ้านหลังหนึ่งเป็นแหล่งโพสต์คลิปลามกอนาจารของนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในเครื่องแบบกำลังทำอรรถเชกส์ให้เพื่อนนักเรียนชายในเครื่องแบบบนรถประจำทางปรับอากาศความยาวของคลิปประมาณ 1 นาที โดยผู้โพสต์ใช้ชื่อว่า “ARNEVCOZE” ใช้เบอร์โทรศัพท์มาจากบ้าน โดยผู้กระทำความผิด คือ นางสาวเอ (นามสมมุติ) อายุ 20 ปี นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง ทั้งนี้ นางสาวเอให้การว่าคลิปลดังกล่าวตนไม่ได้เป็นคนทำ แต่ได้รับส่งต่อมาจากหนึ่งตั้งแต่ตอนต้นปี หลังจากนั้นจึงส่งต่อไปให้กับเว็บไซต์แห่งหนึ่งที่บุคคลทั่วไปสามารถจะเข้าไปดาวน์โหลดคลิปได้ โดยไม่ทราบต้นตอของคลิปว่ามาจากไหน ที่ทำลงไปก็เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งถือเป็นผู้ต้องหารายแรกที่ถูกจับกุมตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2551)

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มุ่งควบคุมถึงผู้ใช้บริการ ซึ่งก็คือประชาชนคนธรรมดาทั่วไปและผู้ให้บริการ ซึ่งหมายถึง หน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการทางอินเทอร์เน็ตแก่ผู้อื่น หรือกลุ่มพนักงาน นักศึกษา ลูกจ้างในองค์กร ในส่วนของผู้ใช้บริการ การกระทำความผิดโดยสรุป เช่น การแอบเข้าระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่น การดักจับข้อมูลของผู้อื่น การก่อกวนระบบคอมพิวเตอร์โดยไวรัสคอมพิวเตอร์ หรืออีเมล การสร้างซอฟต์แวร์เพื่อ

ช่วยกระทำผิด การส่งต่ออีเมลที่กระทำผิด การเผยแพร่ภาพและเสียงที่ลามกอนาจาร หรือทำลายชื่อเสียงภาพลักษณ์ของบุคคลอื่น เป็นต้น ในส่วนผู้ให้บริการ ซึ่งหมายถึง ผู้ดูแลเว็บไซต์ ผู้จัดบริการออนไลน์ภายในสถานที่ เช่น หอพัก โรงแรม ร้านอาหารอินเทอร์เน็ต มหาวิทยาลัย ซึ่งสถานที่ให้บริการเหล่านี้ จะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน เพื่อสามารถระบุถึงคอมพิวเตอร์ เวลา สถานที่ที่กระทำผิด เพื่อสืบหาผู้กระทำผิดต่อไปได้ (กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2550) แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายที่เพิ่งจะมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2550 ทำให้ประชาชนและผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตยังไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ดีพอ

พื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่เป็นพื้นที่ชุมชนเมือง มีอัตราการเติบโตและการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจรวมถึงเทคโนโลยีในระดับสูง ประชาชนส่วนใหญ่จึงเกี่ยวข้องกับการใช้อินเทอร์เน็ตทั้งเพื่อการศึกษา การทำงานและความบันเทิง แต่จากการศึกษาข้อมูลทฤษฎีภูมิ (ศัญฉนิลท์ ศักดิ์คุณธรรม, 2551: 92-93) ผู้วิจัยพบว่าประชาชนและผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่ยังมีความรู้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในบางประเด็นเท่านั้น โดยมากเกี่ยวกับความผิดในส่วนของคุณสมบัติผู้ใช้บริการ เช่น การส่งข้อมูลก่อน หรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย เป็นต้น แต่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านอื่นๆ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจและเจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รวมทั้งผลของการนำพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมาบังคับใช้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นแนวทางสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เมื่อประชาชนมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้อง โอกาสที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวย่อมเพิ่มตามมาและส่งผลให้พฤติกรรมการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ลดน้อยลง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
2. เพื่อศึกษาระดับเจตคติของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่

4. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ความเข้าใจและเจตคติ

สมมติฐาน

1. ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับต่ำ

2. ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีเจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับเห็นด้วย

3. ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับน้อยที่สุด

4. ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ความเข้าใจและเจตคติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งจะได้ต่อยอดเป็นแนวทางในการเพิ่มความรู้และความเข้าใจแก่ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต อันจะส่งผลให้เกิดการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้อย่างถูกต้อง

2. ได้ทราบถึงระดับเจตคติของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งมี

ประโยชน์ต่อการคาดการณ์แนวโน้มที่บุคคลจะตอบสนองในทางบวก ทางลบหรือเป็นกลางต่อพระราชบัญญัติฯ ฉบับดังกล่าว

3. ได้ทราบถึงระดับพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ทำให้สามารถหาแนวทางป้องกันเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมเข้าข่ายการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นจริง

4. สามารถนำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้ในการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ซึ่งจำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจ เจตคติและพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ เป็นสำคัญ

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ แต่ไม่สามารถระบุตัวเลขอ้างอิงที่ถูกต้องชัดเจนได้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณแบบไม่ทราบจำนวนประชากร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545:26) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% และ ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5% ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 385 คน และเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบรายสะดวก (Convenience Sampling)

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากการทบทวนทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จำแนกเป็น 7 ลักษณะ ได้แก่

3.1.1.1 เพศของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1) เพศชาย และ 2) เพศหญิง

3.1.1.2 อายุของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

1) ต่ำกว่า 20 ปี 2) 20 – 30 ปี 3) 31 – 40 ปี 4) มากกว่า 40 ปี

3.1.1.3 ระดับการศึกษา แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม คือ 1) ประถมศึกษา

2) มัธยมศึกษาตอนต้น 3) มัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. 4) ปวส. หรือ อนุปริญญา 5)ปริญญาตรี 6) ปริญญาโท 7) ปริญญาเอก และ 8) อื่นๆ

3.1.1.4 อาชีพหลัก แบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม คือ 1) รับจ้างหรือ

แรงงานทั่วไป 2) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ 3) พนักงานบริษัท 4) ธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย 5) นักเรียนหรือนักศึกษา และ 6) อื่นๆ

3.1.1.5 รายได้ต่อเดือน แบ่งออกเป็น 11 กลุ่ม คือ 1) ต่ำกว่า 7,500

บาท 2) 7,500-10,000 บาท 3) 10,001-12,500 บาท 4) 12,501-15,000 บาท 5) 15,001-17,500 บาท 6) 17,501-20,000 บาท 7) 20,001-22,500 บาท 8) 22,501-25,000 บาท 9) 25,001-27,500 บาท 10) 27,501-30,000 บาท และ 11) มากกว่า 30,000 บาท

3.1.1.6 ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม

ได้แก่ 1) ประชาชนหรือผู้ใช้บริการทั่วไป 2) ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (เจ้าของ/ หน่วยงาน) และ 3) อื่นๆ

3.1.2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ

ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จำแนกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

3.1.2.1 การรับทราบเกี่ยวกับ พ.ร.บ. แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือ

1) ไม่เคยทราบว่ามีความหมายนี้มาก่อน 2) ทราบว่ามีแต่ไม่เคยอ่าน 3) เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจ 4) เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจในบางประเด็น และ 5) เคยอ่านและเข้าใจเป็นอย่างดี

3.1.2.2 ช่องทางที่ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ พ.ร.บ. แบ่ง

ออกเป็น 7 กลุ่ม คือ 1) สื่อสิ่งพิมพ์ 2) จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ 3) การจัดฝึกอบรมหรือสัมมนา 4) เว็บไซต์ 5) โทรทัศน์ 6) วิทยู และ 7) สื่ออื่นๆ

3.1.2.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ. แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

คือ 1) ใช่ และ 2) ไม่ใช่

3.1.3 เจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการทำความผิดเกี่ยวกับ

คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ เพื่อจำแนกเจตคติออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 15 ข้อ ได้แก่

- ฉบับนี้
- 3.1.3.1 เป็นเรื่องสมควรอย่างยิ่งในการตรา พ.ร.บ. นี้
- 3.1.3.2 ประชาชนควรศึกษาและทำความเข้าใจ พ.ร.บ.
- 3.1.3.3 พ.ร.บ. นี้สามารถนำไปบังคับใช้ได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม
- 3.1.3.4 ประชาชนควรปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้
- 3.1.3.5 จำนวนผู้กระทำความผิดลดลง อันเป็นผลจาก พ.ร.บ.
- เกินไป
- 3.1.3.6 บทลงโทษผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้ สูง
- มากขึ้น
- 3.1.3.7 พ.ร.บ. ฉบับนี้ทำให้ต้องระมัดระวังการใช้อินเทอร์เน็ต
- 3.1.3.8 การออกกฎหมายมาควบคุมเท่ากับเป็นการจำกัดการ
- แสดงออกทางความคิดเห็นให้มียังจำกัดไปด้วย
- 3.1.3.9 ประชาชนต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงระบบเพื่อให้
- รองรับกับข้อบังคับของ พ.ร.บ.
- ข่าวสาร
- 3.1.3.10 พ.ร.บ. นี้ มีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการรับรู้
- ทางการสื่อสาร
- 3.1.3.11 ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมีเสรีภาพที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น
- 3.1.3.12 พ.ร.บ. นี้ทำให้การใช้งานระบบคอมพิวเตอร์และ
- อินเทอร์เน็ตมีความสะดวกขึ้น
- 3.1.3.13 พ.ร.บ. นี้ ทำให้เกิดความปลอดภัยในการใช้งานระบบ
- คอมพิวเตอร์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร
- 3.1.3.14 ประชาชนทั่วไปมีความมั่นใจในการทำธุรกรรม
- อิเล็กทรอนิกส์และการใช้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 3.1.3.15 ภาคธุรกิจมีความมั่นใจในการให้บริการธุรกรรม
- อิเล็กทรอนิกส์และการให้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เข้าข่าย
- การกระทำความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
- จำนวนเป็น 10 ลักษณะ ได้แก่

3.2.1 การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ

- 3.2.2 การเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ
- 3.2.3 การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
- 3.2.4 การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
- 3.2.5 การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นมิสามารถทำงานได้ตามปกติ
- 3.2.6 การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่น โดยปกติสุข
- 3.2.7 การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด
- 3.2.8 การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม
- 3.2.9 การกระทำต่อความมั่นคง
- 3.2.10 การตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมาย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. อินเทอร์เน็ต หมายถึง กลุ่มของเครือข่ายสากลหรือเครือข่ายนานาชาติที่มีการติดต่อสื่อสารกันระหว่างคอมพิวเตอร์หลายสิบล้านเครื่องทั่วโลกมาเชื่อมโยงกัน เพื่อให้เกิดการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนข้อมูลทุกชนิด ทั้งข้อความ เสียง ภาพและอื่นๆ ทางด้านวิชาการและธุรกิจการค้ารวมทั้งสามารถเป็นสื่อการ โฆษณา เผยแพร่ข้อมูลและประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารโดยผ่านทางระบบเว็ลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web) และบริการอื่นๆ อีกมากมาย
2. ผู้ใช้บริการ หมายถึง ประชาชนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ซึ่งจำแนกได้เป็นผู้ให้บริการประเภทบุคคล (individual user) และผู้ให้บริการประเภทองค์กร (corporate user)
3. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 หมายถึง ระดับความรู้ความเข้าใจในมาตราต่างๆ ของพระราชบัญญัติฯ จนทำให้สามารถใช้บริการอินเทอร์เน็ตได้โดยไม่ขัดต่อข้อกำหนด

4. พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด หมายถึง กิริยาอาการที่แสดงออกต่อการใช้บริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งประกอบด้วย การละเมิด ปลอมแปลงข้อมูลคอมพิวเตอร์ การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ การล่วงรู้หรือการพยายามเข้าสู่ระบบโดยไม่ได้รับสิทธิ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น ๆ หรือข้อมูลนั้น ก่อให้เกิดความตระหนกแก่ประชาชนหรือกระทบต่อความมั่นคงของประเทศในทางมิชอบ

5. เจตคติ หมายถึง สภาวะของความพร้อมทางจิตใจซึ่งเกิดจากประสบการณ์ อันจะเป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

6. ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือนและประเภทของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา เรื่อง ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้งานวิจัยครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยมีประเด็นที่จะนำเสนอ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต
2. แนวคิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
3. ปัญหาจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้
 4. แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิด
 5. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้
 6. แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ
 7. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม
 8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 9. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต

1.1 ความหมายของอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตมาจากคำเต็มว่า International Network เป็นเครือข่ายของการสื่อสารข้อมูลขนาดใหญ่ อันประกอบด้วยเครือข่ายคอมพิวเตอร์จำนวนมาก เชื่อมโยงแหล่งข้อมูลจากองค์กรต่างๆ ทั่วโลก (วนิดา จันทรจินดา, 2543:3)

อินเทอร์เน็ต คือ การใช้คอมพิวเตอร์มาเชื่อมต่อเข้าด้วยกันทั่วโลกก่อให้เกิดการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันอย่างอิสระทั่วโลก เกิดเป็นสังคมใหม่ที่ไม่มีสถานที่แน่นอน เพราะอยู่ในโลกของคอมพิวเตอร์ (กรภัทร์ สุทธิคารา, 2544: 4)

อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายขนาดยักษ์ที่ครอบคลุมไปทุกประเทศทั่วโลก โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากเครือข่ายทางทหารของสหรัฐในช่วงปี ค.ศ.1960 ต่อมาเริ่มใช้กับงานด้านการศึกษาวิจัย แต่ในปัจจุบันได้พัฒนาไปเป็นเครือข่ายที่ให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกได้สื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไปทุกชนิด ทั้งข้อความ ภาพ เสียง และอื่นๆ ทั้งด้านวิชาการและธุรกิจการค้า รวมทั้งการโฆษณาประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านทางระบบเวิลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web) และบริการอื่นๆ อีกมากมาย (วิภา เพิ่มทรัพย์และวศิน เพิ่มทรัพย์, 2546: 3)

โดยสรุป อินเทอร์เน็ต จึงหมายถึง กลุ่มของเครือข่ายสากลหรือเครือข่ายนานาชาติที่มีการติดต่อสื่อสารกันระหว่างคอมพิวเตอร์หลายสิบล้านเครื่องทั่วโลกมาเชื่อมโยงกัน เพื่อให้เกิดการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนข้อมูลทุกชนิด ทั้งข้อความ เสียง ภาพและอื่นๆ ทางด้านวิชาการและธุรกิจการค้ารวมทั้งสามารถเป็นสื่อการโฆษณา เผยแพร่ข้อมูลและประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารโดยผ่านทางระบบเวิลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web) และบริการอื่นๆ อีกมากมาย

1.2 ประวัติความเป็นมาของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

กรภัทร์ สุทธิคารา (2544: 5-6) ได้กล่าวว่าประเทศไทยได้เริ่มเชื่อมต่อเข้ากับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 ซึ่งมีจุดกำเนิดมาจากการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ในระหว่างรั้วมหาวิทยาลัย โดยได้รับการสนับสนุนจากศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ หรือมักจะนิยมเรียกกันสั้นๆ ว่าเนคเทค (NECTEC) เดิมทีจะเป็นการใช้งานเฉพาะอีเมลล์โดยเริ่มต้นจาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่ เมื่อปี พ.ศ. 2530 ต่อมาก็สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ภายใต้วามร่วมมือระหว่างไทยกับออสเตรเลียขณะนั้นยังไม่มี การเชื่อมต่อกันอย่างโดยตรง ในปีต่อมาก็ได้เชื่อมโยงกับสถาบันการศึกษาเพิ่มขึ้นมาอีก 4 แห่งได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง และ

กระทรวงวิทยาศาสตร์ นับจากนั้นอีกไม่นานก็ได้เชื่อมต่อกับสถาบันอุดมศึกษาส่วนที่เหลือซึ่งก็มี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 เริ่มมีบริษัทเอกชนสามารถเปิดให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยบริษัทแรกที่เปิดดำเนินการเป็นบริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider) หรือที่เรียกย่อๆ ว่า ISP ก็คือ บริษัท เค เอส ซี คอมเมอร์เชียล อินเทอร์เน็ต ซึ่งในปีนี้เองอินเทอร์เน็ตได้แพร่หลายในบุคคลทั่วไป และทำให้อินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ต่อมาไม่ถึงปี ก็มี ISP ใหม่ๆ เกิดขึ้นนับหลายราย ทำให้อินเทอร์เน็ตในเมืองไทยยิ่งได้รับการยอมรับอย่างรวดเร็วมากขึ้น ผู้ใช้ในเมืองไทยมักจะใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับค้นหาข้อมูล อ่านข่าวสาร ส่งจดหมายถึงกัน และสนทนากับเพื่อนๆ โดยการพิมพ์ข้อความ (Chat) จากนั้นอีกเพียงปีเศษ ได้มีธุรกิจแบบใหม่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในเมืองไทย นั่นคือ ร้านให้บริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้ที่อาศัยที่บ้านไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้สามารถมาใช้ที่ร้านได้ในราคาชั่วโมงละไม่กี่สิบบาท แต่ร้านอินเทอร์เน็ตดังกล่าวก็มักถูกใช้ในการคุยกันผ่านอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่า Chat เสียเป็นส่วนใหญ่ (ปิยศักดิ์ สุขกาย. 2549 : 21)

เมื่อปี 2542 อินเทอร์เน็ตในไทยได้เติบโตขึ้นจนมีผู้ใช้งานราว 800,000 คน จนกระทั่ง ปี พ.ศ. 2549 มีผู้ใช้งานจำนวน 11.41 ล้านคน และปี พ.ศ. 2550 ได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 13.42 ล้านคน เฉลี่ยเพิ่มขึ้นถึง 17.55% ต่อปี (ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2551) แม้ว่าอินเทอร์เน็ตจะมีประโยชน์มากมาย แต่ก็มีส่วนของอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับเยาวชนและศีลธรรมของไทยไว้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นภาพตัดต่อคารา ภาพลามกและเรื่องรุนแรง แม้แต่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเอง ก็ยังยอมรับว่าส่วนหนึ่งที่มีผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตกันมาก ก็เพราะเรื่องศีลธรรมเหล่านี้นั่นเองทำให้ตำรวจไทยต้องก้าวเข้าสู่โลกอินเทอร์เน็ตและเริ่มปราบปรามผู้ที่ทำผิดในอินเทอร์เน็ต

โดยสรุป อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยจึงมีจุดกำเนิดมาจากการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ในระหว่างรั้วมหาวิทยาลัย โดยได้รับการสนับสนุนจากศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติหรือมักจะนิยมเรียกกันสั้นๆ ว่าเนคเทค (NECTEC) ต่อมา เริ่มมีบริษัทเอกชนเปิดให้บริการอินเทอร์เน็ตและได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนเริ่มมีร้านให้บริการอินเทอร์เน็ต จนกระทั่งปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตกลายเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ง่ายในแทบทุกครัวเรือนของประเทศไทย

1.3 โครงสร้างตลาดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

คุณพล กิ่งสุคนธ์ (2543: 5) ได้กล่าวถึงโครงสร้างตลาดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยไว้ว่า ตลาดการให้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประกอบไปด้วยฝ่ายต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) ซึ่งเป็นผู้ให้สัมปทานการให้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศและผูกขาดบริการการสื่อสารระหว่างประเทศ

2. บริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider หรือ ISP) ซึ่งในปัจจุบันมีเกินกว่า 10 รายที่ให้บริการแล้วและมีเกินกว่า 20 รายที่ได้ให้สัมปทานในการให้บริการจาก กสท.

3. ผู้ใช้บริการซึ่งมีทั้งผู้ให้บริการประเภทบุคคล (individual user) และผู้ให้บริการประเภทองค์กร (corporate user) โดยผู้ใช้ประเภทบุคคลโดยทั่วไปมักจะใช้บริการเชื่อมต่อจากการหมุนโทรศัพท์ผ่านโมเด็ม (dial up) ไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ของบริษัทผู้ให้บริการ ส่วนผู้ใช้ประเภทองค์กรส่วนหนึ่งจะเชื่อมต่อโดยผ่านสายเช่า (leased line) ไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ของบริษัทผู้ให้บริการ

4. บริษัทผู้ให้บริการสื่อสารระหว่างประเทศ (international carrier) เช่น Global One, MCI และ Teleglobe ซึ่งให้บริการเชื่อมต่อวงจรอินเทอร์เน็ตของบริษัทผู้ให้บริการไทยเข้ากับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของโลก โดยทั่วไปแล้ว บริษัทเหล่านี้มักเป็นบริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในต่างประเทศด้วย

โดยสรุป จะเห็นได้ว่าโครงสร้างตลาดอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประกอบด้วย การสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) บริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider หรือ ISP) ผู้ใช้บริการซึ่งมีทั้งผู้ให้บริการประเภทบุคคล (individual user) และผู้ให้บริการประเภทองค์กร (corporate user) และบริษัทผู้ให้บริการสื่อสารระหว่างประเทศ (international carrier)

1.4 การประยุกต์ใช้อินเทอร์เน็ต

คุณพล กิ่งสุคนธ์ (2543: 12) ได้กล่าวถึงการประยุกต์ใช้อินเทอร์เน็ตไว้ว่าจากสถิติจำนวนผู้ให้บริการทางอินเทอร์เน็ตที่เพิ่มขึ้นทุกวัน แสดงว่าอินเทอร์เน็ตสามารถนำมาประยุกต์ใช้ จนสามารถดึงดูดผู้คนให้เข้ามาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ซึ่งการประยุกต์ใช้อินเทอร์เน็ตนั้น แบ่งออกได้ดังนี้

1. การประยุกต์ใช้กับผู้บริโภค

ผู้บริโภคขั้นสุดท้ายของเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ได้แก่ ประชาชนทั่วไปที่นำเอาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไปใช้ เช่น การติดต่อสื่อสารทาง E-mail การสนทนาผ่านโปรแกรมสนทนา

ต่างๆ การแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บบอร์ด การสั่งซื้อสินค้า การส่งข้อความผ่านอินเทอร์เน็ต การตรวจสอบค่าโทรศัพท์ การซื้อ-ขายหุ้น การติดตามราคาหุ้น สภาพภูมิอากาศและการจราจร การค้นหาข้อมูลเพื่อการศึกษา ท่องเที่ยว การพบเพื่อนกลุ่มใหม่ที่สามารเลือกกลุ่มสนทนา การเรียกผ่านเครือข่าย การเล่นเกมส์กับเพื่อน เป็นต้น

2. การประยุกต์ใช้กับองค์กรธุรกิจ

องค์กรธุรกิจประยุกต์ใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อนำไปเสริมธุรกิจเป็นจำนวนมาก เช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลบริษัท การทำรายการซื้อขายสินค้าผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แล้วแต่ว่าธุรกิจประเภทใดจะนำไปใช้ เช่น บริษัทนายหน้าค้าหุ้น ก็จะนำไปเป็นเครื่องมือในการเปิดรับการซื้อ-ขายหุ้น บริษัทที่ผลิตซอฟต์แวร์ให้ลูกค้าซื้อผลิตภัณฑ์ของตนผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ยังเกิดธุรกิจใหม่ๆ ขึ้นมาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นจำนวนมาก

3. การประยุกต์ใช้กับสถาบันการศึกษา

ในอดีตการค้นหาข้อมูลเพื่อทำการศึกษาและวิจัยเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมากต้องเสียเวลาในการเดินทางและในบางครั้งต้องออกไปในช่วงเวลาราชการ ทำให้เสียเวลาในการจัดการข้อมูลเป็นจำนวนมาก แต่ด้วยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อาจารย์และนักศึกษาจะสามารถดาวน์โหลดข้อมูลเพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบ ไม่ว่าจะตนจะอยู่ ณ ที่แห่งใดและไม่จำกัดว่าจะต้องค้นหาในเวลาราชการเท่านั้น อินเทอร์เน็ตสามารถให้บริการได้ตลอด 24 ชั่วโมง ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่ใดๆ ในโลก ทำให้อาจารย์และผู้วิจัยทั้งหลายเข้าถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยสามารถใช้เป็นกระดานข้อความสำหรับประกาศข่าวสาร ผลการศึกษา การลงทะเบียน เพื่อให้นักเรียนได้ทราบ

4. การประยุกต์ใช้กับหน่วยงานการบริการสังคม

หน่วยบริการทางสังคมโดยเฉพาะหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ ได้นำเอาเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไปใช้ในการเผยแพร่ข้อมูล เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทยที่เปิดเผยข้อมูลทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือกรมสรรพากรประเทศไทย ที่ให้ข้อมูลทางด้านภาษีอากร

โดยสรุป จะเห็นได้ว่าอินเทอร์เน็ตได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย ทั้งกับผู้บริโภค องค์กรธุรกิจ สถาบันการศึกษาและหน่วยงานการบริการสังคม

1.5 บริการต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต

เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายที่มีการเชื่อมโยงทั่วโลกและเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้อินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมอย่างมากเนื่องมาจากมีหลากหลายของ

บริการในเครือข่าย ต้น ต้นศัพท์สุทธิวงศ์, สุพจน์ ปุณณชัยยะ และสุวัฒน์ ปุณณชัยยะ (ปีศักราช ๒๕๔๙: ๒๕) ได้จำแนกประเภทการบริการในอินเทอร์เน็ต เป็น 2 กลุ่มคือ การบริการด้านการสื่อสาร และบริการค้นหาข้อมูลดังนี้

1. บริการด้านการสื่อสาร เป็นบริการที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถติดต่อรับส่งข้อมูล แลกเปลี่ยนกันได้ในรูปแบบของอิเล็กทรอนิกส์ การบริการประเภทนี้ได้แก่

1.1 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) เป็นบริการติดต่อรับส่งช่วยให้การสื่อสารเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็ว ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย

1.2 แชต / ไออาร์ (Chat / IR) เป็นบริการที่ผู้ใช้สามารถสนทนา คุยตอบโต้กับคนอื่นที่อินเทอร์เน็ตได้ในเวลาเดียวกัน

1.3 บูลด ละทิน บอร์ด (Bulletin board) เป็นบริการมีการแบ่งกลุ่มย่อย ๆ จำนวนหลายพันกลุ่มเรียกว่า กลุ่มข่าว หรือ newsgroup ตามความสนใจของผู้ใช้บริการ

1.4 เอฟ ที พี FTP (File transfer protocol) เป็นบริการโอนย้ายข้อมูล ซึ่งผู้ใช้สามารถทำการ Download หรือโอนย้ายข้อมูลที่ต้องการมาที่ผู้ใช้ได้

2. บริการค้นหาข้อมูล เป็นบริการที่สามารถค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญในแขนงต่าง ๆ จัดเก็บข้อมูลเพื่อเผยแพร่แก่สาธารณชน การบริการประเภทนี้ได้แก่

2.1 อาร์ชี (Archie) ใช้สำหรับการค้นหาแฟ้มข้อมูลต่าง ๆ ที่อยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต ถูกเรียกว่า เป็นระบบฐานข้อมูลบรรณารักษ์ที่มีระบบการสืบค้นจากแหล่งต่าง ๆ ที่เรียกว่า “Archie server”

2.2 โกเฟอร์ (Gopher) เป็นบริการค้นหาข้อมูลตามลำดับชั้น ซึ่งจะมีเมนูให้ใช้ได้สะดวก Gopher นี้ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยมหาวิทยาลัยมินิซัว ฐานข้อมูลที่เก็บอยู่ในระบบเป็นฐานกระจายกันอยู่หลายแห่ง แต่มีการเชื่อมโยงถึงกันเป็นชั้น ๆ

2.3 ไฮเทลเน็ต (Hytelnet) เป็นบริการที่ช่วยสำหรับสืบค้นข้อมูลในระบบสารนิเทศทางไกล โดยการ login เข้าไปสู่แหล่งข้อมูลนั้นด้วยระบบเมนู และสามารถสืบค้นข้อมูลได้เหมือนกับคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในแหล่งข้อมูลนั้น ๆ

2.4 คับเบิ้ลรี่ยู เอ ไอ เอส WAIS (Wide area information service) มีลักษณะคล้ายบรรณารักษศาสตร์ เป็นบริการที่ใช้สำหรับค้นหาบทความในอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีหลากหลายวิชา

2.5 เวิลด์ ไรด์ เว็บบ (World wide web : WWW) เป็นบริการที่ช่วยในการค้นหาข้อมูลที่ต้องการได้โดยใช้วิธีการ ไฮเปอร์เท็กซ์ (Hypertext) คือ การเชื่อมโยงไปยังข้อมูลหรือเอกสารอื่น ๆ ที่ต้องการได้ทันที

โดยสรุป จะเห็นได้ว่าบริการต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต ประกอบด้วยบริการด้านการสื่อสาร เป็นบริการที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถติดต่อรับส่งข้อมูลแลกเปลี่ยนกันได้ในรูปของอิเล็กทรอนิกส์

1.6 องค์ประกอบของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

พรชัย ปานบ้านแพ้ว (2543: 21) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยว่าประกอบไปด้วยหน่วยงานหลายส่วนที่เชื่อมต่อเครือข่ายของตนเข้ากับเครือข่ายอื่น ได้แก่

1. ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

ซึ่งมีทั้งผู้ให้บริการทั้งประเภทบุคคล (Individual User) และผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประเภทองค์กร (Corporate User) โดยผู้ใช้ประเภทบุคคลโดยทั่วไปมักจะใช้บริการเชื่อมต่อจากการหมุนโทรศัพท์ผ่านโมเด็มไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ของ ISP สำหรับผู้ให้บริการประเภทองค์กรจะเชื่อมต่อโดยผ่านสายเช่า (Leased Line) ไปยังคอมพิวเตอร์ของ ISP

2. การสื่อสารแห่งประเทศไทย มีบทบาทสำคัญต่อตลาดอินเทอร์เน็ต 3 บทบาท ได้แก่

2.1 เป็นผู้ขายบริการ การสื่อสารระหว่างประเทศให้กับ ISP แต่เพียงผู้เดียว เนื่องจาก กสท. เป็นผู้ผูกขาดบริการการสื่อสารระหว่างประเทศ

2.2 เป็นผู้ให้สัมปทานกับ ISP ในการอนุญาตให้ทำธุรกิจ โดย ISP แต่ละรายจะต้องจ่ายค่าสัมปทานเป็นหุ้นจำนวน 32 เปอร์เซ็นต์ โดยที่ กสท. ไม่ต้องชำระค่าหุ้น

2.3 เป็นผู้ถือหุ้นของ ISP ทุกราย

3. เป็นผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต

ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือ Internet Service Provider (ISP) คือ ผู้ที่ทำหน้าที่ให้บริการในการเชื่อมต่อเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกับผู้ที่ต้องการเข้าไปในเครือข่าย ผู้ที่ต้องการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ต จะต้องเสียค่าบริการให้กับ ISP ซึ่งมีให้เลือกหลากหลายรูปแบบ

โดยสรุป จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประกอบด้วย ผู้ใช้บริการ ผู้ขายบริการทางด้านอินเทอร์เน็ต ผู้ให้สัมปทาน ISP และผู้ถือหุ้นของ ISP

เมื่อพิจารณาในภาพรวม ถึงความเชื่อมโยงระหว่างอินเทอร์เน็ตที่มีต่อผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ เนื่องจากอินเทอร์เน็ตได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลาย ทั้งกับผู้บริโภค องค์กรธุรกิจ สถาบันการศึกษา และหน่วยงานการบริการสังคม จึงกลายเป็นเครื่องมือที่สร้างประโยชน์ได้อย่างอนเนกอนันต์และในขณะเดียวกัน ก็ยังมีโทษมหันต์สำหรับมิชฌาชีพที่นำมาใช้เป็นช่องทางในการก่ออาชญากรรม

รวมถึงบุคคลหรือประชาชนทั่วไปที่อาจประพฤติดำเนินการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ทั้งโดยเจตนาหรือมิได้เจตนา

2. แนวคิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

2.1 ความเป็นมาของการออกกฎหมาย

ปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ได้แก่ พระราชบัญญัติธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 และพระราชกฤษฎีกาธุรกรรมภาครัฐว่าด้วยการกระทำทางธุรกิจต่างๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งได้กำหนดวิธีการแบบปลอดภัยไว้ และล่าสุดซึ่งเกี่ยวข้องกับใกล้ตัวประชาชนผู้ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

สาเหตุสำคัญของการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ดังกล่าว เกิดจากอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ที่เพิ่มสูงขึ้นในปัจจุบัน โดยในปี พ.ศ. 2550 มีไม่ต่ำกว่า 100 กรณี (ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2551) เป้าหมายอันดับหนึ่ง คือ ด้านการเงิน อีกอันคือ ฟาร์มมิง เป็นภัยร้ายบนอินเทอร์เน็ตรูปแบบใหม่ล่าสุดที่เข้าไปเปลี่ยน link เว็บไซต์ให้ link ไปที่เว็บไซต์ปลอมอย่างผิดกฎหมาย โดยมีเจตนาขโมยข้อมูลส่วนตัวของผู้ใช้ อาทิ รหัสผ่าน หมายเลขบัญชี และข้อมูลสำคัญอื่นๆ ได้โดยที่ผู้ใช้ไม่รู้ตัว โดยทันทีที่ผู้ใช้พิมพ์ URL เว็บไซต์จริงลงไปก็จะ link ไปที่เว็บไซต์ปลอมแทนจากจุดนี้ ซึ่งดูเหมือนว่าได้มาถึงเว็บไซต์ที่ต้องการแล้ว จะทำให้ผู้ใช้อาจถูกหลอกให้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวได้อย่างง่ายดาย ภัยคุกคามทางอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยจัดเรียงตามลำดับที่เจอบ่อยที่สุดทุกวัน เรียงตามลำดับได้แก่ SPAM mail (SPAM Threat), ไวรัสคอมพิวเตอร์ (Virus/ Worm Threat), การหลอกลวง (HOAX&PHIRSHING Threat), การถูกยึดเครื่องไปทำเป็น “BOTNET”, การใช้งานโปรแกรม Peer-To-Peer (P2P), Spyware และ Adware, การใช้ Google ในทางมิชอบ (Google Hacking)

2.2 ลักษณะการกระทำความผิดและบทลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้แก่

1. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ

2. การเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ

3. การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ

4. การดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น

5. การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ

6. การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ

7. การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข

8. การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด

9. การใช้ระบบคอมพิวเตอร์ทำความผิดอื่น ผู้ให้บริการจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิด

10. การตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคล

ผู้ให้บริการตามที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้ระบุไว้ สามารถจำแนกได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมไม่ว่าโดยระบบโทรศัพท์ ระบบดาวเทียม ระบบวงจรเช่าหรือบริการสื่อสารไร้สาย

2. ผู้ให้บริการการเข้าถึงระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไม่ว่าโดยอินเทอร์เน็ต ทั้งผ่านสายและไร้สาย หรือในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายในที่เรียกว่าอินเทอร์เน็ต ที่จัดตั้งขึ้นในเฉพาะองค์กรหรือหน่วยงาน

3. ผู้ให้บริการเช่าระบบคอมพิวเตอร์ หรือใช้เช่าบริการ โปรแกรมประยุกต์ (Host Service Provider)

4. ผู้ให้บริการข้อมูลคอมพิวเตอร์ผ่าน application ต่างๆ ที่เรียกว่า content provider เช่น ผู้ให้บริการ web board หรือ web service เป็นต้น

ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูล 2 ประเภท โดยแบ่งตามรูปแบบได้ ดังนี้

1. ข้อมูลการจราจรทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสาร ที่บอกถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง วันที่ เวลา ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการหรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จะต้องเก็บไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน นับแต่วันที่ข้อมูลนั้นๆ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการเก็บข้อมูลนั้นๆ ไว้เกิน 90 วัน แต่ไม่เกิน 1 ปี เป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้

2. ข้อมูลของผู้ใช้บริการทั้งที่เสียค่าบริการหรือไม่ก็ตาม โดยต้องเก็บข้อมูลเท่าที่จำเป็น เพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ใช้บริการได้ ไม่ว่าจะเป็นชื่อ นามสกุล เลขประจำตัวประชาชน USERNAME หรือ PIN CODE และจะต้องเก็บรักษาไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน นับตั้งแต่การใช้บริการสิ้นสุดลง

หากผู้ให้บริการไม่ได้เก็บข้อมูลผู้ใช้บริการไว้ ถือว่าทำผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และอาจถูกปรับสูงถึง 500,000 บาท ผู้ให้บริการที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จะต้องเริ่มเก็บข้อมูลผู้ใช้บริการ โดยแบ่งเป็น 2 กรณี คือ

1. ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ตหรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่นโดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่นจะต้องเริ่มเก็บข้อมูลดังกล่าว ภายใน 90 วันนับจากวันที่ได้มีการประกาศหลักเกณฑ์การเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ

2. ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น จะต้องเริ่มเก็บข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลผู้ใช้บริการภายใน 150 วัน นับจากวันที่ได้มีการประกาศหลักเกณฑ์การเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ

บทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 สามารถแสดงรายละเอียดดังตารางที่ 2.1 ได้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 บทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ฐานความผิด	โทษจำคุก	โทษปรับ
การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	ไม่เกิน 6 เดือน	ไม่เกิน 10,000 บาท
การเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะโดยมิชอบ	ไม่เกิน 1 ปี	ไม่เกิน 20,000 บาท
การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	ไม่เกิน 2 ปี	ไม่เกิน 40,000 บาท
การดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ	ไม่เกิน 3 ปี	ไม่เกิน 60,000 บาท
การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	ไม่เกิน 5 ปี	ไม่เกิน 100,000 บาท

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ฐานความผิด	โทษจำคุก	โทษปรับ
การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ	ไม่เกิน 5 ปี	ไม่เกิน 100,000 บาท
การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยปกติสุข (Spam Mail)	ไม่มี	ไม่เกิน 100,000 บาท
การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด	ไม่เกิน 1 ปี	ไม่เกิน 20,000 บาท
การกระทำต่อความมั่นคง - ก่อความเสียหายแก่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ - กระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ/ เศรษฐกิจ - เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ชีวิต	ไม่เกิน 10 ปี 3 ปีถึง 15 ปี 10 ปีถึง 20 ปี	ไม่เกิน 200,000 บาท 60,000-300,000 บาท ไม่มี
การใช้ระบบคอมพิวเตอร์ทำความผิดอื่น (การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม)	ไม่เกิน 5 ปี	ไม่เกิน 100,000 บาท
ผู้ให้บริการจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิด	ต้องระวางโทษ เช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด	ต้องระวางโทษ เช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด
การตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคล	ไม่เกิน 3 ปี	ไม่เกิน 60,000 บาท

3. ปัญหาจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยกฎหมายฉบับนี้มุ่งใช้บังคับกับความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะ ทั้งนี้พิจารณาจากพฤติกรรมการกระทำความผิดประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ที่อาจจะกระทบกระเทือนต่อบุคคล เศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน

ความรับผิดทางอาญาตามกฎหมายฉบับนี้แบ่งความรับผิดออกเป็นการกระทำความผิดที่กระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลของผู้ใช้บริการ อันเป็นการเข้าถึง ล้วงรู้ การเปิดเผย ดักจับไว้ทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมซึ่งข้อมูลต่างๆ เหล่านั้น และการกระทำโดยมิชอบอันเป็นการทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือถูกระงับจนไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ รวมไปถึงจนถึงการนำเข้าสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดด้วย เป็นต้น

ความรับผิดตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นนั้น ดังจะเห็นได้ว่ากฎหมายมุ่งบัญญัติและบังคับใช้เพื่อให้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมกระทำความผิดอันเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งนอกเสียจากเป็นความรับผิดของผู้กระทำความผิดโดยตรงแล้ว บางบทบัญญัติยังได้หมายรวมไปจนถึงความรับผิดของบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอีกด้วย อย่างเช่น บุคคลผู้มีสถานะเป็นผู้ให้บริการตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน กล่าวคือ (เกษตรกรรม เสี่ยง, 2551: 39-42)

1. ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่หรือเข้าใช้อินเทอร์เน็ต หรือ ให้สามารถติดต่อสื่อสารถึงกันโดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ อาทิเช่น ผู้ให้บริการโทรศัพท์พื้นฐานที่มีการให้บริการในส่วนของสำนักงาน อาคาร บ้านเรือน เช่น บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Phone) อย่างเช่น บริษัท โทเทิลแอนด์เน็ต คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) (ดีแทค) บริษัท ทรู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) หรือ บริษัทแอดวานซ์ อินโฟเซอร์วิส (AIS) ผู้ให้บริการเข้าถึงระบบเครือข่ายสำหรับองค์กร เช่น หน่วยงานราชการ บริษัท หรือไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษาต่างๆ ผู้ประกอบการต่างๆ ซึ่งมีการให้บริการการเข้าถึงระบบเครือข่ายในห้องพัก ห้องเช่า โรงแรมและรวมไปถึงผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตหรือร้านเกมส์ออนไลน์ เป็นต้น

2. ผู้ให้บริการในการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น กล่าวคือเป็นผู้ให้บริการที่ให้บริการข้อมูลคอมพิวเตอร์ผ่านแอปพลิเคชันต่างๆ อาทิเช่น ผู้ให้บริการเว็บบอร์ด หรือผู้ให้บริการเว็บบล็อก ซึ่งเป็นการให้บริการทางด้านกระดานข่าวสาร หรือกระดานที่ใช้สำหรับพิมพ์ข้อความในการแลกเปลี่ยนสนทนา พูดคุยต่างๆ รวมถึงผู้ให้บริการเว็บเซอร์วิสจนถึงผู้ให้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือผู้ให้บริการธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ด้วย

กรณีในความรับผิดของผู้ให้บริการนั้น โดยเจตนารมณ์ของกฎหมายเล็งเห็นว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์บางประเภทเป็นการกระทำความผิดที่ผู้กระทำอาศัยช่องทางแห่งการให้บริการของผู้ให้บริการในการก่อให้เกิดความผิด ดังนั้น จึงต้องบัญญัติมาตรการทางกฎหมายอันเป็นการเอาผิดแก่ผู้ให้บริการ เพื่อมุ่งให้ผู้ให้บริการตระหนักถึงความรับผิดและโทษ และหันมาให้

ความร่วมมือกับรัฐในการตรวจสอบ ควบคุม ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งอยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลของผู้ให้บริการเอง

ในความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการตามกฎหมายนั้น ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนในมาตรา 15 กล่าวคือ “ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจ สนับสนุน หรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14” ซึ่งบทบัญญัติตามมาตราดังกล่าวเป็นเพียงการบัญญัติความรับผิดในผลแห่งการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ตามมาตรา 14 ของบุคคลอื่น ทั้งนี้เนื่องด้วยการกระทำความผิดตามมาตรา 14 เป็นการกระทำความผิดที่ต้องอาศัยช่องทางแห่งการให้บริการของผู้ให้บริการในการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในการควบคุมดูแลของผู้ให้บริการซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ อันเป็นความผิด ดังนี้ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมหรือเป็นเท็จ ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันมีลักษณะลามก รวมไปถึงจนถึงการเผยแพร่ซึ่งข้อมูลที่เป็นความผิดต่างๆ ดังกล่าวเหล่านั้นด้วย ซึ่งเป็นการกระทำความผิดที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ต่อความมั่นคงของประเทศหรือความตื่นตระหนกแก่ประชาชน เป็นต้น

นอกเสียจากความรับผิดทางอาญาที่ผู้ให้บริการจะต้องรับผิดตามมาตรา 15 แล้ว เพื่อให้การปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ได้ผลและมีประสิทธิภาพและสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดที่แท้จริงมาลงโทษ กฎหมายได้ยังได้กำหนดภาระหน้าที่ให้ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลของผู้ให้บริการ ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ที่แสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการหรือข้อมูลอื่นๆ อันเกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์และเป็นข้อมูลที่สามารบ่งบอกถึงตัวผู้ใช้บริการนั้น ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ ตามมาตรา 26 อีกด้วย

จากมาตรการทางกฎหมายอันกำหนดความรับผิดและภาระหน้าที่ของผู้ให้บริการดังกล่าวข้างต้นนั้น นำมาสู่การนำมาตรการทางกฎหมายมาบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดและผู้ให้บริการ รวมไปถึงจนถึงบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งดังจะเห็นได้ว่าจวบจนถึงปัจจุบันนั้น เป็นผลทำให้ผู้ที่กระทำความผิดตามกฎหมายต้องถูกบังคับและลงโทษตามพฤติกรรมการกระทำความผิดของตนเอง ซึ่งมีบัญญัติไว้ในกฎหมายอย่างชัดเจน ประกอบกับอัตราโทษนั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นโทษทางอาญาทั้งสิ้น และเมื่อเทียบกับอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญาแล้ว กฎหมายฉบับนี้บัญญัติอัตราโทษที่มีความหนักกว่ายิ่งนัก รวมไปถึงจนถึงเมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้นกับพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม

กฎหมายก็สามารถสืบทราบถึงตัวผู้กระทำความผิดและนำมาลงโทษได้อย่างทันที่ ซึ่งแตกต่างจากสมัยก่อนที่บางครั้งอาจหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษไม่ได้ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะปัจจุบันผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จะไม่สามารถปิดบังตัวตนที่แท้จริงของตนเองในการก่อความผิดได้ เพราะข้อมูลแห่งพฤติกรรมกระทำความผิดนั้นๆ จะไปปรากฏอยู่ในข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลของผู้ใช้บริการที่ถูกเก็บรักษาโดยผู้ให้บริการ ด้วยเหตุทั้งหมดนี้เอง ทำให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในปัจจุบันนั้นจึงมีสถิติการกระทำความผิดที่ลดจำนวนลงเป็นอย่างมาก สาเหตุโดยรวมคือการตระหนักถึงความหนักเบาของอัตราโทษ ความง่ายของการกระทำความผิด และการสืบทราบตัวผู้กระทำความผิดที่มีความรวดเร็วและแม่นยำนั่นเอง

อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นั้นก็มุ่งเน้นเฉพาะแต่การป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดที่อาจก่อให้เกิดเป็นความเสียหายที่กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคมและความมั่นคงของรัฐ รวมถึงเพื่อการรักษาความสงบสุขและรักษาศิลธรรมอันดีของประชาชนเท่านั้น แต่มิได้ตระหนักถึงพฤติกรรมกระทำความผิดของบุคคล ผู้มีสถานะเป็นผู้ให้บริการตามกฎหมายที่อาจเกิดมีขึ้นได้ในระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแม้ว่าจะเป็นระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในการควบคุมดูแลของตนเองก็ตาม การนี้หากเกิดมีขึ้นแล้วผู้ให้บริการเองก็อาจจะปฏิเสธความรับผิดชอบในพฤติกรรมของตนเองได้ โดยกล่าวอ้างว่ากฎหมายมิได้บัญญัติให้พฤติกรรมนั้นเป็นความผิดและต้องรับโทษนั่นเอง และแม้ว่ากฎหมายจะได้บัญญัติถึงความรับผิดชอบทางอาญาและภาระหน้าที่เฉพาะของผู้ให้บริการไว้แล้วตามมาตรา 15 และมาตรา 26 ก็ตาม แต่ในการบังคับใช้กฎหมายกับข้อเท็จจริงที่อาจเกิดมีขึ้นนั้น ก็ยังคงเกิดเป็นประเด็นปัญหาอันมีความเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายกับความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการ ประกอบกับการที่ผู้ให้บริการอาจอาศัยช่องว่างของกฎหมายในการที่จะให้ตนเองหลุดพ้นจากความรับผิดชอบตามกฎหมายได้ในกรณีดังต่อไปนี้

1. ปัญหาความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการที่มีสถานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

สืบเนื่องจากผู้ให้บริการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นั้น โดยมากแล้วมักมีสถานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย แต่เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติของกฎหมาย ดังจะเห็นได้ว่ากฎหมายมิได้บัญญัติโดยชัดแจ้งกรณีหากการกระทำความผิดได้กระทำลงโดยผู้ให้บริการที่มีสถานะเป็นนิติบุคคล ซึ่งในความรับผิดชอบนั้นๆ จะต้องให้บรรดาผู้เป็นกรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลจะต้องรับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบกับนิติบุคคลนั้นด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้จึงอาจเป็นเหตุให้บุคคลดังกล่าวเหล่านั้นอาจไม่ต้องรับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบกับนิติบุคคลนั้นๆ อีกทั้งไม่เกรงกลัว ไม่เคารพ และยำเกรง

ต่อบทบัญญัติของกฎหมายเนื่องจากเห็นว่าตนไม่ต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการพิสูจน์ความผิดแต่อย่างใด

ดังนั้น จึงเกิดเป็นปัญหาขึ้นมาว่าขอบเขตของความรับผิดชอบของผู้ให้บริการที่มีสถานะเป็นนิติบุคคลกรณีที่เป็นความรับผิดทางอาญานั้น บุคคลใดบ้างที่ควรต้องรับผิดชอบหรือมีส่วนร่วมในความรับผิดกับนิติบุคคลนั้นด้วย ทั้งนี้ เหตุเพราะการที่จะลงโทษแก่บุคคลใดในความรับผิดทางอาญานั้น จะต้องมีกฎหมายบัญญัติถึงความรับผิดโดยชัดแจ้ง ประกอบกับในความรับผิดทางอาญานั้นการที่จะตีความกฎหมายให้ขยายความรับผิดให้เป็นโทษไปถึงบุคคลอื่นนั้นจะกระทำมิได้

2. ปัญหาความรับผิดทางอาญาของผู้ให้บริการ กรณีการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ต่อข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ โดยมิชอบ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

สืบเนื่องจากข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลของผู้ใช้บริการนั้นล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลซึ่งอยู่ในความครอบครองและควบคุมของบุคคลผู้ซึ่งมีสถานะเป็นผู้ให้บริการทั้งสิ้น ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่บัญญัติให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์และข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นที่จะสามารถระบุตัวผู้ให้บริการได้ไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ของตนไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ข้อมูลต่างๆ ดังกล่าวเหล่านั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อส่งมอบให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อถูกร้องขอตามมาตรา 18 เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ตามกฎหมาย

ดังจะเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายมุ่งให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่แต่เฉพาะในการเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ และข้อมูลของผู้ใช้บริการเพื่อส่งมอบให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นสำคัญ โดยที่มิได้กำหนดถึงมาตรการทางกฎหมายในการที่จะให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลดังกล่าวเหล่านั้นจากการถูกทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ซึ่งการกำหนดมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวจะนำมาซึ่งความมั่นคงปลอดภัยและความน่าเชื่อถือของข้อมูลเหล่านั้น ดังนั้น ด้วยเหตุที่บทบัญญัติของกฎหมายไม่ได้มีการบัญญัติถึงมาตรการดังกล่าวข้างต้น อาจทำให้เกิดปัญหาและช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อลงโทษกับพฤติกรรมกระทำความผิดโดยมิชอบของผู้ให้บริการ และผู้ให้บริการเองอาจกล่าวได้ว่าตนไม่ต้องรับผิดเพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามถึงการกระทำดังกล่าวไว้

ตามสภาพปัญหาที่อาจเกิดขึ้นนั้น แม้ว่าบทบัญญัติของกฎหมายมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จะได้บัญญัติถึงความรับผิดทางอาญากรณีเกี่ยวข้องด้วยพฤติกรรมกระทำความเสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมไม่

ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยมีขอบแล้วก็ตาม แต่จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวมุ่งเน้นที่จะคุ้มครองแต่เฉพาะข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ หรือ ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เท่านั้น โดยที่มีได้หมายรวมไปจนถึงข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็น ข้อมูลที่เกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ เป็นข้อมูลที่แสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ ติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้นๆ และหมายรวมถึงข้อมูลของผู้ใช้บริการที่เป็นข้อมูลที่ระบุ ถึงตัวตนของบุคคลผู้ให้บริการในการเข้าใช้บริการทางเครือข่ายของผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะเป็นชื่อ สกุล รหัสเลขประจำตัวของผู้ใช้บริการ User Name หรือ Pin Code ใดๆ เป็นต้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนี้ ผู้ที่จะสามารถรับทราบและเข้าถึง ได้นั้นมักจะเป็นผู้ที่มีสถานะเป็นผู้ให้บริการตามกฎหมาย

ดังนั้น หากเกิดการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมข้อมูลดังกล่าว โดยผู้ให้บริการเองแล้ว ผู้ให้บริการเองก็อาจปฏิเสธความรับผิดชอบของตนเองเพราะเนื่องด้วย บทบัญญัติของกฎหมายมิได้บัญญัติความรับผิดไว้ และหากเป็นเช่นนี้อาจส่งผลกระทบต่อ การสืบ ทราบตัวผู้กระทำความผิดที่แท้จริง และนำมาสู่กระบวนการพิจารณา เพื่อการลงโทษของพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายได้

3. มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิด โดยผู้ให้บริการตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ความรับผิดทางอาญา ของผู้ให้บริการนั้น กฎหมายได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนในมาตรา 15 กล่าวคือ ความรับผิดทางอาญา ของผู้ให้บริการจะเกิดขึ้นเมื่อปรากฏว่าผู้ให้บริการผู้ใดจงใจ สนับสนุนหรือยินยอมให้มีการ กระทำความผิดตามมาตรา 14 ขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ซึ่งดังจะเห็น ได้ว่ามาตรการทางกฎหมายดังกล่าวเป็นแต่เพียงการกำหนดกรอบความรับผิดทางอาญาของผู้ ให้บริการตามมาตรา 14 โดยมีวัตถุประสงค์ที่มุ่งหมายให้ผู้ให้บริการต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการ ร่วมรับผิดกับผู้กระทำความผิด ทั้งนี้ด้วยเหตุที่การกระทำความผิดใดตามมาตรา 14 ที่ผู้กระทำ ความผิดก่อให้เกิดมีขึ้นนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นการกระทำความผิดโดยการอาศัยช่องทางแห่งการ ให้บริการของผู้ให้บริการเพื่อนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ผิดกฎหมายนั่นเอง

ดังจะเห็นว่าเมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้นในระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการรายใดแล้ว ผู้ให้บริการนั้นๆ ก็จักต้องถูกสันนิษฐานโดยกฎหมายว่ามีพฤติกรรมอันเป็นการจงใจ สนับสนุน หรือยินยอมให้เกิดการกระทำความผิด ทั้งนี้พฤติกรรมอันเป็นการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ ให้บริการมิได้เป็นผู้ก่อให้เกิดมีขึ้นแต่อย่างใด

การคุ้มครองที่อาจต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 15 นั้น ปัจจุบันเป็น เหตุทำให้ผู้ให้บริการมีความเข้มงวดในการให้บริการมากยิ่งขึ้น มีการตรวจสอบผู้ให้บริการ

พฤติกรรมการใช้บริการ มีการระงับ ยับยั้งการให้บริการ รวมไปถึงจนถึงการลบข้อความอันมีเหตุสงสัยว่าเป็นข้อความที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม มาตรการของผู้ให้บริการดังกล่าวนั้นก็ เป็นแต่เพียงการใช้ดุลยพินิจของผู้ให้บริการ ซึ่งเป็นการใช้ดุลยพินิจโดยอิสระ และมีความแตกต่างกัน ในการที่จะพิจารณาว่าข้อความใดเป็นข้อความที่ผิดกฎหมาย ประกอบกับมาตรการของผู้ให้บริการดังกล่าวนั้นไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้การคุ้มครองและรับรอง สิทธิของผู้ให้บริการว่าให้สามารถกระทำได้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วการกระทำของผู้ให้บริการก็อาจจะ เสี่ยงต่อการไปกระทบสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ใช้บริการได้

โดยสรุปพบว่านับตั้งแต่วันประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีปัญหาดังนี้ (เกษราภรณ์ เสงี่ยม, 2551: 47)

1. ปัญหาบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับความผิดคอมพิวเตอร์ กล่าวคือ

1.1 ปัญหาความไม่ชัดเจนตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 9 ประเด็นที่ต้อง พิจารณา คือ ผู้ใดทำให้เสียหาย ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ตามกฎหมายความเสียหายที่เกิดขึ้น หมายถึงความเสียหายเช่นเดียวกับมาตรา 358 ประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ ซึ่งกฎหมายไม่ได้ บัญญัติให้ชัดเจน หรือกรณีทำลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น กรณีการทำลายข้อมูลดังกล่าวเป็น องค์ประกอบทางความผิดจะเป็นอย่างไรนั้น กฎหมายบัญญัติไว้ไม่ชัดเจน หรือกรณีแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ด้านการ แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมนั้น กฎหมายกำหนดขอบเขตจำกัดความหรือตีความหมายของการ แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ยังมีความไม่ชัดเจนว่าลักษณะเป็น อย่างไร

1.2 ปัญหาความไม่ชัดเจนตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 10 คือ ความผิด ฐานรบกวนระบบ ความผิดดังกล่าวนี้ คือ การรบกวนทั้งระบบข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ (Data and System Interference) ประเด็นปัญหา คือ ผู้ใดกระทำโดยประการใด ชะลอ หรือรบกวน จน ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ การกระทำโดยไม่มีอำนาจทำให้ ระบบคอมพิวเตอร์เสียหายนั้นก็ไม่ได้ระบุว่าเข้าไปชะลอ หรือรบกวนแค่ไหนเพียงใด จึงถือว่าเป็น ความเสียหายที่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย จึงทำให้การบัญญัติกรณีดังกล่าวมีความไม่ชัดเจน

1.3 ปัญหาความไม่ชัดเจนตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 11 คือ กรณีผู้ใด ส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่น โดยปกปิดหรือปลอมแปลง แหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่น โดย ปกติสุขนั้นเป็นโทษปรับ โดยเป็นการเพิ่มภาระแก่ผู้ให้บริการในการจำกัดสิทธิแสดงความคิดเห็นที่ เป็นเรื่องต่างๆ ที่กฎหมายรับรองคุ้มครองให้ทำได้ ซึ่งการบัญญัติกฎหมายเช่นนี้เป็นเรื่องที่ไม่

ชัดเจนในแง่ที่ว่ากฎหมายไม่เจาะจงไปที่บุคคลใดที่กระทำผิดในลักษณะก่อให้เกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจหรือกระทำซ้ำๆ เพื่อหวังผลกำไรโดยการหลอกลวงให้ได้ทรัพย์สินไป

1.4 ปัญหาความไม่ชัดเจนบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 14 คือ กรณีปัญหา คือ ผู้ใดเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ไม่มีความชัดเจนว่าแค่ไหนถึงเป็นการปลอมข้อมูลที่ถึงขนาดต้องรับผิดชอบในทางอาญาหรือกรณีที่ผู้ใดนำระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จก่อให้เกิดความแตกตื่นตระหนกแก่ประชาชนนั้น เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติรองรับเพื่อจำกัดสิทธิของบุคคลในการส่งข้อความหรือเข้าใช้ข้อมูลระหว่างบุคคลเพื่อให้เกิดความระมัดระวังในการให้ข้อมูล แต่ทั้งนี้กระทบสิทธิหรือเป็นภาระในแง่ที่ว่าข้อมูลต่างๆ ที่ส่งให้กันนั้น กฎหมายจำกัดว่าหากกรณีเกิดความแตกตื่นในหมู่ประชาชนจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ถือว่ามีความผิดแล้วโดยปราศจากการคุ้มครองสิทธิการแสดงความคิดเห็นของประชาชนผู้ใช้บริการเกี่ยวกับข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตหรือกรณีปัญหานั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามก ในทางความหมายก็ไม่ชัดเจนว่าข้อมูลลามกมีความหมายแค่ไหนเพียงใด ซึ่งหากข้อมูลนั้นลามกอนาจารมีการส่งต่อจากแหล่งข้อมูลในต่างประเทศ โดยบุคคลในประเทศส่งต่อกันไป บุคคลที่นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์จึงหมายความเฉพาะบุคคลแรกที่นำข้อมูลลงสู่ระบบคอมพิวเตอร์ในที่ต่างๆ ในประเทศหรือไม่ หรือหมายถึงบุคคลทุกคนที่เผยแพร่ข้อมูลต่อไปหรือไม่ เพียงใด

1.5 ปัญหาเกี่ยวกับโทษตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 15 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14” โดยสร้างภาระแก่ผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์และผู้ให้บริการเครือข่ายคอมพิวเตอร์ กรณีที่ต้องรับผิดชอบหากเกิดจากการยินยอมให้ใช้คอมพิวเตอร์แล้ว ผู้ให้บริการได้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ไปกระทำความผิดตามมาตรา 14 ผู้ให้บริการอาจมีความผิดหรืออาจถูกจำคุกได้อันเป็นเรื่องที่ผู้ให้บริการมิได้มีเจตนากระทำการเช่นนั้นเลย อีกทั้งโทษยังรุนแรงเกินควร ซึ่งเป็นภาระในการทำธุรกิจของผู้ให้บริการอย่างมาก ผลที่ตามมาคือกฎหมายที่บัญญัติใช้บังคับนั้น ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน

1.6 ปัญหาเกี่ยวกับโทษตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 26 กรณีผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้ ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัว

ผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มให้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท จะเห็นได้ว่า เป็นโทษปรับซึ่งโทษดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้ผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์ต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เพื่อให้เกิดระเบียบเรียบร้อยมีวินัยในการจัดเก็บข้อมูลเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อระบบคอมพิวเตอร์ทั่วไป ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ต่อผู้ประกอบการหรือประกอบธุรกิจรายย่อยเพราะการจัดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ต้องใช้เงินหรืองบประมาณที่มากในการสร้างระบบจัดเก็บข้อมูล ซึ่งผู้ประกอบการรายย่อยอาจต้องรับภาระทางค่าใช้จ่ายอย่างมากอีกทั้งอาจไม่คุ้มกับทุนที่ลงไปทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยอาจต้องเลิกกิจการหรือหยุดกิจการได้

2. ปัญหาการบังคับใช้มาตรการเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กล่าวคือ

2.1 การบังคับใช้กฎหมายบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 9 กรณีผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ การบัญญัติกฎหมายกรณีนี้เมื่อกฎหมายบังคับใช้แล้วจะเห็นได้ว่าหากกรณีเจ้าของเว็บไซต์ที่ไปลบข้อความหรือข้อมูลใดๆ ข้อผู้ให้บริการอาจผิดได้หากมีเจตนาไม่สุจริตกล่าวคือ ต้องการปกปิดความคิดเห็นนั้นเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งของตนเอง นำเอาข้อมูลดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ของตนเองเพียงคนเดียว หากข้อมูลนั้นอาจเป็นประโยชน์แก่บุคคลทั่วไปในการนำไปใช้ประโยชน์ กรณีการบัญญัติบังคับใช้กฎหมายเข้าข่ายบุคคลผู้ให้บริการอาจมีโทษทางอาญ่อีกด้วยโดยผลของกฎหมาย

2.2 การบังคับใช้กฎหมายบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 10 กรณีผู้ใดกระทำด้วยประการใดโดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวน จนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การบัญญัติกฎหมายในกรณีนี้การบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพก็มีปัญหาหากว่าบุคคลที่ไม่มีเจตนาจะให้ข้อมูลบุคคลอื่นเสียหายแต่รู้ยู่่ว่าระบบคอมพิวเตอร์ของตนมีไวรัสแอบแฝงอยู่ แต่ต้องส่งข้อมูลต่างๆ หากมีการกลั่นแกล้งกันขึ้นได้ ดังนั้นการบังคับใช้กฎหมายในลักษณะนี้จึงเป็นลักษณะใช้ต่อบุคคลที่ไม่รู้เท่าถึงการณ์อาจถูกลงโทษไปด้วยแม้ไม่มีเจตนาชั่วร้าย

2.3 การบังคับใช้กฎหมายบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 11 กรณีผู้ใดส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มา

ของการส่งข้อมูลดังกล่าว อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข ต้องระวางโทษไม่เกินหนึ่งแสนบาท กรณีนี้หากการบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพบุคคลที่ไม่ต้องการออกชื่อในการส่งข้อมูลอาจมีความผิด ซึ่งการบัญญัติกฎหมายในลักษณะที่หากข้อมูลนั้นส่งกันในระหว่างบุคคลใดแล้วผู้ส่งปกปิดชื่อก็ควรมีเสรีภาพที่เขาจะสื่อสารกัน หากการส่งนั้นไปรบกวนระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยตั้งใจก็ควรมีโทษ แต่หากกรณีที่ผู้ใช้ข้อมูลส่งข้อมูลแล้วปกปิดชื่อส่งข้อมูลไป ไม่มีความตั้งใจรบกวนผู้อื่น หากข้อมูลนั้นส่งต่อก่อให้เกิดความรำคาญขึ้นบุคคลผู้เริ่มส่งแต่ปกปิดชื่ออาจถูกลงโทษได้

2.4 การบังคับใช้กฎหมายบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 14 กรณีผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ เช่น การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ การบังคับใช้กฎหมาย หากว่าบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพอาจมีผลถึงบุคคลที่ไม่เจตนากระทำความผิดได้เช่นเกิดจากการหยอกล้อกันซึ่งนำข้อมูลเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ปลอมหรือข้อมูลอันเป็นเท็จ บุคคลนั้นอาจถูกลงโทษโดยไม่มีเจตนาได้ หรือการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชนซึ่งกฎหมายบัญญัติให้มีโทษอย่างรุนแรงกรณีนี้บุคคลผู้ใช้บริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็อาจมีได้ตั้งใจกระทำความผิดโดยเจตนา หากแต่เป็นไปในลักษณะการแสดงความคิดเห็นกัน มีผลทางกฎหมายที่เป็นความผิดทางอาญาที่รุนแรงทั้งที่ในประมวลกฎหมายอาญา กรณีก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชนทั้งกฎหมายบัญญัติไว้ในบทหลุโทษหรือการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ การบังคับใช้กฎหมายในอนุมาตรานี้เป็นกรณีกฎหมายบังคับใช้ครอบคลุมทุกกรณีทั้งเด็ก หรือเยาวชน หรือองค์กรต่างๆ อาจมีความผิดหากมีการนำข้อมูลนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ การบัญญัติกฎหมายเช่นนี้มีผลเสียมากเพราะผู้กระทำความผิดมีความผิดมีโทษหนักมาก ทั้งที่ความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 334 มีโทษจำคุกไม่เกินสามปี แต่โทษในกรณีดังกล่าวรุนแรงมากหรือกรณีการเผยแพร่หรือส่งชื่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1)(2)(3) หรือ (4) การบังคับใช้กฎหมายกรณีผู้ให้บริการอาจเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1)(2)(3) หรือ (4) เมื่อกฎหมายบังคับใช้ผู้ประกอบการอินเทอร์เน็ตก็อาจตกเป็นผู้กระทำความผิดอาญาทันที

2.5 การบังคับใช้กฎหมายบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา 26 กรณีผู้ให้บริการ ต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้ ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการ นับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการ สิ้นสุดลง ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่ รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับ ไม่เกินห้าแสนบาท ซึ่งภาระที่เกิดขึ้นนั้นหากเป็นผู้ประกอบกิจการรายเล็กๆ แทบไม่สามารถจัดการ ได้เพราะที่เกิดขึ้นนั้นมีค่าใช้จ่ายมาก การบังคับใช้กฎหมายจึงก่อผลเสียในทางธุรกิจอย่างมาก

3. ปัญหาเขตอำนาจการสอบสวนและขอบเขตอำนาจศาล กล่าวคือ ผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้น การพิจารณาถึงเขตอำนาจศาล เขตอำนาจการสอบสวน กรณีการกระทำผิดหลายประเทศหรือการกระทำผิดเกิดจาก ต่างประเทศและมีการกระทำผิดภายในประเทศประกอบกันด้วยหรือกระทำผิดในประเทศ ซึ่งการ กระทำผิดเป็นเครือข่ายเกี่ยวข้องกันมากมายซับซ้อน ซึ่งการกระทำความผิดที่อยู่ในเขตอำนาจการ สอบสวนหรือเขตอำนาจศาลจะทำได้แค่ไหน เพียงใด ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติขึ้นมารองรับให้ ชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาในการสอบสวนและการฟ้องร้องคดีในเขตอำนาจศาลดังกล่าวยังมีความไม่ ชัดเจนเท่าที่ควร

4. แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิด

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดเป็นพื้นฐานของการป้องกันและปราบปรามการ กระทำผิดของบุคคลในสังคมที่กระทำผิดให้เกิดความเกรงกลัวโทษและเจ็บหลาบจากการกระทำที่ รัฐบัญญัติเป็นความผิดและเมื่อได้มีการกระทำความผิดขึ้น บุคคลเหล่านั้นก็ต้องถูกลงโทษตามที่ กฎหมายกำหนดเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดไปแล้วไปก่อความเสียหายให้กับสังคมอีกซึ่งแนวคิดทาง อาญาและทฤษฎีทางอาญาก็มีผลเชื่อมโยงทุกด้านทางสังคมอันเป็นเหตุผลท้ายที่สุดเพื่อให้สังคมเกิด ความสงบสุขซึ่งกรณีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มี แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับหลักการทางกฎหมายและทฤษฎีเบื้องต้นเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นความผิด ซึ่งในที่นี้จะ ได้แยกพิจารณาออกเป็นสองประการ คือ แนวคิดทฤษฎีการกระทำผิดและประเภทของ ความผิด

4.1 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิด

การกระทำใดจะถือว่าเป็นความผิดหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียม จารีต ประเพณี วัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อ ปทัสถานของสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ ที่จะกระทบกระเทือน หรือสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้คน ชุมชน และสังคมมากน้อยเพียงใด และสังคมหรือชุมชนนั้น เห็นพ้องต้องกันว่าเป็นสิ่งที่ควรหรือไม่ควรจะทำ

Hermann Mannheim นักอาชญวิทยา ชาวอังกฤษ มีความเห็นว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอาชญากรรม หรือพฤติกรรมกระทำผิดของมนุษย์เกิดจาก 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางกายภาพ (Physical Factors) ปัจจัยทางสังคม (Social Factors) และปัจจัยทางจิตใจ (Mental Factors) โดยปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมด้านใดด้านหนึ่งส่งผ่านไปยังจิตใจ แล้วเกิดอาชญากรรม หรือการกระทำผิด ปัจจัยทางด้านจิตใจจะเป็นตัวแปรที่เด่นชัดเหนือปัจจัยอื่น หากขาดแคลนแรงจูงใจหรือแรงกดดันในระดับหนึ่ง ทางด้านจิตใจแล้ว อาชญากรรมหรือการกระทำผิดก็จะไม่เกิด (พรชัย ปานบ้านแพ้ว, 2543: 25)

Cesare Beccaria และ Jeremy Bentham ซึ่งเป็นนักคิดของสำนักอาชญวิทยาแบบดั้งเดิม มีแนวคิดว่าคุณคนมีอิสระในตนเองหรือเจตจำนง (Free Will) เป็นแนวคิดที่ตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่าบุคคลมีอิสระที่จะเลือกกระทำการใดระหว่างความชั่วกับความดี โดยความสมัครใจของตนเองย่อมเป็นการชอบธรรมที่ต้องได้รับผลตอบแทนจากการกระทำนั้น ๆ ดังนั้น มนุษย์จะกระทำผิดหรือประกอบอาชญากรรมหรือไม่ เป็นเพราะว่ากฎหมายได้กำหนดโทษสำหรับความผิดว่าจะได้รับโทษเพียงใด เมื่อมนุษย์มีทางเลือกที่จะกระทำตามความสุข ความพอใจ หรือทางได้จากการกระทำนั้น ๆ จะคุ้มค่ากับความทรามที่ตนได้รับหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไม่คุ้มค่ากันก็ไม่กล้าเสี่ยงกระทำลงไป ซึ่งก็จะเป็นผลในทางที่จะยับยั้งอาชญากรรม หรือการกระทำผิดนั่นเอง แนวคิดนี้เป็นตัวชี้ให้เห็นถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิด (พรชัย ปานบ้านแพ้ว, 2543: 25)

Emile Durkheim ชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ริเริ่มศึกษาวิจัยปรากฏการณ์อาชญากรรมจากปัจจัยทางสังคมวิทยา Durkheim เสนอความคิดซึ่งเป็นรากฐานของทฤษฎีไร้บรรทัดฐานทางสังคม (Anomie Theory) ว่า “อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ปกติของสังคม” เมื่อใดที่บรรทัดฐานของสังคม (Social Norms) ไม่สามารถควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคม หรือไม่สามรถตอบสนองความต้องการทางสังคมของบุคคล (Social Needs) ก็จะเป็นเหตุให้บุคคลล่องละเมิด ผ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคมอันนำไปสู่การกระทำผิด ซึ่งเรียกสภาพดังกล่าวว่า “Anomie” Durkheim ชี้ให้เห็นว่าปรากฏการณ์ละเมิดบรรทัดฐานหรือไร้บรรทัดฐานทางสังคมนี้มักจะเกิดในสังคมอุตสาหกรรม สังคมเมืองใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อม เศรษฐกิจและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการเหลื่อมล้ำ ขัดแย้งในสังคม ทางแก้ไข คือ ต้องสร้างความเป็นธรรมให้สังคม

ส่วนรวมมีความสุข ซึ่งหมายความว่า เมื่อสังคมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น บรรทัดฐานทางสังคมด้านต่างๆ ย่อมเกิดขึ้นอย่างหลากหลายอันยากที่จะตัดสินใจ โดยสมาชิกในสังคมคนหนึ่งคนใดว่าสิ่งใดถูกต้องและไม่ถูกต้อง ดังนั้นการละเมิดบรรทัดฐานเรื่องใดเรื่องหนึ่งย่อมเกิดขึ้นได้ง่ายและกลายเป็นอาชญากรรมหรือผู้กระทำผิดในที่สุดได้ (พรชัย ปานบ้านแพ้ว, 2543: 26)

Sykes และ Matza อธิบายถึงเรื่องการหาเหตุผลวิธีการเข้าข้างตน (Technique of Neutralization) ซึ่งบุคคลที่มีความเชื่อถือในกฎเกณฑ์ทางสังคม นำมาใช้ให้เหตุผลสำหรับตนเองเมื่อจิตใจละเมิดเกณฑ์ดังกล่าว เพื่อลดหรือสับล้างความรู้สึกผิดในจิตใจ โดยวิธีการที่ใช้มีลักษณะดังนี้

1. ปิดความรับผิดชอบ (Denial of Responsibility) ผู้ประพฤตินึกมองตนเองคล้ายกับเป็นผู้ถูกกระทำแทนที่จะเป็นผู้กระทำ

2. ปิดความเสียหาย (Denial of Injury) ผู้ประพฤตินึกมีความรู้สึกว่าการกระทำของตนไม่น่าจะเป็นอันตรายต่อผู้ใด

3. ปิดผู้เสียหาย (Denial of Victim) ผู้ประพฤตินึกมองเห็นว่าตนเองเป็นผู้แค้นหรือตอบสนองการเรียกร้อง

4. สาปแช่งผู้ที่ตำหนิตน (Condemnation of Condemners) ผู้ประพฤตินึกมองเห็นว่าผู้ที่ว่ากล่าวตำหนิตนคือคนเลว ต่างแต่เพียงว่าผู้นั้นไม่ถูกจับกุมหรือไม่มีผู้รู้เห็นหรือมีอิทธิพลปกปิดเรื่องไว้เท่านั้น

5. อ้างว่ามีความภักดีต่อสิ่งที่เหนือขึ้นไป (Appeal to Higher Loyalties) ผู้ประพฤตินึกอ้างว่าตนกระทำผิดก็เพื่อ บิดา มารดา บุตร หรือเพื่อนฝูง (พรชัย ปานบ้านแพ้ว, 2543: 26)

Sutherland และ Cressey ได้เสนอทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่างโดยศึกษาพฤติกรรมของอาชญากรในการทำความผิด ดังนี้

1. พฤติกรรมของอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ ได้เกิดจากการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์

2. พฤติกรรมของอาชญากรเรียนรู้ได้จากการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้อื่น โดยมีขั้นตอนในการสื่อ อาจจะเป็นคำพูดหรือท่าทางก็ได้

3. การเรียนรู้พฤติกรรมของอาชญากรเกิดขึ้นภายในกลุ่ม และใกล้ชิดกันแบบอรูปนัย

4. พฤติกรรมของอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ หมายความว่ารวมถึง(ก)วิธีการประกอบอาชญากรรม บางครั้งก็สลับซับซ้อน บางครั้งก็ง่าย (ข) ทิศทางเฉพาะของแรงจูงใจแรงผลักดันภายใน การหาเหตุผลเข้าข้างตน และทัศนคติ

5. ทิศทางเฉพาะของแรงจูงใจและแรงผลักดันภายใน เรียนรู้ได้จากการกำหนดนิยามของประมวลกฎหมายอาญา โดยแยกออกเป็นที่ยื่นชอบและไม่ยื่นชอบ ในบางสังคมมีผู้เคร่งครัดกฎหมายอาญา ระเบียบ บางสังคมมีผู้ชอบละเมิดกฎหมาย หรือ กฎระเบียบเป็นต้น การกำหนดนิยามมักเป็นการผสมกันทั้งสองแบบ จึงนำมาสู่ความขัดแย้งด้านวัฒนา โดยเกี่ยวพันกับตัวบทกฎหมาย

6. บุคคลประพฤติดีก็เพราะมีการกำหนดนิยามที่ยื่นชอบต่อการละเมิดกฎหมาย มากกว่าการกำหนดนิยามที่ไม่ยื่นชอบต่อการละเมิดกฎหมาย การที่บุคคลจะกลายเป็นอาชญากรก็เพราะใกล้ชิดกับรูปแบบอาชญากรรม แต่ห่างไกลจากรูปแบบต่อต้านอาชญากรรม

7. บุคคลที่ได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากร เป็นเวลานานกว่าจะมีผลมากกว่าผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรเป็นเวลาสั้นๆ โดยเฉพาะในวัยเด็กมักฝังแน่นกว่าพฤติกรรมที่ได้รับการถ่ายทอดในระยะหลัง

8. ขั้นตอนในการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร ต้องอาศัยกลไกทั้งหมด เช่นเดียวกับการเรียนรู้อื่นๆ เป็นไปตามหลักพฤติกรรมศาสตร์

9. พฤติกรรมอาชญากรแสดงถึงความต้องการทั่วไป และค่านิยมต่าง ๆ ดังนั้นทรัพย์สินย่อมไม่ใช่ปัจจัยที่กำหนดว่า พฤติกรรมใดเป็นอาชญากรรมหรือไม่เพราะคนทำงานเช่นกรรมกรก็ทำงานด้วยความเหนื่อยเพื่ออยากให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเช่นกัน (พรชัย ปานบ้านแพ้ว, 2543: 28)

สุลักษณ์ แก้วไพจิตร (2539) ได้อ้างถึงมูลเหตุหรือสาเหตุที่กระทำความผิดทางอาชญากรรมนั้น มีเหตุใหญ่อยู่ 3 ประการ คือ ด้านจิตวิทยากายภาค สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม และด้านสังคมจิตวิทยา ซึ่งแต่ละด้านมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. สาเหตุของอาชญากรรมด้านจิตวิทยากายภาค หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าสาเหตุทางสรีระวิทยา โดยกล่าวถึงบุคคลที่มีร่างกายสภาพไม่ปกติหรือทุพพลภาพ อันอาจเป็นเพราะอวัยวะบางส่วนพิการหรือต่อมบางอย่างผิดปกติ บุคคลที่มีความผิดปกติทางร่างกายย่อมเกิดปมด้อยไม่ยอมยกพบปะใครๆ มักจะเข้ากับบุคคลระดับเดียวกันตนมีค้อยได้ และถ้าบังเอิญไปคบกับบุคคลที่มีความฉลาดไหวพริบในด้านเล่ห์เหลี่ยมกลโกงในการทุจริตประการต่างๆ ก็เลยชักจูงไปเข้ากลุ่มและมั่วสุมอยู่กับพวกอาชญากร เมื่อมีความชำนาญในกลวิธีทุจริตต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ก็อาจประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย

2. สาเหตุของอาชญากรรมในด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม สภาพแวดล้อมทางสังคมมีส่วนสำคัญที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรม การประกอบอาชญากรรม เป็นผลมาจากการเลียนแบบการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางสังคม เช่น มาตรฐานการดำรงชีวิต ผลการเติบโตของมนุษย์ของอุตสาหกรรม

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสภาพแวดล้อม แบ่งได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยทางด้านดินฟ้าอากาศ เช่น ในฤดูร้อน อาชญากรรมประเภท ประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายเกิดสูงขึ้น ในฤดูหนาวอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินมี มาก เป็นต้น

2.2 ปัจจัยทางด้านนิเวศวิทยา เช่น ในย่านธุรกิจและอุตสาหกรรม อัตรา การเกิดของอาชญากรรมจะสูงกว่าที่อื่นในช่วงเวลาเดียวกัน และพื้นที่ใดที่อยู่ระหว่างการ เปลี่ยนแปลง เช่น เกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรม ความขัดแย้งของกลุ่มบุคคลจะสูงขึ้น อาชญากรรมจะเกิดสูงตามไปด้วย และอาชญากรรมของคนรุ่นหนึ่งของจะถ่ายทอดไปสู่คนอีกรุ่น หนึ่งซึ่งเป็นการเลียนแบบกัน

2.3 ปัจจัยทางครอบครัว ซึ่งให้เห็นว่า ครอบครัวที่ขาดความเอาใจใส่ต่อ สมาชิกในครอบครัวมีส่วนผลักดันให้เกิดอาชญากรรมขึ้นมากกว่า

2.4 ปัจจัยด้านการเรียนรู้และความสัมพันธ์ของกลุ่มอาชญากรรมเป็นผล มาจากการเรียนรู้และความสัมพันธ์ของกลุ่มโดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

2.4.1 การประกอบอาชญากรรมต้องมีการเรียนรู้ไม่ว่าเป็น อาชญากรรมโดยสันดาน โดยอาชีพ หรือการรวมกลุ่ม

2.4.2 การอยู่ร่วมกันในสังคมและการติดต่อสื่อสาร เป็นปัจจัย สำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้

2.4.3 พฤติกรรมที่เป็นอาชญากรจึงอาจเกิดจากการมีส่วนร่วมกับ กลุ่มหน่วยงาน ทฤษฎี หรือสื่อมวลชนก็ได้

2.4.4 การเรียนรู้ของผู้กระทำผิดจะเรียนรู้ทั้งทางเทคนิค ข้อมูล ทัศนคติแรงจูงใจและแรงผลักดันไปพร้อม ๆ กัน

2.4.5 แรงจูงใจและแรงผลักดันจะเป็นไปในทางหนึ่งทางใด โดยเฉพาะ ซึ่งอาจเรียนรู้ได้จากบทบัญญัติของกฎหมายว่า การกระทำนั้นจะชอบหรือมิชอบ

2.4.6 การกระทำที่เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องที่บุคคลหนึ่ง ๆ ต้องการ ละเมิดกฎหมายมากกว่าความต้องการที่จะเคารพกฎหมาย ลักษณะการเกิดขึ้นอาจเป็นการร่วมกัน ของกลุ่มหรือความสัมพันธ์ต่อกันและกันที่บุคคลมีต่อกัน

2.4.7 เนื่องจากการมีส่วนร่วมของบุคคลที่มีต่อกลุ่มมีระดับแตกต่างกันไปพฤติกรรมของบุคคลที่จะประกอบอาชญากรรม หรือต่อต้านอาชญากรรมได้

2.4.8 พฤติกรรมที่เป็นหรือไม่เป็นอาชญากรรมเป็นการแสดงออกทั้งความต้องการหรือค่านิยมของกลุ่มหรือของบุคคล

2.5 ปัจจัยทางเศรษฐกิจ หรือชนชั้นในสังคม เกิดจากความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจและความขัดแย้งในผลประโยชน์ของชนชั้นในสังคม ความยากจนมีส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้น

3. สาเหตุของอาชญากรรมทางด้านสังคมจิตวิทยา แนวความคิดในด้านนี้ส่วนใหญ่เป็นนักวิชาการทางจิตวิทยา ซึ่งเน้นการพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยาและสังคมว่ามีความสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมของบุคคลมากน้อยเพียงใด มีนักจิตวิทยาหลายคนให้ความเห็นว่า อาชญากรรมเป็นของธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ตราบเท่าที่ไปทัศนของสังคมไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของสังคมได้ หรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางสังคมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเอาไว้ได้ การล่วงละเมิดต่อทัศนทางสังคมก็จะเกิดขึ้นและนำไปสู่การประกอบอาชญากรรม สภาพการณ์เช่นนี้มักจะเกิดในสังคมอุตสาหกรรมที่สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จนไม่สามารถแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมนั้นๆ ได้ อาชญากรรมเกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลไม่สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้มากน้อยเพียงใด หรืออาชญากรรมจะเกิดขึ้นเมื่อระดับความรับผิดชอบของบุคคลและคุณธรรมในจิตใจที่ได้รับการอบรมกล่อมเกลามาทางสังคม ไม่สามารถจะต้านทานกับสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมหรือความกดดันที่เป็นปัจจัยก่อให้เกิดการประกอบอาชญากรรมขึ้น

4.2 ประเภทของความผิด

การแยกประเภทความผิดอาชญากรรมหรือการกระทำผิดในทางอาญาอาจเป็นประโยชน์ในการวินิจฉัยและเข้าใจถึงปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับความผิดนั้นอยู่บ้าง จึงจะกล่าวถึงการแยกประเภทความผิดที่สำคัญ ๆ ไว้บางประการ ในการแบ่งแยกนี้ อาจแบ่งแยกตามความแตกต่างในแง่ของกฎหมาย เช่น เป็นความผิดในตัวเอง (Mala in Se) ดังความผิดในประมวลผลกฎหมายอาญาภาค 2 หรือเป็นความผิดพิเศษเพราะมีกฎหมายห้ามตามพฤติการณ์ของกาลเทศะ (Mala Prohibit) นอกจากการแบ่งแยกตามความแตกต่างในแง่ของกฎหมายแล้ว ก็อาจแบ่งแยกตามความแตกต่างในแง่ของการกระทำ หรือในแง่ของเจตนาอีกด้วย (นัยนา เกิดวิชัย, 2545: 71-75)

ความแตกต่างของลักษณะความผิดในแง่การกระทำ ความแตกต่างกันของลักษณะความผิดในแง่การกระทำอาจแบ่งแยกได้เป็นความผิด โดยการกระทำกับความผิด โดยการละเว้นกระทำ กล่าวคือ

ความผิดโดยการกระทำ เกิดจากการเคลื่อนไหวร่างกายของผู้กระทำความผิดที่กระทำโดยปกติ เช่น ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย แต่อย่างไรก็ดี ความผิดโดยการกระทำนี้ยังรวมถึงความผิดโดยการกระทำในทางงดเว้นอีกด้วย ซึ่งเป็นความผิดที่เกิดขึ้นโดยการงดเว้นไม่กระทำการที่จกต้องกระทำเพื่อป้องกันมิให้เกิดผลนั้นด้วยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคท้าย

ความผิดโดยการละเว้นการกระทำ เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยตรงว่าการไม่กระทำในพฤติการณ์อย่างใดเป็นความผิด เช่น ความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 154,156,157,162(3),168,169,170,171,216,374,383 ซึ่งบัญญัติว่าการไม่กระทำ หรือการละเว้นกระทำในกรณีเช่นนั้นเป็นความผิด แม้แต่ความผิดที่เกิดเพราะไม่ได้รับอนุญาตเพื่อกระทำการอย่างหนึ่ง ก็เป็นความผิดโดยละเว้น โดยกระทำได้เหมือนกัน การละเว้นที่จะเป็นความผิดนั้นจะต้องมีพฤติการณ์อื่นประกอบเสมอว่าการละเว้นไม่กระทำในกรณีจึงเป็นความผิด เช่น ไม่แจ้งทะเบียนเมื่อมีการเกิด ตาย หรือเมื่อครบอายุเกี่ยวกับราชการทหาร ไม่ช่วยผู้ที่ได้รับอันตราย ชับรถชนคนแล้วไม่แจ้งเหตุต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2477 (ปัจจุบันคือ ฉบับปี พ.ศ.2522) หรืออาจมีการกระทำเป็นองค์ประกอบความผิด เช่น การกระทำที่ต้องได้รับอนุญาต ซึ่งในกรณีที่ต้องมีการกระทำเป็นองค์ประกอบความผิด รวมกับการละเว้นนี้ ในบางกรณีอาจเป็นการยากที่จะวินิจฉัยว่าความผิดนี้เป็นความผิดโดยการกระทำ หรือเป็นความผิดโดยการละเว้นกระทำ

ความผิดโดยการละเว้นนี้ต่างกับความผิดโดยการกระทำในทางงดเว้น อันเป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติลงโทษการกระทำให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่ง มิได้บัญญัติลงโทษการไม่กระทำโดยตรง แต่ผลนั้นเกิดเพราะงดเว้นไม่ป้องกันตามที่ผู้กระทำผิดมีหน้าที่ต้องป้องกันมิให้เกิดผลนั้น

นอกจากนี้ยังมีความผิดที่ต้องมีผลปรากฏกับความผิดที่ไม่ต้องมีผลปรากฏ โดยความผิดที่ต้องมีผลปรากฏนั้น ผลของการกระทำเป็นองค์ประกอบอันหนึ่งของความผิด เพียงแต่มีการกระทำ แต่การกระทำนั้นยังไม่เกิดผลตามที่กฎหมายระบุไว้ ความผิดก็ยังไม่เกิดขึ้นเป็นความผิดสำเร็จครบองค์ประกอบความผิด อาจเป็นได้ก็แต่เพียงพยายามจะทำผิดเท่านั้น

ส่วนความผิดที่ไม่ต้องมีผลปรากฏนั้น เพียงแต่กระทำการที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดสำเร็จลงก็ได้ชื่อว่าบรรลุผล คือ ผลสำเร็จของการกระทำ แม้จะยังไม่มีผลอันใดเกิดขึ้นต่างหากจากความบรรลุผลสำเร็จของการกระทำ การกระทำนั้นก็เป็นความผิดสำเร็จ เช่น การแจ้ง

ความเท็จ เมื่อแจ้งข้อความที่เป็นเท็จทราบถึงเจ้าพนักงานขณะใด ความผิดก็เกิดขึ้นทันทีในขณะนั้น ไม่ต้องคำนึงว่าจะเกิดผลอะไรอีกนอกเหนือ จากผล คือ การที่ได้ทำสำเร็จลงหรือไม่ เป็นต้น ว่าเจ้าพนักงานเชื่อคำเท็จนั้นหรือไม่ เกิดความเสียหายแก่ผู้ใดหรือไม่ก็ตาม เพียงแต่อาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย แม้ความจริงไม่มีความเสียหาย การแจ้งความเท็จนั้นก็มีความผิดที่สำเร็จ

สำหรับการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เช่นเดียวกับกรณีทั่วไป แต่ตัวอาชญากรผู้กระทำความผิดอาจกระทำการมาจากที่ใดก็ได้ เพียงมีแค่เครื่องคอมพิวเตอร์ โหมด็ม และสายโทรศัพท์เชื่อมต่อเข้ามาในอินเทอร์เน็ตเท่านั้น เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์จึงใช้เวลาไม่มากเพียงเศษเสี้ยววินาทีก็สามารถขโมยข้อมูล ส่งเอกสารผิดกฎหมาย หรือแพร่ระบาดโปรแกรมไวรัสไปทั่วโลกได้แล้วการกระทำความผิดบนเครือข่ายสามารถทำลายหลักฐานได้ง่าย ความเหลื่อมล้ำของเวลา ตลอดจนความแตกต่างกันของกฎหมายในแต่ละประเทศ ทำให้ยากแก่การสืบเสาะค้นหาหลักฐานเพื่อจับตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

ตัวอย่างของการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การลักลอบเข้าสู่ระบบเครือข่ายอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อโจรกรรมข้อมูลสำคัญไปขายต่อ การขโมยรหัสผ่านเพื่อแอบเข้าไปใช้บัญชีอินเทอร์เน็ตของผู้อื่น การก่อกวนโดยการส่งโปรแกรมไวรัส หรือจดหมายที่มีเนื้อหาซ้ำ ๆ หรือเป็นเท็จไปยังคนหมู่มาก การจู่โจมเครื่องให้บริการของผู้อื่นจนไม่สามารถทำงานได้ตามปกติหรือหยุดให้บริการไปเลย การขโมยชื่อโดเมนเพื่อเรียกเก็บเงินค่าไถ่จากเจ้าของการสั่งซื้อสินค้า โดยใช้หมายเลขบัตรเครดิตของผู้อื่น การแก้ไขตัวเลขเงินฝากในบัญชี เป็นต้น

จากรายงาน “แนวโน้มของอาชญากรรมของคอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2550” (ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2551) ระบุว่า ในปี พ.ศ. 2550 มีการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์อย่างมากมาย เหตุมาจากความไม่เพียงพอของตัวด้านทานที่พัฒนาช้า ทั้งยังมีนวัตกรรมที่ไม่ทันกับภัยคุกคามทั้งหลาย หัวหน้าฝ่ายการตลาด บริษัท ฟอर्टิเน็ต กล่าวต่อว่า แม้สถาบันการเงิน บริษัททั้งหลาย รัฐบาลท้องถิ่น โรงเรียน กลุ่มอุตสาหกรรม จะพยายามค้นหาวิธีปกป้องตัวเอง จากการโจมตีที่มุ่งร้ายต่อธุรกิจของพวกเขา แต่ก็ไม่มีอะไรมาหยุดยั้งการบุกรุกเหล่านี้ได้ โดย 10 อันดับภัยคุกคามจากการวิเคราะห์ครั้งนี้เชื่อว่า

1. การก่ออาชญากรรมคอมพิวเตอร์มีรายได้ที่เติบโตขึ้นถึง 100%
2. มีการมุ่งเป้าไปที่ข้อมูลทางธุรกิจ การปลอมบัตร ATM
3. การสนับสนุนการโจมตี แบบ Phishing ใน DDoS
4. การโจมตี DNS อย่างต่อเนื่อง
5. ผู้ร้ายจะมีลักษณะที่เหมือนกันมากขึ้น
6. การโจมตีโดยส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่ เครือข่ายไร้สาย

7. MySpace จะเป็นที่นิยมมากขึ้นและก็ปลอดภัยมากขึ้นด้วย
8. จะเกิดสแปมกับเว็บไซต์ Youtube.com
9. โครงสร้างการทำงานพื้นฐานของเครือข่ายจะแสดงสัญญาณว่ามีการใช้งานที่มากขึ้นไป และ

10. การใช้งานวินโดวส์ วิตต้า จะเกิดผลกระทบต่อส่วนรวมทั้งหมด

โดยที่ลักษณะอาชญากรรมคอมพิวเตอร์เป็นปัญหาเกี่ยวกับข้อมูลซึ่งเป็นวัตถุไม่มีรูปร่างนั่นเอง แต่ปัญหาด้านอาชญากรรมไม่ใช่แค่นั้น ยังกระจายไปสู่ปัญหาอาชญากรรมทางสังคมทั่วไปด้วยซึ่งเป็นความผิดและมีโทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งไม่ใช่ที่เกิดจากการกระทำโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือแต่แรงจูงใจเกิดจากการใช้บริการด้านคอมพิวเตอร์

การแก้ปัญหาอันเกิดจากภัยต่าง ๆ ในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตหลาย ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องคงจะต้องร่วมมือกัน อีกทั้งการปลูกฝังจริยธรรมและมารยาทที่ดีในการใช้งานทางอินเทอร์เน็ตให้แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุด กฎเกณฑ์และการลงโทษเป็นเพียงกรอบที่คอยควบคุมคนผิดนอกจากมาตรการทางกฎหมาย ที่เป็นผลมาจากการติดต่อสื่อสารกันทางโลกอินเทอร์เน็ต ทั้งปัญหาบรรดาแฮกเกอร์ การโจรกรรมข้อมูล ปัญหาผู้ก่อการร้าย ปัญหาการล่อลวงข่มขืน และแม้แต่ปัญหาเรื่องสื่อลามกอนาจาร เหล่านี้ล้วนแต่เป็นปัญหาที่เกิดจากการมีสังคมใหม่ การมีชุมชนออนไลน์ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “สังคมแห่งการเรียนรู้” (Knowledge-based Society) ซึ่งปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข และให้ความใส่ใจ เพราะนับวันสังคมในเครือข่ายคอมพิวเตอร์ หรือ โลกอินเทอร์เน็ต ได้มีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น และเปลี่ยนแปลงจากเดิมซึ่งเป็นสังคมสมมติ ซึ่งถือเป็นเพียงโลกเสมือนจริง ที่ผู้คนติดต่อสื่อสารกันเพียงในคอมพิวเตอร์ ไม่รู้จักกันจริง เป็นคู่สนทนาในจินตนาการ กลับกลายเป็นสังคมของนักล่าออนไลน์ ติดต่อสื่อสารกันเพื่อพบปะ รู้จักกันจริง ซึ่งบางครั้งอาจทำโดยหวังประโยชน์ หรือเพื่อล่อลวง ดังนั้นการแก้ไขปัญหาอันเกิดจากภัยทางสังคมออนไลน์จึงเป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องช่วยกันแก้ไข

อีกทั้งการใช้กฎหมายของไทยเพื่อเข้ามาแก้ไขปัญหาทางอินเทอร์เน็ตปัจจุบันถือว่ายังแก้ไขได้น้อยมาก เพราะยังเรียกได้ว่ากฎหมายที่เข้ามาจัดการกับคนไม่ดีหรืออาชญากรในสังคมออนไลน์นั้นยังขาดความร่วมมือและไม่มีกฎหมายระหว่างประเทศที่เข้มแข็งเพียงพอในเรื่องที่เกี่ยวกับการ กระทำผิดในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อีกทั้งวิธีการตรวจสอบการกระทำของบรรดานักแฮกเกอร์ หรือการตรวจสอบการโจรกรรมข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตก็ยังเป็นเรื่องยุ่งยาก ซับซ้อน หรือแม้แต่การเอาผิดทางกฎหมายกับบรรดานักล่อลวงออนไลน์ซึ่งชอบล่อลวงบุคคลทางอินเทอร์เน็ต

4.3 เกณฑ์การส่งเสริมและควบคุมการใช้บริการหรือการให้บริการคอมพิวเตอร์

รัฐมีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนด้านงบประมาณเพื่อพัฒนาประเทศเพราะงานด้านคอมพิวเตอร์มีส่วนสำคัญของการพัฒนาประเทศอย่างมากรัฐบาลจึงต้องมีนโยบายออกมาเพื่อช่วยให้ประเทศตามทันประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างสหภาพยุโรป

นโยบายโดยรัฐบาล (กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2550)

รัฐต้องให้ความสนใจอินเทอร์เน็ตโดยกำหนดนโยบายเนื่องจากการละเลยที่จะปรากฏระเบียบข้อบังคับในการใช้งานคอมพิวเตอร์ระบบเครือข่ายและระบบอินเทอร์เน็ตในองค์กรอย่างถูกต้อง หรือ ที่เรานิยมเรียกว่า “Acceptable Use Policy” หรือ “AUP” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการประกาศบังคับใช้ “AUP” ภายในองค์กรนั้นมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับสูงที่ต้องใส่ใจและประกาศให้ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ทุกคนในองค์กร (รวมทั้งผู้บริหารด้วย) ได้ทราบถึงข้อปฏิบัติที่ควรทำในขณะที่ใช้งานคอมพิวเตอร์ ระบบเครือข่าย และระบบอินเทอร์เน็ตขององค์กร เช่น การใช้อีเมลทรอนิกส์เมล์อย่างถูกต้อง และการใช้งานอินเทอร์เน็ตอย่างถูกกฎหมาย เป็นต้น

5. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้

5.1 ความหมายของความรู้

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายว่าการจัดการความรู้ที่ดีนำมาซึ่งการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดผลดีต่อองค์กรโดยรวม ทั้งนี้เมื่อศึกษาแนวคิดหรือนิยามของคำว่า “ความรู้” จะพบว่า มีผู้รู้หลายท่านที่ได้ให้นิยามไว้ ดังนี้

ประเวศ วะสี (2545 อ้างถึงใน ธัญนันท์ สิ้นชัย, 2551: 9) ให้ความหมายของความรู้ว่าเป็นเรื่องของความจริง ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ เช่น ความรู้เฉพาะเรื่องของการเชื่อมโยงของสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดปัญญา (Wisdom) ซึ่งปัญญานำไปสู่การเปลี่ยนจิตสำนึก การเรียนและเนื้อหา โดยไม่สามารถนำไปปฏิบัติหรือพัฒนาได้ และไม่ถือว่าเป็นความรู้อย่างแท้จริง โดยวิธีการให้ได้มาซึ่งความรู้ ต้องสอนวิธีคิด วิธีตรวจสอบความรู้ ซึ่งก็คือวิธีวิจัย ดังนั้นสิ่งที่จำเป็น คือ การคิดเป็นและวิธีสร้างความรู้ นอกจากนี้ ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 329) ยังได้ระบุความหมายของคำว่าความรู้ (Knowledge) ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (ธัญนันท์ สิ้นชัย, 2551: 8) ว่า หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ ความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ อดวิชาในแต่ละสาขา และ Pearlson (ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์, 2548: 4) ยังได้สรุปว่าความรู้ คือ สารสนเทศที่มีคุณค่ามากที่สุด เป็นส่วนผสมของสารสนเทศที่มี

สาระ ค่านิยม ประสพการณ์และกฎเกณฑ์ ส่วนภราดร จินดาวงศ์ (2549: 4 อ้างถึงใน รัชุนันท์ สิ้นชัย, 2551: 9) กล่าวว่า “ความรู้” คือ พลังที่มีอยู่ในตัวของทุกคนที่ไม่สามารถถ่ายทอดผ่านพันธุกรรมได้ ผู้ใดมีความรู้มากก็เสมือนมีพลังมาก สามารถตัดสินใจได้ถูกต้องและทำงานให้สำเร็จได้โดยง่าย ความรู้ หากไม่ใช้หรือปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่มีการทบทวนหรือประยุกต์ ก็เกิดการลืมหรืออาจสูญหาย และการมีความรู้แล้วไม่เผยแพร่ หรือปกปิด ซ่อนเร้นไว้ อาจเป็นประโยชน์ในช่วงเวลาสั้น แต่จะเป็นผลเสียในระยะยาว ทั้งกับตัวเองหรือประเทศชาติ ซึ่งความรู้เป็นทรัพย์สินที่จับต้องไม่ได้ (Intangible Asset) ที่มีมูลค่าสูงและมักเป็นคุณค่าที่ถูกมองข้ามและไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควรในประเทศที่กำลังพัฒนา โดยความรู้มีอยู่รอบตัวของทุกคน อยู่ที่ว่าจะสนใจหรือใส่ใจในการเก็บมาใช้ ซึ่งแหล่งความรู้ที่พบเห็น เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ ป้ายโฆษณา การพูดคุย หนังสือ เป็นต้น

5.2 ลำดับขั้นของความรู้

บุญดี บุญญากิจ (2549: 13) ได้กล่าวถึงความรู้ (Knowledge) ว่ามีความสำคัญมากในองค์กร แต่สิ่งที่มีผลกระทบต่อความรู้ก็คือ “การเปลี่ยนแปลง” ซึ่งมีปัจจัยมาจากทั้งภายในและภายนอก โดยทำให้วิธีการคิดและกระบวนการทำงานที่องค์กรมีอยู่อาจสูญหายไป ถ้าองค์กรไม่มีวิธีการดูแลและรักษาข้อมูลไว้เลย

ความรู้ขึ้นเกิดจากสมองของมนุษย์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. สมองซีกซ้าย ทำหน้าที่ช่วยในการใช้ภาษาพูด การวิเคราะห์ การจัดลำดับก่อนหลังการเรียนรู้ ภาษาและคณิตศาสตร์
2. สมองซีกขวา ทำหน้าที่ช่วยในเรื่องภาษา ท่าทาง จินตนาการ ไหวพริบ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการคิดสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เมื่อสมองทั้ง 2 ซีกได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่แล้ว ทำให้แต่ละบุคคลมีการพัฒนาการทางสมองและมีความเชี่ยวชาญตามความถนัดของตนที่ได้สั่งสมความรู้ในด้านต่าง ๆ โดยความรู้เกิดขึ้นมาตามลำดับขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ข้อมูล (Data) หมายถึง ข้อเท็จจริง ข้อมูลดิบ หรือตัวเลขต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ผ่านการแปลความ

ขั้นที่ 2 สารสนเทศ (Information) หมายถึง ข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการและการตัดสินใจ

ขั้นที่ 3 ความรู้ (Knowledge) หมายถึง สารสนเทศที่ผ่านกระบวนการคิดเปรียบเทียบเชื่อมโยงกับความรู้อื่น จนเกิดเป็นความเข้าใจและนำไปใช้ประโยชน์ได้โดยไม่จำกัดเวลา

ขั้นที่ 4 ปัญญา (Wisdom) หมายถึง ความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวคน ก่อให้เกิดประโยชน์ในการนำไปใช้

5.3 ประเภทของความรู้

การแบ่งประเภทของความรู้ มองได้ในหลายมิติ แต่มิติที่ได้รับความนิยมมากที่สุด คือ มองในด้าน “รูปแบบที่มองเห็น” ซึ่งมี 2 ประเภท (พรธิดา วิเชียรปัญญา, 2547: 22) ดังนี้

1. ความรู้โดยนัยหรือความรู้ที่มองเห็นไม่ชัดเจน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นภายใน อาจเกิดจากประสบการณ์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคล

2. ความรู้ที่ชัดเจนหรือความรู้ที่เป็นทางการ (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรตามสื่อต่าง ๆ ได้ ในขณะที่เดียวกันพรธิดา วิเชียรปัญญา (2547: 23) ยังได้แบ่งประเภทของความรู้ ออกเป็นลักษณะต่าง ๆ เพิ่มเติมอีก ดังนี้

1. ความรู้ที่เกิดจากวัฒนธรรม (Cultural Knowledge)

2. ความรู้ที่แฝงอยู่ในองค์การ (Embedded Knowledge)

นอกจากนั้น Leif Edvinsson (n.d. อ้างถึงใน บุญดี บุญญาภิจ, 2549: 18) ยังได้แบ่งความรู้ ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. Individual Knowledge ความรู้เฉพาะบุคคล

2. Organization Knowledge ความรู้ขององค์กร

3. Structural Knowledge ความรู้ที่เป็นระบบ

โดย Michael Polanyi และ Ikujiro Nonaka (n.d. อ้างถึงใน บุญดี บุญญาภิจ, 2549: 16) เริ่มแนวคิดในการแบ่งประเภทความรู้ออกเป็น 2 ประเภท คือ Tacit และ Explicit Knowledge และพบว่าความรู้ในองค์กรส่วนใหญ่เป็นความรู้ประเภท Tacit มากกว่าความรู้ประเภท Explicit โดยเปรียบเทียบกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำแข็ง ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้ว่า Explicit เปรียบเสมือนส่วนของภูเขาน้ำแข็งที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมา ซึ่งเป็นส่วนน้อยมาก (ประมาณ 20% ของทั้งหมด) เมื่อเทียบกับส่วนของภูเขาที่อยู่ใต้น้ำ ซึ่งหมายถึง 80% (เป็นส่วนของ Tacit) (Nonaka & Takeuchi, n.d. อ้างถึงใน บุญดี บุญญาภิจ, 2549: 16)

โดยสรุปเกี่ยวกับประเด็นทางด้านความรู้ที่มีผลต่อการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ประชาชนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ไม่ว่าจะจะเป็นความรู้ที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะ ความเข้าใจหรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการ

ตัดสินใจได้ถูกต้องเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่หมิ่นเหม่ต่อการกระทำความคิดและเลือกที่จะไม่กระทำ ผิดกฎหมายเพราะมีพื้นฐานของความรู้มาประกอบการตัดสินใจ

6. แนวคิดเกี่ยวกับเจตคติ

6.1 ความหมายของเจตคติ

อนาสตาซิ (Anastasi 1976: 3) ได้ให้คำนิยามของเจตคติว่า หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น เชื้อชาติ ขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือสถาบันต่าง ๆ เป็นต้น เจตคติไม่สามารถเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปคาดพิง (Infer) จากพฤติกรรมภายนอกทั้งที่ต้องใช้ภาษาและไม่ต้องใช้ภาษา

กู๊ด (Good 1973: 43) ให้ความหมายว่า เจตคติเป็นความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจจะเป็นการยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ต่อสถานการณ์บางอย่าง ต่อบุคคลหรือต่อสิ่งของ ในทางจิตวิทยาถือว่า เจตคติเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้โดยง่าย แต่จะต้องศึกษาค้นคว้าด้วยกรรมวิธีที่ซับซ้อน

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2546: 22) ให้ความหมายว่าเป็นท่าทีและสภาพความพร้อมทางความคิดและจิตใจของบุคคลที่จะรับและสนองตอบต่อสิ่งเร้า และสภาพการณ์ต่าง ๆ ในทิศทางที่เป็นบวก ลบหรือเป็นกลาง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2547: 57) ให้ความหมายคำนี้ว่าเป็นลักษณะภายในจิตใจของคนเราประกอบด้วย องค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ องค์ประกอบแรก การรู้เชิงประเมินค่า (Cognitive component) หมายถึง การรู้จักสิ่งนั้นอย่างแท้จริง เช่น รู้คุณ รู้โทษของสิ่งนั้น ซึ่งคนส่วนใหญ่จะมีเจตคติต่อสิ่งใดต้องรู้จักสิ่งนั้นเพียงพอ องค์ประกอบที่ 2 การรู้สึก (Affective component) เช่น รู้จักชอบ ไม่ชอบ และองค์ประกอบที่ 3 ความพร้อมที่จะกระทำ (Action tendency component) เช่น สนับสนุนหรือทำลายล้าง

เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ (2550 : 38) กล่าวถึง เจตคติ ว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะสนองต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ไปในแนวทิศใดทิศหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้

เตโช สวานานนท์ (2552 : 28) ให้ความหมายว่า เจตคติเป็นคุณลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่สร้างขึ้นใหม่และเป็นแรงจูงใจที่กำหนดทิศทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ดังนั้น เจตคติจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งที่จะทำให้บุคคลประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในหน้าที่การงาน หรืออาชีพของตน

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2552 : 1) กล่าวว่า เจตคติเป็นความเชื่อความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์ และอื่น ๆ รวมทั้งท่าทีที่บ่งถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

จากความหมายต่าง ๆ ข้างต้น พอสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความคงที่แน่นอนของสภาวะความพร้อมทางจิตใจ ซึ่งรวมถึง ความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มที่จะสนองตอบของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ และสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่อาจจะเป็นไปได้ในทางสนับสนุนหรือต่อต้านก็ได้

6.2 การเกิดเจตคติ

โดยพื้นฐาน เจตคติเกิดจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้ ไม่ได้คิดตัวมาแต่กำเนิด มีกระบวนการซับซ้อนมาก จำเป็นต้องพิจารณาจากหลายสิ่งหลายอย่าง ส่วนเจตคติมีแหล่งกำเนิดหรือมีต้นเหตุที่มาหลายทาง ดังนี้ (กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2530: 188-189)

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ตรงและประสบการณ์ทางอ้อม (Direct & Indirect Experience) ประสบการณ์ที่รู้สึกพอใจย่อมจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าเป็นประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจก็ย่อมจะเกิดเจตคติที่ไม่ดี บุคคลจะวิเคราะห์ประสบการณ์และสังเคราะห์แนวความคิดแล้วสรุปลงเป็นเจตคติ

2. การศึกษาเล่าเรียน การอบรมสั่งสอน ทั้งการสอนที่เป็นแบบแผน (Informal) สถาบันที่ทำหน้าที่สอน เพื่อปลูกเจตคติมีมากมาย เช่น บ้าน โรงเรียน วัด สิ่งแวดล้อม สื่อมวลชน เด็กที่อยู่ภายในสถาบันใกล้จะได้รับความคิด ความนิยมมาเป็นเจตคติของตน

3. สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม รวมทั้งการเลี้ยงดูของครอบครัว มีอิทธิพลที่จะสร้างภาพพจน์หล่อหลอมเป็นเจตคติไปได้ ความกดดันของกลุ่ม (Group Pressure) วัฒนธรรมภายในสังคม ความเชื่อทางศาสนา โน้มนำให้เกิดแนวคิดหรือหลักในการดำรงชีวิต

4. รับถ่ายทอดหรือเลียนแบบเจตคติจากคนอื่น คนเราย่อมแปรพฤติกรรมของคนอื่นออกมาเป็นเจตคติ ถ้ายอมรับนับถือหรือเคารพใครก็มักจะยอมรับแนวคิดและยึดเป็นแบบอย่าง (Model) การกระทำตัวให้เข้ากับคนที่นิยมนักใคร่ (Identification) เป็นการถ่ายแบบทำตัวให้เหมือนทั้งความรู้สึกนึกคิดด้วย

5. ความก้าวหน้าทางวิชาการ เครื่องมือสื่อสาร และเทคโนโลยี ช่วยให้ความรู้สึคนึกคิดของคนเปลี่ยนแปลงไป เพราะได้รับการถ่ายทอด ชิมทราบสิ่งใหม่ ๆ อะไรที่ดีกว่าก็จะรับไว้ เจตคติใหม่ก็เกิดขึ้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เจตคติจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ และอิทธิพลต่าง ๆ ของสิ่งแวดล้อม และสามารถเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาได้ เมื่ออยู่ในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

6.3 องค์ประกอบของเจตคติ

ไทรแอนดิส (Triandis 1991: 94) กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานของเจตคติไว้ 3 ส่วน ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive component) เป็นการที่สมองของบุคคลได้รับรู้ และวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับ ทำให้เกิดเจตคติที่แสดงออกมาในแนวคิดที่ว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด

2. ความรู้สึก (Affective component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่คล้อยตามความคิด ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น เจตคติจะแสดงออกในรูปของความชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ องค์ประกอบด้านความรู้สึกนี้จะเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่ง

3. พฤติกรรม (Behavior component) คือ ความพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนอง เป็นผลเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึก ซึ่งจะออกมาในรูปของการยอมรับ หรือ ปฏิเสธ

ออลพอร์ต (Allport 1995: 271 - 272) ได้แบ่งเจตคติออกเป็น 5 ลักษณะ คือ

1. เป็นภาวะจิตใจและประสาท (Mental and neural state) ซึ่งแสดงออกให้เห็นทางพฤติกรรม เช่น โกรธเกลียด รัก เป็นต้น

2. เป็นความพร้อมที่จะสนอง (Readiness to respond) คือ เมื่อมีเจตคติดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใด ก็พร้อมที่จะตอบสนองสิ่งนั้น ตามลักษณะของเจตคติที่เกิดขึ้น

3. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นระบบ (Organized) เกิดขึ้นเป็นกลุ่ม และจัดระบบไว้แล้วในตัวเอง คือเมื่อเกิดเจตคติต่อสิ่งใดแล้วจะเกิดต่อเนื่องและติดตามมาด้วยพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กันเช่น โกรธก็น่าบึ้ง เป็นต้น

4. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ (Through experience) หมายความว่า ประสบการณ์มีส่วนขยายในการสร้างเจตคติได้ดี

5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก (Exerting a directive and for dynamic influence on behavior) หมายถึง การแสดงออกของพฤติกรรมต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับเจตคติเป็นสำคัญ

6.4 ลักษณะของเจตคติ

ชอว์และไรท์ (Shaw & Wright, 1997 : 13-14) ได้กล่าวเกี่ยวกับลักษณะของเจตคติ พอสรุปได้ ดังนี้

1. เจตคติเป็นผลมาจากการที่บุคคลประเมินผลจากสิ่งเร้า แล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม
2. เจตคติของบุคคลจะแปรค่าได้ทั้งด้านคุณภาพและความเข้ม ซึ่งมีทั้งทางบวกและทางลบ
3. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มากกว่าจะมาตั้งแต่เกิด หรือเป็นผลมาจากโครงสร้างภายในตัวบุคคลหรือวุฒิภาวะ
4. เจตคติขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าเฉพาะอย่างทางสังคม
5. เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าที่เป็นกลุ่มเดียวกัน จะมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน
6. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงได้

6.5 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เจตคติที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ของบุคคล เป็นสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งถึงวัยผู้ใหญ่ และบางอย่างจะพัฒนาเพื่อมาสู่ความมั่นคงในภายหลัง หรือก่อตัวมาเป็นบุคคลนั้น ๆ ปัจจัยที่ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงเจตคตินั้นมีหลายอย่าง ซึ่งเคนแมน (Kelman 1997 : 470 - 471) ได้กล่าวการเปลี่ยนแปลงเจตคติว่า เป็นไปตามสภาพแวดล้อมของสังคมภายในกระบวนการดังนี้

1. การยินยอม (Compliance) เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับอิทธิพลจากผู้อื่น เพราะหวังว่าจะได้รับปฏิกริยาตอบสนองที่น่าพอใจจากบุคคลอื่น เขาปรับปรุงพฤติกรรมเพราะคาดว่าจะได้รับรางวัลพิเศษ หรือการยอมรับและหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ หรือการไม่ยอมรับ
2. การเลียนแบบ (Identification) คือ การแสดงพฤติกรรม เพื่อให้เหมือนสมาชิกในสังคม หรือเพื่อให้คนอื่นเห็นว่าตนเป็นคนเก่งเพื่อจะมีสัมพันธภาพอันดีกับคนอื่น
3. รับอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ เนื่องจากตรงกับค่านิยมที่มีอยู่ในตัวของบุคคลเอง (Internalization) เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับอิทธิพลเพราะความสำคัญของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ได้รับรางวัลอย่างแท้จริง เขายอมรับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เพราะสอดคล้องกับค่านิยมของเขา พฤติกรรมในลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะรวมกับค่านิยมที่มีอยู่ของบุคคล

ส่วนสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ไทรแอนดิส (Triandis 1991: 3) กล่าวว่า เป็นเพราะ

1. ได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน

2. ได้รับประสบการณ์ตรงหรือความกระทบกระเทือนใจ
3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับเจตคติของตน
4. การรักษาทางจิตใจเพื่อให้เข้าใจเหตุผลที่ถูกต้องขึ้น
5. เปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

สติต นิยมญาติ (2549: 60 - 67) กล่าวถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติดังนี้

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับแหล่งที่มาของสิ่งที่สื่อสาร ได้แก่ ศักดิ์ศรีหรือเกียรติศักดิ์ของผู้สื่อสาร ความจริงหรือเจตนา ความชอบพอกัน ลักษณะความคล้ายคลึงกัน และกลุ่มอ้างอิง
2. ปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งที่เราสื่อสารหรือตัวเนื้อหา ปัจจัยเหล่านี้ได้แก่ความเบี่ยงเบนของสิ่งที่เราสื่อสาร การเสนอเนื้อหาของฝ่ายเดียวหรือสองฝ่าย การกล่าวสรุปเป็นเชิงเน้น และความใหม่ของเนื้อหาที่สื่อสารออกไป
3. ปัจจัยเกี่ยวกับสถานการณ์หรือสภาพการณ์ที่ควรจะต้องกล่าวถึง ได้แก่ การใช้บางสิ่งบางอย่างเข้าหวนสิ่งที่สื่อสารออกไป การกระตุ้นให้เกิดความตกใจกลัว และการหันความสนใจไปทางอื่น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2552 : 5) ได้ให้ข้อสังเกตว่า เจตคติมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล และขณะเดียวกันการแสดงออกหรือการปฏิบัติของบุคคลก็มีผลต่อเจตคติของบุคคลนั้นด้วย เช่น เมื่อปฏิบัติพฤติกรรมใดไประยะหนึ่งบุคคลอาจค่อย ๆ เปลี่ยนเจตคติในเวลาต่อมาก็ได้

6.6 เจตคติกับการเรียนรู้

พฤติกรรมของบุคคลจะโน้มเอียงไปตามเจตคติ ในแง่ของการเรียนรู้และทำความเข้าใจ เจตคติมีผลดังนี้ (กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2550 : 212)

1. เจตคติมีผลต่อความชอบและนำมาซึ่งความพยายามที่จะสร้างองค์ความรู้ ความเข้าใจในสิ่งนั้นๆ ให้ได้มากที่สุด
2. เจตคติมีผลต่อความใส่ใจและความเข้าใจ
3. เจตคติมีผลต่อการรับรู้
4. เจตคติมีอิทธิพลต่อการตั้งความมุ่งหมาย

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติกับการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กัน เพราะเมื่อบุคคลนั้นๆ มีเจตคติที่ดี ก็จะสามารถเรียนรู้และทำความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ได้ดีเช่นเดียวกัน

6.7 การวัดเจตคติ

การวัดเจตคติ เป็นการวัดคุณลักษณะภายในบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้ หรือเป็นลักษณะของจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ไม่นั่นอน แต่อย่างไรก็ตาม เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็สามารถวัดได้ ซึ่งต้องอาศัยหลักสำคัญดังต่อไปนี้ (ไพศาล หวังพานิช, 2553 : 221-223)

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumptions) เกี่ยวกับการวัด คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้น จะมีลักษณะคงที่ หรือคงเส้นคงวาอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือความรู้สึกนึกคิดของคนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปร อยู่ตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรานั้น ซึ่งทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เจตคตินอกจากจะแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึก เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณของความคิด ความรู้สึกด้วย ดังนั้นการวัดเจตคตินอกจากจะทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้ว ยังสามารถบอกระดับความมากน้อยหรือความเข้มข้นของเจตคติได้อีกด้วย

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตาม จะต้องมีส่วนประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่ถูกวัด มีสิ่งเร้า และสุดท้ายคือต้องมีการตอบสนอง ดังนั้นในการวัดเจตคติเกี่ยวกับสิ่งใดของบุคคลก็สามารถวัดได้โดยนำสิ่งเร้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้อความเกี่ยวกับรายละเอียดในสิ่งนั้นไปเร้าให้บุคคลแสดงท่าที ความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีต่อสิ่งนั้น ให้ออกมาเป็นระดับ หรือความเข้มข้นของความรู้สึก คล้อยตามหรือคัดค้าน

3. สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้า หรือทำให้บุคคลแสดงเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาที่นิยมใช้คือ ข้อความวัดเจตคติ (Attitude Statements) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายถึงคุณค่าคุณลักษณะของสิ่งนั้นเพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude Continued) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติเพื่อทราบทิศทางและระดับความรู้สึกของบุคคลนั้น เป็นการสรุปผลจากการตอบสนองของบุคคลจากรายละเอียดหรือแง่มุมต่าง ๆ ดังนั้นการวัดเจตคติของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใดสิ่งใด จะต้องพยายามถามคุณค่าและลักษณะในแต่ละด้านของเรื่องนั้นออกมา แล้วนำผลซึ่งเป็นส่วนประกอบหรือรายละเอียดปลีกย่อยมาผสมผสานสรุปรวมเป็นเจตคติของ

บุคคลนั้น เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่การวัดนั้น ๆ จะต้องครอบคลุมคุณลักษณะต่าง ๆ ครอบคลุมทุกลักษณะ เพื่อให้การสรุปผลตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

5. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของผลการวัดเป็นพิเศษ กล่าวคือ ต้องพยายามให้ผลการวัดที่ได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคล ทั้งในแง่ทิศทางและระดับ หรือช่วงของเจตคติ

6.8 มาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert's Scale)

มาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต กำหนดช่วงความรู้สึกของคนเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยเฉยๆ ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่บรรจุลงในมาตราวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ทั้งในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) และมีจำนวนพอ ๆ กัน ข้อความเหล่านี้ก็อาจมีประมาณ 18 - 20 ข้อความ การกำหนดน้ำหนักคะแนนการตอบแต่ละตัวเลือก กระทำภายหลังจากที่ได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธี Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2548 : 107-108)

การสร้างมาตรฐานวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษาว่าต้องการศึกษาเจตคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของเจตคติต่อสิ่งที่จะศึกษานั้นให้แจ่มชัด เพื่อให้ทราบว่าเป็น Psychological Object นั้น ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง
3. สร้างข้อความให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งที่จะศึกษาให้ครบถ้วนทุกแง่มุม และต้องมีข้อความที่เป็นไปในทางบวกและทางลบมากพอต่อการที่เมื่อนำไปวิเคราะห์แล้ว เหลือจำนวนข้อความที่ต้องการ
4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นซึ่งทำได้โดยผู้สร้างข้อความเองและนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบ โดยพิจารณาในเรื่องของความครบถ้วนของคุณลักษณะของสิ่งที่ศึกษา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ตลอดจนลักษณะการตอบกับข้อความที่สร้าง ว่าสอดคล้องกันหรือไม่เพียงใด เช่น พิจารณาว่าควรจะให้ตอบว่า “เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” หรือ “ชอบมากที่สุด ชอบมาก ปานกลาง ชอบน้อย ชอบน้อยที่สุด” เป็นต้น
5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนที่จะนำไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความและภาษาที่ใช้อีกครั้งหนึ่ง และเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านอื่น ๆ ได้แก่ ความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของมาตรฐานวัดเจตคติทั้งหมดด้วย

6. กำหนดการให้คะแนนการตอบของแต่ละตัวเลือก โดยทั่วไปที่นิยมใช้ คือ กำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) สำหรับข้อความทางบวกและ 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) สำหรับข้อความทางลบ ซึ่งการกำหนดแบบนี้เรียกว่า Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกมากในทางปฏิบัติ

เมื่อพิจารณาถึงความสอดคล้องของเจตคติที่มีต่อผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ ซึ่งเป็นการให้ความสำคัญกับทัศนคติ ความคิดเห็นและท่าทีของตัวบุคคลที่มีต่อพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ซึ่งเจตคติจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ รวมทั้งอิทธิพลต่าง ๆ ที่เกิดจากพระราชบัญญัติฯ และสามารถเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาพฤติกรรมของตนได้ เมื่ออยู่ในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงการที่สมองของบุคคลได้รับรู้ และวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับ ทำให้เกิดเจตคติที่แสดงออกมาในแนวคิดที่ว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด ซึ่งถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อพระราชบัญญัติฯ เจตคติจะแสดงออกในรูปของความชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ และมีความพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนอง เป็นผลเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึก ซึ่งจะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว

7. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

7.1 ความหมายของพฤติกรรม

พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาและกิจกรรมทุกชนิดที่มนุษย์แสดงออกทางรูปธรรม นามธรรมตลอดเวลา สังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส วาจา และการกระทำ สามารถแบ่งพฤติกรรมออกได้เป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) ซึ่งเป็นการกระทำที่สังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสหรืออาจใช้เครื่องมือช่วย และพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ บุคคลอื่นไม่สามารถสังเกตได้ (เฉลิมพล ต้นสกุล 2544: 2)

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่สังเกตได้ เช่น การพูด การเดิน การเดินของหัวใจ การรับรู้ การคิด การจำ และการรู้สึก การกระทำที่สังเกตไม่ได้ เช่น ผู้กระทำรู้ตัว ไม่รู้ตัว หรือเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ เป็นการกระทำเพื่อตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคล ซึ่งสัมพันธ์กับสิ่งกระตุ้นภายในและภายนอก (อัครฤทธิ์ หอมประเสริฐ 2543: 10)

โกลเดนสัน (Goldenson, 1984 : 90) ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมไว้ว่า เป็นการกระทำหรือตอบสนองการกระทำทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคลและเป็นปฏิสัมพันธ์ในการตอบสนองสิ่งกระตุ้นภายในหรือภายนอก รวมทั้งเป็นกิจกรรมการกระทำต่างๆที่เป็นไปอย่างมี

จุดหมาย สังเกตเห็นได้หรือเป็นกิจกรรมการกระทำต่างๆ ที่ได้ผ่านการใคร่ครวญแล้ว หรือเป็นไปอย่างไม่รู้ตัว

จากความหมายของพฤติกรรมที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมหมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกของจิตใจทั้งภายในและภายนอก เป็นการกระทำเพื่อสนองความต้องการของบุคคล ซึ่งบุคคลอื่นสังเกตและใช้เครื่องมือทดสอบได้

7.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม

พฤติกรรมมนุษย์มีองค์ประกอบ 7 ประการ (สุชาติ มะโนทัย 2540: 9 – 10)

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการที่ทำให้เกิดกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการที่เกิดขึ้น ความต้องการบางอย่างสามารถตอบสนองได้ทันที แต่บางอย่างต้องใช้เวลาอันจึงบรรลุความต้องการได้

2. ความพร้อม (Readiness) คือ ระดับวุฒิภาวะหรือความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ

3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ

4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่จะทำกิจกรรมหนึ่งลงไป มนุษย์จะพิจารณาสถานการณ์ก่อนแล้วจึงตัดสินใจเลือกวิธีการที่เกิดความพึงพอใจมากที่สุดเพื่อตอบสนองความต้องการ

5. การตอบสนอง (Response) เป็นการกระทำกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการ โดยวิธีการที่ได้เลือกแล้วในขั้นแปลความหมาย

6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลการกระทำนั้น ผลที่ได้รับอาจเป็นไปตามที่คาดคิดหรืออาจตรงข้ามก็ได้

7. ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง (Reaction to Thwarting) ในกรณีที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้ มนุษย์ก็อาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานการณ์และเลือกวิธีการใหม่

บลูม (Bloom, 1975: 65 – 197 อ้างอิงจากพรชัย ปานบ้านแพ้ว, 2543: 51-53) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมว่าเป็นกิจกรรมทุกประเภทที่มนุษย์กระทำ อาจเป็นสิ่งสังเกตได้หรือไม่ได้ และพฤติกรรมดังกล่าวนี้ ได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้ (Cognitive domain)
2. พฤติกรรมด้านเจตคติ (Affective domain)
3. พฤติกรรมด้านการปฏิบัติ (Psychomotor domain)

1. พฤติกรรมด้านความรู้

พฤติกรรมด้านความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการ เป็นกระบวนการทางด้านสมองเป็นความสามารถทางด้านสติปัญญาที่เกี่ยวข้องกับ การรับรู้ การจำข้อเท็จจริงต่างๆรวมทั้งการพัฒนาความสามารถ และทักษะทางสติปัญญา การใช้ความคิด วิเคราะห์เพื่อประกอบการตัดสินใจ จัดจำแนกได้ตามลำดับขั้นจากง่ายไปยาก ดังนี้

- 1.1 ความรู้ ความจำ (Knowledge) เป็นพฤติกรรมขั้นต้นเกี่ยวกับความจำได้หรือระลึกได้
- 1.2 ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่องมาจากความรู้ คือจะต้องมีความรู้มาก่อนถึงจะเข้าใจได้ ความเข้าใจนี้จะแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ และคาดคะเน
- 1.3 การนำไปใช้ (Application) เป็นการนำเอาวิชาการ ทฤษฎี กฎเกณฑ์และแนวคิดต่างๆไปใช้
- 1.4 การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นขั้นที่บุคคลมีความสามารถ และมีทักษะในการจำแนกรื่องราวที่สมบูรณ์ใดๆ ออกเป็นส่วนย่อยและมองเห็นความสัมพันธ์อย่างแน่ชัดระหว่างส่วนประกอบที่รวมเป็นปัญหา หรือสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง
- 1.5 การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถของบุคคลในการรวบรวมส่วนย่อยต่างๆ เข้าเป็นส่วนรวมที่มีโครงสร้างใหม่ มีความชัดเจน และมีคุณภาพสูงขึ้น
- 1.6 การประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถของบุคคลในการวินิจฉัย ตีราคาของสิ่งของต่างๆ โดยมีกฎเกณฑ์ที่ใช้ช่วยประเมินค่านี้ อาจเป็นกฎเกณฑ์ที่บุคคลสร้างขึ้นมาหรือมีอยู่แล้วก็ตาม

2. พฤติกรรมด้านเจตคติ

เจตคติเป็นกระบวนการทางด้านจิตใจ อารมณ์ความรู้สึก ความสนใจ เจตคติ การให้คุณค่า การปรับปรุงค่านิยม การแสดงคุณลักษณะตามค่านิยมที่ยึดถือ รวมไปถึงความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ กันจะบอกแนวโน้มของบุคคลในการกระทำพฤติกรรม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย ซึ่งได้แบ่งขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมด้านเจตคติ ได้ดังนี้

- 2.1 การรับหรือการให้ความสนใจ (Receiving or Attending) เป็นขั้นที่บุคคลถูกกระตุ้นให้ทราบว่าเหตุการณ์ หรือสิ่งเร้าบางอย่างเกิดขึ้น และบุคคลนั้นมีความยินดี หรือมีภาวะจิตใจพร้อมที่จะรับ หรือให้ความพอใจต่อสิ่งเร้า นั้น ในการยอมรับนี้ประกอบด้วย ความตระหนัก ความยินดีที่ควรรับ และการเลือกรับ
- 2.2 การตอบสนอง (Responding) เป็นขั้นที่บุคคลถูกจูงใจให้เกิด

ความรู้สึกผูกมัดต่อสิ่งเร้า เป็นเหตุให้บุคคลพยายามทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง พฤติกรรมขั้นนี้ประกอบด้วย ความยินยอม ความเต็มใจ และความพอใจที่จะตอบสนอง

2.3 การให้ค่านิยม (Valuing) เป็นขั้นที่บุคคลมีปฏิกิริยาซึ่งแสดงให้เห็นว่า บุคคลนั้นยอมรับว่า เป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับตนเอง และได้นำไปพัฒนาเป็นของตนเองอย่างแท้จริง พฤติกรรมขั้นนี้ส่วนมากใช้คำว่า “ค่านิยม” ซึ่งการเกิดค่านิยมนี้ประกอบด้วย การยอมรับ ความชอบ และการผูกมัดค่านิยมเข้ากับตนเอง

2.4 การจัดกลุ่มค่า (Organization) เป็นขั้นที่บุคคลจัดระบบของค่านิยมต่างๆ ให้เข้ากลุ่มโดยพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมนั้น ในการจัดกลุ่มนี้ประกอบด้วย การสร้างแนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยม และการจัดระบบของค่านิยม

2.5 การแสดงลักษณะตามค่านิยมที่ยึดถือ (Characterization by a Value or Complex) พฤติกรรมขั้นนี้ถือว่าบุคคลมีค่านิยมหลายชนิดและจัดอันดับของค่านิยมเหล่านั้นจากดี ที่สุดไปถึงน้อยที่สุด พฤติกรรมเหล่านี้จะเป็นตัวคอยควบคุมพฤติกรรมของบุคคล พฤติกรรมในขั้นนี้ประกอบด้วย การวางแผนทางการปฏิบัติและการแสดงลักษณะที่จะปฏิบัติตามแนวทางที่เขากำหนด

3. พฤติกรรมด้านการปฏิบัติ

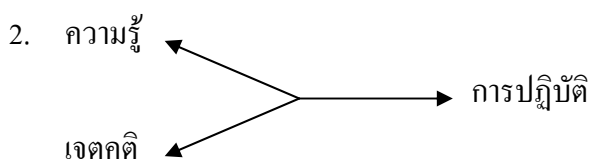
พฤติกรรมด้านการปฏิบัตินี้ เป็นการใช้ความสามารถที่แสดงออกทางร่างกาย ซึ่งรวมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกและสังเกตได้ เป็นพฤติกรรมขั้นสุดท้ายที่บุคคลปฏิบัติออกมาโดยมีด้านความรู้ และด้านเจตคติ เป็นตัวช่วยให้เกิดพฤติกรรมด้านการปฏิบัติที่ถูกต้อง แต่กระบวนการในการจะก่อให้เกิดพฤติกรรมนี้ต้องอาศัยระยะเวลาและการตัดสินใจหลายขั้นตอน แต่นักวิชาการก็เชื่อว่ากระบวนการทางการศึกษาจะช่วยให้เกิดพฤติกรรมการปฏิบัติได้

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ (Knowledge) เจตคติ (Attitude) และการปฏิบัติ (Practice)

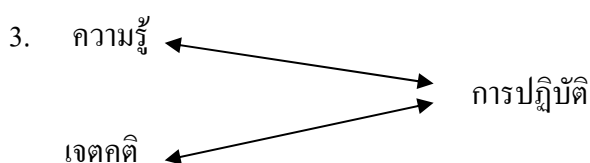
ชาร์ท (Schwartz, 1975: 28 – 31) ได้ศึกษาถึงรูปแบบความสัมพันธ์ของพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้าน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ สามารถสรุปรูปแบบของความสัมพันธ์ได้ เป็น 4 ลักษณะคือ

1. ความรู้ ↔ เจตคติ ↔ การปฏิบัติ

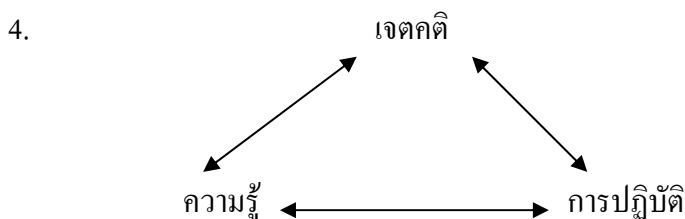
เจตคติเป็นตัวกลางที่ทำให้เกิดความรู้และการปฏิบัติ ดังนั้นความรู้มีความสัมพันธ์กับเจตคติ และเจตคติมีผลต่อการปฏิบัติ

ความรู้และเจตคติมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดการปฏิบัติตามมา

ความรู้และเจตคติต่างกัน ทำให้เกิดการปฏิบัติได้ โดยที่ความรู้และเจตคติไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กัน

ความรู้มีผลต่อการปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อม สำหรับทางอ้อมนั้นมีเจตคติเป็นตัวกลางทำให้เกิดการปฏิบัติตามมาได้

จากรูปแบบความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ พบว่าพฤติกรรมแต่ละด้านส่งผลทำให้เกิดการปฏิบัติตามมาในตอนสุดท้าย ซึ่งเป็นการกระทำของสิ่งมีชีวิตที่สามารถวัดได้หรือสังเกตได้นั่นเอง

โดยสรุป เมื่อพิจารณาถึงประเด็นทางด้านพฤติกรรมที่มีความสอดคล้องกับผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ ซึ่งครอบคลุมถึงปฏิกริยาและกิจกรรมทุกชนิดที่มนุษย์แสดงออกทางรูปธรรม ที่สังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส วาจา และการกระทำ แต่มิได้ครอบคลุมถึงกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งเมื่อบุคคลได้ผ่านกระบวนการคิดและเลือกที่จะกระทำกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการ ไม่ว่าจะกระทำนั้นจะถูกต้องหรือผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 หรือไม่ บุคคลก็จะต้องได้รับผลที่ตามมา ซึ่งผลที่ได้รับอาจเป็นไปตามที่คาดคิดหรืออาจ

ตรงข้ามก็ได้ เนื่องจากการพิจารณาโดยดูจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เป็นสำคัญ หาใช่การพิจารณาโดยใช้สิทธิของบุคคลในการเลือกที่จะกระทำความผิดตามอำเภอใจของตนไม่

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

ช่อพกา กิจเจริญทรัพย์ (2544) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่ามีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด คือ มีการเข้าไปดูภาพหรือข้อความพร้อมภาพลามกอนาจารมากที่สุด รองลงมา คือ การสนทนาด้วยถ้อยคำไม่สุภาพผ่านเครือข่าย โดยปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด ได้แก่ ระยะเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อครั้ง แสดงให้เห็นว่าสภาพการใช้อินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นเป็นตัวแปรที่สำคัญในการศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ สามารถนำมาใช้เป็นฐานข้อมูลในการศึกษาโดยทำให้ทราบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาซึ่งถือว่าเป็นชนชั้นระดับปัญญาชน ยังมีพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด ดังนั้น การศึกษาผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ จึงถือเป็นการศึกษาผลในเชิงปฏิบัติของกฎหมายต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น

นิธิมา คณานธินันท์ (2544) ศึกษาความตระหนักรู้ด้านสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย รวมถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า สังคมการสื่อสารอินเทอร์เน็ตของไทยส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้ต่อการมีอยู่ของสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลและการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล พิจารณาได้ว่าสิทธิเป็นสิ่งที่สามารถรับรู้และเข้าใจได้เพราะเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงระหว่างโลกเสมือนทางอินเทอร์เน็ตกับโลกความจริง แสดงให้เห็นว่าสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลเป็นสิ่งควรให้ความสำคัญและการป้องกันตนเองบนอินเทอร์เน็ตเป็นประเด็นที่ควรให้ความสนใจศึกษา สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ สามารถนำมาปรับใช้ในการศึกษาระดับเจตคติของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รวมถึงระดับและทิศทางของเจตคติที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

สุนทรียา หวังชัย (2544) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจของประชาชนในสิทธิที่จะได้รับรู้ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พุทธศักราช 2540 อยู่ในระดับปานกลาง โดยความรู้ความเข้าใจจะมีความสัมพันธ์กับประเด็นต่างๆ

ได้แก่ วัฒนธรรมทางการเมืองไทยแบบดั้งเดิม ประสบการณ์ทางการเมืองและประสบการณ์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 นอกจากนั้น กลุ่มตัวอย่างได้ระบุถึงปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 คือ การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องสิทธิและวิธีปฏิบัติตามกฎหมาย รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างมองว่าการใช้สิทธิในเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องไกลตัวและไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องการเมือง ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จึงเสนอความคิดเห็นว่าควรมีการประชาสัมพันธ์โดยการใช้อีเมลที่หลากหลายและจัดกิจกรรมการอบรมสัมมนาเพื่อเป็นการรณรงค์ให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจและเห็นประโยชน์ของการใช้สิทธิในเรื่องดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของเรื่องนี้ สามารถนำมาปรับใช้ในการจำแนกปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รวมทั้งใช้เป็นฐานข้อมูลในการเทียบเคียงความรู้ความเข้าใจของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่กับพื้นที่อื่นๆ

องอาจ เทียนหิรัญ (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์: การกำหนดฐานความผิดทางอาญาสำหรับการกระทำต่อคอมพิวเตอร์ พบว่าการกระทำความผิดต่อคอมพิวเตอร์เป็นอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์รูปแบบหนึ่ง ซึ่งทำให้เกิดผลกระทบต่อกฎหมายอาญาของประเทศต่างๆ ทั่วโลก กล่าวคือ การกระทำความผิดดังกล่าวอยู่นอกขอบเขตของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ ทำให้ไม่มีความผิดอาญา เนื่องจากกฎหมายอาญาของประเทศต่างๆ ล้วนแล้วแต่เน้นให้ความสำคัญคุ้มครองแก่วัตถุที่มีรูปร่าง (tangible or corporeal objects) เช่น ทรัพย์ เป็นต้น เมื่อการกระทำความผิดต่อคอมพิวเตอร์รูปแบบต่างๆ เป็นการกระทำต่อวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง (intangible or incorporeal objects) ได้แก่ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ระบบคอมพิวเตอร์และเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ดังนั้น การกระทำความผิดต่อคอมพิวเตอร์จึงไม่มีความผิดอาญาและแบ่งการกระทำผิดต่อคอมพิวเตอร์ใน 6 รูปแบบที่สำคัญ ได้แก่

1. การเข้าถึงคอมพิวเตอร์โดยปราศจากอำนาจ (unauthorized access to information system)
2. การดักข้อมูลคอมพิวเตอร์ (interception)
3. การจารกรรมข้อมูลคอมพิวเตอร์ (computer espionage)
4. การทำให้เกิดความเสียหายต่อคอมพิวเตอร์ (computer sabotage)
5. การปลอมข้อมูลคอมพิวเตอร์ (computer forgery)
6. การฉ้อโกงทางคอมพิวเตอร์ (computer fraud)

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของเรื่องนี้ สามารถนำมาปรับใช้ในการวางกรอบและขยายคำจำกัดความของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้แก่ การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ การเปิดเผย

ข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยมิชอบ การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การกระทำเพื่อให้งานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม การกระทำต่อความมั่นคงและการตกแต่งข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Michelet และ Wingo (2003) ได้ทำการสำรวจเรื่องเด็กไทยกับภัยออนไลน์ กรณีศึกษาประเทศไทย เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กไทยและภัยที่อาจเกิดขึ้นผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต โดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มเด็กและเยาวชน อายุ 7-11 ปี, อายุ 12-18 ปี กลุ่มพ่อแม่และครูอาจารย์ จำนวน 557 คน พบว่าเด็กและวัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการรับข้อมูลไม่เหมาะสม เช่น ภาพหรือข้อความแสดงความรุนแรง สื่อลามก การถูกชักชวนให้พுகุญในเรื่องเพศและการล่อลวงทางอินเทอร์เน็ตค่อนข้างสูง ในขณะที่ผู้ใหญ่ยังขาดความตระหนัก โดยมองว่าภัยจากอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องไกลตัว ซึ่งให้เห็นว่าวัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตและผู้เกี่ยวข้องขาดความตระหนักในเรื่องภัยจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต และการระมัดระวังในเรื่องการให้ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งครูและผู้ปกครองควรตระหนักในเรื่องนี้ให้มากขึ้น ผลวิจัยแสดงให้เห็นว่าอินเทอร์เน็ตมีภัยออนไลน์และการระมัดระวังในการให้ข้อมูลร่วมด้วย สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ สามารถนำมาปรับใช้เป็นฐานข้อมูลในการศึกษาวิจัย เนื่องจากทำให้ทราบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วเด็กและวัยรุ่นยังมีความเสี่ยงต่อการรับข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม อันถือเป็นส่วนหนึ่งของการเกิดพฤติกรรมที่เข้าข่ายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แห่งราชอาณาจักรไทย ทำให้เห็นถึงประโยชน์ในเชิงคุณค่าต่อการศึกษาต่อยอดมากยิ่งขึ้น

Sternberg (2001) ศึกษาการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์โดยตรวจสอบพฤติกรรมไม่เหมาะสมและการควบคุมพฤติกรรมออนไลน์บนอินเทอร์เน็ต กรอบของการดำเนินงานได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านความสัมพันธ์สื่อ อธิบายวิวัฒนาการการใช้สื่อและการสำรวจกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กิจกรรมบนอินเทอร์เน็ต กรณีศึกษา กฎข้อบังคับ และการละเมิดกฎหมาย รวมถึงการสื่อสารระหว่างบุคคลผ่านสื่อเป็นวิธีการวิจัยเชิงปรัชญา ซึ่งแบ่งข้อมูลเป็น 3 ส่วน คือ วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง การก่อปัญหา อาชญากรรมและการละเมิดกฎหมายบนอินเทอร์เน็ต รวมถึงพฤติกรรมไม่เหมาะสม ได้แก่ การไม่ปฏิบัติตามกฎบนชุมชนเสมือนในสภาวะบนอินเทอร์เน็ตทั้งแบบต่างเวลา

และข้อความทันใจ จากการวิเคราะห์แบ่งการควบคุมพฤติกรรมออนไลน์ในชุมชนเสมือนเป็น 3 ส่วน คือ การละเมิดกฎ การสร้างกฎ และการบังคับกฎ โดยสถานการณ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลกับการอุบัติของเหตุการณ์ ซึ่งขึ้นกับกฎข้อปฏิบัติต่างๆ และบทบาทที่ผู้ใช้เป็น ทำให้ได้แนวความคิดว่าการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ก่อให้เกิดสังคมรูปแบบใหม่ มีความคล้ายโลกความจริง วัยรุ่นควรให้ความสนใจเรื่องการป้องกันตนเองในการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งการปฏิบัติตามกฎเมื่อเข้าร่วมการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตจะเป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดีทั้งบนชุมชนเสมือนและในชุมชนจริง สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ สามารถนำรายละเอียดที่เกี่ยวกับกิจกรรมบนอินเทอร์เน็ต ทัศนศึกษา กฎข้อบังคับ และการละเมิดกฎ มาใช้ในการอ้างอิงเพื่อต่อยอดการศึกษาผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้

9. กรอบแนวคิดในการวิจัย

สำหรับกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เรื่อง ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ ทัศนศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ สามารถแสดงภาพกรอบแนวคิดได้ ดังต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

- ปัจจัยส่วนบุคคล**
1. เพศ
 2. อายุ
 3. การศึกษา
 4. อาชีพหลัก
 5. รายได้ต่อเดือน
 6. ประเภทของผู้ใช้บริการ

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550**
1. การรับทราบเกี่ยวกับ พ.ร.บ.
 2. ช่องทางที่ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ พ.ร.บ.
 3. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ.

- เจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550**
1. เป็นเรื่องสมควรอย่างยิ่งในการตรา พ.ร.บ. นี้
 2. ประชาชนควรศึกษาและทำความเข้าใจ พ.ร.บ.
 3. พ.ร.บ. นี้สามารถนำไปบังคับใช้ได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม
 4. ประชาชนควรปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้
 5. จำนวนผู้กระทำความผิดลดลง อันเป็นผลจาก พ.ร.บ. ฉบับนี้
 6. บทลงโทษผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ฉบับนี้ สูงเกินไป
 7. พ.ร.บ. ฉบับนี้ทำให้ต้องระมัดระวังการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้น
 8. การออกกฎหมายมาควบคุมเท่ากับเป็นการจำกัดการแสดงออกทาง ความคิดเห็นให้มียังจำกัด ไปด้วย
 9. ประชาชนต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงระบบเพื่อให้รองรับกับ ข้อบังคับของ พ.ร.บ.
 10. พ.ร.บ. นี้ มีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการรับรู้ข่าวสาร
 11. ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมีเสรีภาพที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นทางการสื่อสาร
 12. พ.ร.บ. นี้ทำให้การใช้งานระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมี ความสะดวกขึ้น
 13. พ.ร.บ. นี้ ทำให้เกิดความปลอดภัยในการใช้งานระบบ คอมพิวเตอร์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร
 14. ประชาชนทั่วไปมีความมั่นใจในการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และการใช้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ
 15. ภาคธุรกิจมีความมั่นใจในการให้บริการธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และการให้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

- พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ที่เข้าข่ายการกระทำความผิดพระราชบัญญัติว่า ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550**
1. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยมิชอบ
 2. การเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการ เข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็น การเฉพาะ
 3. การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
 4. การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิ ชอบ
 5. การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบ คอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ ตามปกติ
 6. การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รบกวนการใช้ ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข
 7. การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อ นำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด
 8. การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม
 9. การกระทำต่อความมั่นคง
 10. การตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพ ของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิด กฎหมาย

ภาพประกอบ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้เป็นการนำเสนอสาระสำคัญเกี่ยวกับวิธีการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ในส่วนของข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา สามารถจำแนกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากเอกสาร หนังสือ งานวิจัย บทความ สื่อสารสนเทศ เอกสารกฎหมาย ตลอดจนเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยทำการศึกษาเอกสาร (Documentary Research)
2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมด้วยวิธีการสำรวจ (Survey Research) ด้วยแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่มีโครงสร้างแน่นอน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ แต่ไม่สามารถระบุตัวเลขอ้างอิงที่ถูกต้องชัดเจนได้

2. กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณแบบไม่ทราบจำนวนประชากร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545:26) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% และ ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ 5%

$$\text{วิธีการคำนวณ } n = \frac{Z^2}{4E^2}$$

โดย n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

Z แทน ค่ามาตรฐานของระดับความเชื่อมั่น

$$E = \text{แทน ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดขึ้น}$$

(มีค่าเท่ากับ 1.96 ที่ระดับความมั่นใจ 95 %)

$$n = \frac{(1.96)^2}{4 (0.05)^2}$$

$$n = 385$$

กลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้เท่ากับ 385 คน แต่เพื่อแก้ปัญหาการสูญหายของแบบสอบถาม ในระหว่างการเก็บข้อมูลหรือความคลาดเคลื่อนในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน

ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบรายสะดวก (Convenience Sampling) เพื่อสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามชนิดให้ผู้ตอบตนเอง (Self-administered questionnaire) สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยคำถาม 5 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล เป็นคำถามปลายปิดในรูปแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) โดยเป็นคำถามที่มีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Questions) ประกอบด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นคำถามปลายปิดในรูปแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) ประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งมี 2 ส่วน โดยส่วนแรกเป็นคำถามปลายปิดในรูปแบบตรวจรายการ (Checklist Questions) โดยมีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Questions) ประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ข้อ เกี่ยวกับพฤติกรรมการรับรู้พระราชบัญญัติฯ และส่วนที่ 2 เป็นคำถามที่ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้อง โดยระบุใช่หรือไม่ใช่ ประกอบด้วยข้อคำถาม 16 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อคำถามเกี่ยวกับระดับเจตคติที่มีต่อพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ให้ข้อมูลในรูปของมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยข้อคำถาม 15 ข้อ สำหรับข้อคำถามที่มีความหมายเป็นบวก ได้แก่ คำถามข้อที่ 1, 2, 3, 4, 5, 11, 12, 13, 14 และ 15 ส่วนข้อคำถามที่มีความหมายเป็นลบ ได้แก่ คำถามข้อที่ 6, 7, 8, 9 และ 10

ตอนที่ 5 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เป็นคำถามปลายปิดในรูปการตรวจสอบรายการ (Checklist Question) ที่มี 3 คำตอบให้เลือก ประกอบด้วยข้อคำถาม 40 ข้อ ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็น 10 องค์ประกอบ ดังรายละเอียดในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ลำดับขององค์ประกอบ	พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต	ลำดับของข้อคำถาม
1	การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ	1-4
2	การเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ	5-8
3	การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	9-11
4	การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	12-16
5	การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ	17-21
6	การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยปกติสุข	22-23
7	การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด	24
8	การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม	25-29
9	การกระทำต่อความมั่นคง	30-31
10	การตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมาย	32-40

2. วิธีการสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาวิจัยในหัวข้อผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่

2.2 รวบรวมข้อมูลการค้นคว้าจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้กับประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล และให้คำแนะนำผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับรายละเอียดของคำถามในแต่ละข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้ผู้ตอบกรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง (Self-questionnaires) โดยผู้วิจัยหรือผู้ช่วยวิจัย พร้อมนั่งร่วมรับฟังอยู่ด้วยเพื่อชี้แจงกรณีมีปัญหา

3.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำตอบในแบบสอบถาม และรับแบบสอบถามกลับคืนทันทีหลังจากกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว

4. การทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

การหาคุณภาพเครื่องมือแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

4.1 การหาความเที่ยงตรง (Validity) แบบสอบถามชุดนี้ได้หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและยกร่างแบบสอบถาม พร้อมทั้งนำแบบสอบถามให้อาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญได้ลงความเห็น

4.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ได้ทำการปรับปรุงด้านความเที่ยงตรง ไปทดสอบกับประชาชนในเขตเทศบาลคอหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำแบบสอบถามดังกล่าวมาทำการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ซึ่งเป็นการหาค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) (รวิชัย งามสันติวงศ์, 2543: 609) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา คือ 0.89 (ภาคผนวก ข)

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความ วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีการกำหนดเกณฑ์ให้คะแนนจำแนกตามประเภทของคำถาม ดังนี้

คำตอบ	เกณฑ์การให้คะแนนคำถามเชิงปฏิจฐาน	เกณฑ์การให้คะแนนคำถามเชิงปฏิเสธ
ใช่	1	0
ไม่ใช่	0	1

สำหรับเกณฑ์วัดความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

ช่วงคะแนน	การแปลค่าความรู้
13-16	ดี
6-12	ปานกลาง
5-8	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
0-4	ไม่ผ่าน

2. เจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งคำถามแต่ละข้อมีคำตอบให้เลือกในลักษณะการประเมินค่าเป็น 5 ระดับ โดยให้ค่าน้ำหนักคะแนนตามรูปแบบของคำถาม ดังนี้

คำถามเชิงบวก ได้แก่ คำถามข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 11, 12, 13, 14 และ 15

คะแนน	ความหมาย
5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	เห็นด้วย
3	เฉยๆ
2	ไม่เห็นด้วย
1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเชิงลบ ได้แก่ คำถามข้อ 6, 7, 8, 9 และ 10

คะแนน	ความหมาย
1	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	เห็นด้วย
3	เฉยๆ
4	ไม่เห็นด้วย
5	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ในการแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม กำหนดช่วงคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2548 : 107-108)

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00	มีเจตคติในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง
คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50	มีเจตคติในระดับเห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50	มีเจตคติในระดับเฉยๆ
คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50	มีเจตคติในระดับไม่เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50	มีเจตคติในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เข้าข่ายการกระทำความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งคำถามแต่ละข้อมีคำตอบที่ให้เลือกประกอบด้วย อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ อดีตเคยทำมาก่อนแต่ปัจจุบันไม่ได้ทำ อดีตเคยทำมาก่อนและปัจจุบันก็ยังทำ โดยให้ค่าน้ำหนักคะแนนตามรูปแบบของคำถาม ดังนี้

คะแนน	ความหมาย
1	อดีตเคยทำ/ ปัจจุบันไม่ได้ทำ
2	อดีตเคยทำ/ ปัจจุบันก็ยังทำ
3	อดีตไม่เคยทำ/ ปัจจุบันไม่ได้ทำ

จากนั้นทำการ Recode ดังนี้

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเป็นผลจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

คะแนนเดิม	Recode	ความหมาย
1	---> 0 --->	ไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
2	---> 1 --->	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
3	---> 0 --->	อดีตไม่เคยทำ/ ปัจจุบันไม่ได้ทำ

ในการแปลความหมายค่าจากเปอร์เซ็นต์พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เข้าข่ายการกระทำความคิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของผู้ตอบแบบสอบถาม กำหนดช่วงเปอร์เซ็นต์ ดังนี้

81% - 100%	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมากที่สุด
61% - 80%	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมาก
41% - 60%	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมปานกลาง
21% - 40%	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมน้อย
1% - 20%	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมน้อยที่สุด

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลที่รวบรวม ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ดังนี้

1. ค่าความถี่ ร้อยละ (Percentage) สำหรับวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมการใช้และให้บริการอินเทอร์เน็ต และความรู้ความเข้าใจในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) สำหรับวิเคราะห์ระดับเจตคติ และระดับพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับวัดการกระจายของข้อมูล
4. ค่า t-test และ F-test (One-way ANOVA) สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร ได้แก่ การเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตและการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต หากพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Sheffe

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ SPSS. for windows version 16 ลิขสิทธิ์ของคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ การวิจัยนี้ใช้สัญลักษณ์แทนคำอธิบายความหมาย ดังนี้

n	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
S.D.	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Significance	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
*	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
F	ค่า F-test
t	ค่า t-test

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ ทัศนศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีกลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จำนวน 400 คน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 การใช้อินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 3 ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 4 ระดับเจตคติของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 5 พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่

(n = 400)		
ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	153	38.2
หญิง	247	61.8
2. อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	64	16.0
20-30 ปี	196	49.0
31-40 ปี	123	30.8
มากกว่า 40 ปี	17	4.2
3. ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	90	22.5
ปวส./ อนุปริญญา	145	36.2
ปริญญาตรี	153	38.2
ปริญญาโท	12	3.0
4. อาชีพหลัก		
รับจ้าง/ แรงงานทั่วไป	28	7.0
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	11	2.8
พนักงานบริษัท	136	34.0
ธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย	168	42.0
นักเรียน/ นักศึกษา	57	14.2

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	(n = 400)	
	จำนวน	ร้อยละ
5. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 7,500 บาท	45	11.2
7,500-10,000 บาท	81	20.2
10,001-12,500 บาท	80	20.0
12,501-15,000 บาท	76	19.0
15,001-17,500 บาท	53	13.2
17,501-20,000 บาท	13	3.2
20,001-22,500 บาท	11	2.8
22,501-25,000 บาท	13	3.2
25,001-27,500 บาท	11	2.8
27,501-30,000 บาท	9	2.2
มากกว่า 30,000 บาท	8	2.0
6. ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม		
ประชาชน/ ผู้ใช้บริการทั่วไป	338	84.5
ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (เจ้าของ/ หน่วยงาน)	62	15.5

จากตารางที่ 4.1 ซึ่งเป็นการนำเสนอเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จำนวน 400 คน สามารถนำเสนอได้แต่ละประเด็น ดังต่อไปนี้

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 61.8 รองลงมา คือ เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 38.2 ตามลำดับ

อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา คือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.8 และผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.0 สำหรับช่วงอายุที่พบน้อยที่สุด คือ ผู้ที่มีอายุมากกว่า 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.2

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 38.2 รองลงมา คือ ผู้ที่จบการศึกษาระดับปวส. หรือ อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 36.2 และผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. คิดเป็นร้อยละ 22.5 ตามลำดับ สำหรับระดับการศึกษาที่พบน้อยที่สุด คือ ปริญญาโท โดยพบเพียงร้อยละ 3.0

อาชีพหลัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 42.0 รองลงมา คือ ผู้ที่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 34.0 ผู้ที่เป็นนักเรียนหรือนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 14.2 และผู้ที่ประกอบอาชีพรับจ้างหรือแรงงานทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 7.0 สำหรับอาชีพที่พบน้อยที่สุด คือ รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ โดยพบเพียงร้อยละ 2.8

รายได้ต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 7,500-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.2 รองลงมา คือ ผู้ที่มีรายได้ 10,001-12,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 20.0 ผู้ที่มีรายได้ 12,501-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 19.0 ผู้ที่มีรายได้ 15,001-17,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 13.2 ผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 7,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 11.2 ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 17,501-20,000 บาทและ 22,501-25,000 บาท ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 3.2 ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 20,001-22,500 บาทและ 25,001-27,500 บาท ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 2.8 และผู้ที่มีรายได้ 27,501-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.2 ตามลำดับ ส่วนระดับรายได้ต่อเดือนที่พบน้อยที่สุด คือ ผู้ที่มีรายได้มากกว่า 30,000 บาท โดยพบเพียงร้อยละ 2.2

ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นประชาชนหรือผู้ใช้บริการทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 84.5 รองลงมา คือ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 15.5

ตอนที่ 2 การใช้อินเทอร์เน็ต

ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ การใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละ การใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่

(n = 400)		
การใช้อินเทอร์เน็ต	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่ที่ได้รับความนิยมในการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด		
ลำดับ 1		
บ้าน/ หอพัก	162	40.5
ที่ทำงาน	129	32.2
ร้านอินเทอร์เน็ต	83	20.8
อื่นๆ	26	6.5

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

(n = 400)		
การใช้อินเทอร์เน็ต	จำนวน	ร้อยละ
2. บริการทางอินเทอร์เน็ตที่ได้รับความนิยมในการใช้บริการ มากเป็นลำดับ 1		
อีเมล (E-mail)	104	26.0
ห้องสนทนา (Chat Rom)	19	4.8
บล็อกส่วนตัว (Blog)	8	2.0
ซื้อขายสินค้าออนไลน์	21	5.2
Social Network เช่น Facebook	96	24.0
เกมออนไลน์	23	5.8
ค้นหาข้อมูล (Search Engine)	70	17.5
กระดานสนทนา (Web Board)	13	3.2
ดาวน์โหลดข้อมูล	46	11.5
3. ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ต		
1-2 วันต่อสัปดาห์	47	11.8
3-5 วันต่อสัปดาห์	107	26.8
6-7 วันต่อสัปดาห์	238	59.5
อื่นๆ	8	2.0
4. การรับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550		
ไม่เคยทราบว่ามิถุนายนี่มาก่อน	57	14.2
ทราบว่ามิแต่ไม่เคยอ่าน	155	38.8
เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจ	42	10.5
เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจในบางประเด็น	78	19.5
เคยอ่านและเข้าใจเป็นอย่างดี	68	17.0

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

การใช้อินเทอร์เน็ต	จำนวน	ร้อยละ
(n = 400)		
5. ช่องทางที่ได้รับข่าวสาร ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
สื่อสิ่งพิมพ์	221	24.8
จดหมายอิเล็กทรอนิกส์	76	8.5
การจัดฝึกอบรมหรือสัมมนา	32	3.6
เว็บไซต์	289	32.4
โทรทัศน์	162	18.2
วิทยุ	79	8.9
อื่นๆ	33	3.7

จากตารางที่ 4.2 พบว่า

สถานที่ที่ได้รับความนิยมในการใช้อินเทอร์เน็ตมากเป็นลำดับหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมใช้อินเทอร์เน็ตในบ้านหรือหอพัก คิดเป็นร้อยละ 40.5 รองลงมา คือ ที่ทำงาน คิดเป็นร้อยละ 32.2 และร้านอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 20.8 ตามลำดับ สำหรับสถานที่อื่นๆ เช่น มหาลัย พบเพียงร้อยละ 6.5

บริการทางอินเทอร์เน็ตที่ได้รับความนิยมในการใช้บริการมากเป็นลำดับหนึ่ง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมใช้อีเมล (E-mail) คิดเป็นร้อยละ 26.0 รองลงมา คือ Social Network เช่น Facebook คิดเป็นร้อยละ 24.0 ค้นหาข้อมูล (Search Engine) คิดเป็นร้อยละ 17.5 ดาวน์โหลดข้อมูล คิดเป็นร้อยละ 11.5 เกมออนไลน์ คิดเป็นร้อยละ 5.8 ซื้อขายสินค้าออนไลน์ คิดเป็นร้อยละ 5.2 ห้องสนทนา (Chat Rom) คิดเป็นร้อยละ 4.8 และกระดานสนทนา (Web Board) คิดเป็นร้อยละ 3.2 ตามลำดับ สำหรับบริการทางอินเทอร์เน็ตที่พบผู้ใช้บริการน้อยที่สุด คือ บล็อกส่วนตัว โดยพบเพียงร้อยละ 2.0

ความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ต กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมใช้อินเทอร์เน็ต 6-7 วันต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 59.5 รองลงมา คือ ผู้ที่ใช้บริการอินเทอร์เน็ต 3-5 วันต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 26.8 และผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต 1-2 วันต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 11.8 ตามลำดับ ส่วนผู้ที่มีความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ตกลุ่มอื่นๆ เช่น ผู้ที่แทบจะไม่ได้ใช้เลย พบเพียงร้อยละ 2.0

การรับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทราบว่ามิแต่ไม่เคยอ่าน คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมา คือ เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจในบางประเด็น คิดเป็นร้อยละ 19.5 เคยอ่านและเข้าใจเป็นอย่างดี คิดเป็นร้อยละ 17.0 และผู้ที่ไม่เคยทราบว่ามิกฎหมายนี้มาก่อน คิดเป็นร้อยละ 14.2 ตามลำดับ ส่วนประเภทที่พบน้อยที่สุด คือ เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจ พบเพียงร้อยละ 10.5

ช่องทางที่ได้รับข่าวสาร ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับทราบข่าวสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จากเว็บไซต์ คิดเป็นร้อยละ 32.4 รองลงมา คือ สื่อสิ่งพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 24.8 โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 18.2 จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ คิดเป็นร้อยละ 8.5 วิทยู คิดเป็นร้อยละ 8.9 และการจัดฝึกอบรมหรือสัมมนา คิดเป็นร้อยละ 3.6 ตามลำดับ สำหรับช่องทางอื่นๆ เช่น ทราบจากเพื่อน พบเพียงร้อยละ 3.7

ตอนที่ 3 ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ระดับความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละ ระดับความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

	(n = 400)	
ความรู้ความเข้าใจ	จำนวน	ร้อยละ
1. ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	$\bar{X} = 13.27$	S.D. = 2.58
ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (5-8 คะแนน)	46	11.5
มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง (6-12 คะแนน)	92	23.0
มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับดี (13-16 คะแนน)	262	65.5

จากตารางที่ 4.3 พบว่า

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 65.5 รองลงมา คือ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 23.0 และผู้ที่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ คิดเป็นร้อยละ 11.5 ตามลำดับ

สำหรับคะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างได้จากการวัดระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 คือ 13.27 คะแนน และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.58 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับดี

ตอนที่ 4 ระดับเจตคติของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากระดับเจตคติของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับเจตคติของกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความคิดเห็น
1. เป็นเรื่องสมควรอย่างยิ่งที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ขึ้นมา	4.66	0.66	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ประชาชนทุกคนควรจะศึกษาและทำความเข้าใจให้ถ่องแท้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้	4.62	0.76	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้สามารถนำไปบังคับใช้ได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม	4.52	0.80	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. ประชาชนควรจะให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้	4.75	0.43	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความ คิดเห็น
5. จำนวนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จะ ลดลง อันเป็นผลจากพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้	4.64	0.58	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
6. บทลงโทษผู้กระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ สูงเกินไป	2.40	0.73	ไม่เห็นด้วย
7. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ทำให้ต้องระมัดระวัง มากขึ้นในการใช้งานระบบอินเทอร์เน็ต	3.90	1.27	เห็นด้วย
8. การออกกฎหมายมาควบคุมเท่ากับเป็นการจำกัด การแสดงออกทางความคิดเห็นให้มียังจำกัด ไปด้วย	3.23	1.37	เฉยๆ
9. ประชาชนต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุง ระบบเพื่อให้รองรับกับข้อบังคับของ พระราชบัญญัติ	2.32	0.70	ไม่เห็นด้วย
10. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ทำให้เกิดการปิดเว็บ ไซต์บางประเภท จึงถือว่ามีผลกระทบต่อสิทธิ เสรีภาพในการรับรู้ข่าวสาร	2.29	0.85	ไม่เห็นด้วย
11. ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมีเสรีภาพที่เข้มแข็ง ยิ่งขึ้นทางการสื่อสาร	3.70	0.86	เห็นด้วย
12. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ทำให้การใช้งานระบบ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมีความสะดวก ขึ้น	3.44	1.15	เฉยๆ
13. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ทำให้เกิดความ ปลอดภัยในการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ทั้ง ภายในและภายนอกองค์กร	3.86	0.47	เห็นด้วย
14. ประชาชนทั่วไปมีความมั่นใจในการทำ ธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการใช้บริการผ่าน เทคโนโลยีสารสนเทศ	3.81	0.70	เห็นด้วย

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความ คิดเห็น
15. ภาคธุรกิจมีความมั่นใจในการให้บริการ			
ธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการให้บริการผ่าน เทคโนโลยีสารสนเทศ	3.62	0.88	เห็นด้วย
ภาพรวม	3.72	0.72	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีเจตคติต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.72$) เมื่อจำแนกรายข้อ พบว่าข้อที่อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ได้แก่ ประชาชนควรจะให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ($\bar{X}=4.75$) รองลงมาคือ เป็นเรื่องสมควรอย่างยิ่งที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ขึ้นมา ($\bar{X}=4.66$) จำนวนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จะลดลง อันเป็นผลจากพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ($\bar{X}=4.64$) ประชาชนทุกคนควรจะศึกษาและทำความเข้าใจให้ถ่องแท้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ($\bar{X}=4.62$) และพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้สามารถนำไปบังคับใช้ได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม ($\bar{X}=4.52$) ตามลำดับ

สำหรับข้อที่อยู่ในระดับเห็นด้วย ได้แก่ พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ทำให้ต้องระมัดระวังมากขึ้นในการใช้งานระบบอินเทอร์เน็ต ($\bar{X}=3.90$) รองลงมา คือ พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ทำให้เกิดความปลอดภัยในการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร ($\bar{X}=3.86$) ประชาชนทั่วไปมีความมั่นใจในการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการใช้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ($\bar{X}=3.81$) ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมีเสริภาพที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นทางการสื่อสาร ($\bar{X}=3.70$) และภาคธุรกิจมีความมั่นใจในการให้บริการธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการให้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ($\bar{X}=3.62$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่อยู่ในระดับเฉยๆ ได้แก่ พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ทำให้การใช้งานระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมีความสะดวกขึ้น ($\bar{X}=3.44$) รองลงมา คือ การออกกฎหมายมาควบคุมเท่ากับเป็นการจำกัดการแสดงออกทางความคิดเห็นให้มีอย่างจำกัดไปด้วย ($\bar{X}=3.23$) นอกจากนี้ ยังมีข้อที่อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ได้แก่ บทลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ สูงเกินไป ($\bar{X}=2.40$) รองลงมา คือ ประชาชนต้องเสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงระบบเพื่อให้รองรับกับข้อบังคับของพระราชบัญญัติฯ ($\bar{X}=2.32$) และ

พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ทำให้เกิดการปิดเว็บไซต์บางประเภท จึงถือว่ามีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการรับรู้ข่าวสาร ($\bar{X}=2.29$) ตามลำดับ

ตอนที่ 5 พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นำเสนอโดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.5 –4.14

ตารางที่ 4.5 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยมิชอบ

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การใช้รหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต	-	63 (15.8)	337 (84.2)	0.16	0.36
2. การเปิดจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต	1 (0.2)	39 (9.8)	360 (90.0)	0.10	0.30
3. การใช้อินเทอร์เน็ตจากคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของผู้อื่น โดยที่ตนเองไม่มีสิทธิ์	27 (6.8)	32 (8.0)	341 (85.2)	0.08	0.27
4. การใช้รหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของผู้อื่นเพื่อเข้าใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ผ่านระบบเครือข่าย	20 (5.0)	15 (3.8)	365 (91.2)	0.04	0.19
รวม	27 (6.8)	61 (15.2)	312 (78.0)	0.09	0.21

จากตารางที่ 4.5 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ได้แก่ การใช้อินเทอร์เน็ตจากคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของผู้อื่น โดยที่ตนเองไม่มีสิทธิ์ คิดเป็นร้อยละ 6.8 รองลงมาคือ การใช้รหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นเพื่อเข้าใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ผ่านระบบเครือข่าย คิดเป็นร้อยละ 5.0 และการเปิดจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต คิดเป็นร้อยละ 0.2 ตามลำดับ ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำความผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบเท่ากับ 0.09

ตารางที่ 4.6 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตมาเผยแพร่ให้คนรู้จักทราบ	21 (5.2)	70 (17.5)	309 (77.2)	0.17	0.38
2. การนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นในการใช้งานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่นมาเผยแพร่ให้คนรู้จักทราบ	12 (3.0)	17 (4.2)	371 (92.8)	0.04	0.20
3. การนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไปเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต	7 (1.8)	8 (2.0)	385 (96.2)	0.02	0.14

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
4.การนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของ ผู้อื่นในการใช้งานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไป เผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต	-	20 (5.0)	380 (95.0)	0.05	0.22
รวม	21 (5.2)	90 (22.5)	289 (72.2)	0.07	0.13

จากตารางที่ 4.6 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะได้แก่ การนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตมาเผยแพร่ให้คนรู้จักทราบ คิดเป็นร้อยละ 5.2 รองลงมา คือ การนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นในการใช้งานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่นมาเผยแพร่ให้คนรู้จักทราบ คิดเป็นร้อยละ 3.0 และการนำรหัสประจำตัวหรือรหัสผ่านของผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไปเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 1.8 ตามลำดับ ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำความผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะเท่ากับ 0.07

ตารางที่ 4.7 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่าย การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
1.การนำหมายเลขบัตรเครดิของผู้อื่นมาซื้อ สินค้าหรือบริการทางอินเทอร์เน็ต	5 (1.2)	7 (1.8)	386 (96.5)	0.02	0.13
2.การเปิดดูข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ตโดย ไม่ได้รับอนุญาต	20 (5.0)	23 (5.8)	357 (89.2)	0.06	0.23
3. การสอดแนมข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ต โดยไม่ได้รับอนุญาต	9 (2.2)	15 (3.8)	376 (94.0)	0.04	0.19
รวม	20 (5.0)	23 (5.8)	357 (89.2)	0.04	0.13

จากตารางที่ 4.7 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ ได้แก่ การเปิดดูข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาต คิดเป็นร้อยละ 5.0 รองลงมา คือ การสอดแนมข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาต คิดเป็นร้อยละ 2.2 และการนำหมายเลขบัตรเครดิของผู้อื่นมาซื้อสินค้าหรือบริการทางอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำความผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบเท่ากับ 0.04

ตารางที่ 4.8 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่าย การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ

ข้อความ	ไม่เปลี่ยน แปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยน แปลงพฤติ กรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการ เปลี่ยน แปลง พฤติกรรม	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
1. การแก้ไขข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ตโดย ไม่ได้รับอนุญาต	8 (2.0)	12 (3.0)	380 (95.0)	0.03	0.17
2. การนำภาพหรือคลิปวิดีโอในคอมพิวเตอร์ ส่วนตัวของบุคคลอื่นหรือคนรู้จักออกมา เผยแพร่	10 (2.5)	38 (9.5)	352 (88.0)	0.09	0.29
3. การเจาะระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลชื่อ หรือรหัสผ่านของผู้ใช้คนอื่น	6 (1.5)	22 (5.5)	372 (93.0)	0.06	0.23
4. การนำข้อมูลส่วนตัวของคนรู้จักไปแก้ไข เปลี่ยนแปลงบางส่วนแล้วนำไปเผยแพร่บน อินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นการกลั่นแกล้งหรือเพื่อ ความสนุก	16 (4.0)	18 (4.5)	366 (91.5)	0.04	0.21
5. การส่งข้อความหรือข้อมูลส่วนตัวผู้อื่นใน จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้เกิดความเสียหาย	10 (2.5)	18 (4.5)	372 (93.0)	0.04	0.25
รวม	16 (4.0)	32 (8.0)	352 (88.0)	0.05	0.19

จากตารางที่ 4.8 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาล นครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ ได้แก่ การนำข้อมูลส่วนตัวของคนรู้จักไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงบางส่วน แล้วนำไปเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นการกลั่นแกล้งหรือเพื่อความสนุก คิดเป็นร้อยละ 4.0 รองลงมา คือ การนำภาพหรือคลิปวิดีโอในคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของบุคคลอื่นหรือคนรู้จักออกมา เผยแพร่และการส่งข้อความหรือข้อมูลส่วนตัวผู้อื่นในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้เกิดความเสียหาย

ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 2.5 การแก้ไขข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาต คิดเป็นร้อยละ 2.0 และการเจาะระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลชื่อหรือรหัสผ่านของผู้ใช้คนอื่น คิดเป็นร้อยละ 1.5 ตามลำดับ ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบเท่ากับ 0.05

ตารางที่ 4.9 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นสามารถทำงานได้ตามปกติ

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การเข้าไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลหรือเว็บไซต์ของผู้อื่น	8 (2.0)	19 (4.8)	373 (93.2)	0.05	0.21
2. การนำข้อมูลความลับของผู้อื่นไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาต	8 (2.0)	10 (2.5)	382 (95.5)	0.02	0.16
3. การส่งข้อมูลที่มี spam หรือไวรัสให้กับผู้อื่นโดยเจตนา	6 (1.5)	19 (4.8)	375 (93.8)	0.05	0.21
4. การส่งไฟล์หรือข้อมูลเข้าไปกำจัดผู้อื่นออกจากระบบหรือห้องสนทนา	6 (1.5)	15 (3.8)	379 (94.8)	0.04	0.19
5. การส่งไวรัสไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์อื่นที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต	5 (1.2)	20 (5.0)	375 (93.8)	0.05	0.22
รวม	8 (2.0)	19 (4.8)	373 (93.2)	0.04	0.18

จากตารางที่ 4.9 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นมี

สามารถทำงานได้ตามปกติได้แก่ การเข้าไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลหรือเว็บไซต์ของผู้อื่นและการนำข้อมูลความลับของผู้อื่นไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยคิดเป็นสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 2.0 รองลงมา คือ การส่งข้อมูลที่มี spam หรือไวรัสให้กับผู้อื่นโดยเจตนาและการส่งไฟล์หรือข้อมูลเข้าไปกำจัดผู้อื่นออกจากระบบหรือห้องสนทนา คิดเป็นสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 1.5 และการส่งไวรัสไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์อื่นที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติเท่ากับ 0.04

ตารางที่ 4.10 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่น โดยปกติสุข

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การส่งข้อมูลเพื่อรบกวนการเชื่อมต่อระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น	5 (1.2)	8 (2.0)	387 (96.8)	0.02	0.14
2. การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แบบลูกโซ่ไปยังผู้อื่น โดยที่ผู้รับไม่ได้ร้องขอ	43 (10.8)	56 (14.0)	301 (75.2)	0.14	0.35
รวม	43 (10.8)	56 (14.0)	301 (75.2)	0.08	0.18

จากตารางที่ 4.10 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข ได้แก่ การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แบบลูกโซ่ไปยังผู้อื่น โดยที่ผู้รับไม่ได้ร้องขอ คิดเป็นร้อยละ 10.8 รองลงมา คือ การส่งข้อมูลเพื่อรบกวนการเชื่อมต่อระบบ

คอมพิวเตอร์ของผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 1.2 ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่น โดยปกติสุขเท่ากับ 0.08

ตารางที่ 4.11 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การนำวิธีการเจาะระบบที่ทราบไปจำหน่ายหรือเพื่อการค้า (HACKER TOOL)	1 (0.2)	5 (1.2)	394 (98.6)	0.01	0.11
รวม	1 (0.2)	5 (1.2)	394 (98.5)	0.01	0.11

จากตารางที่ 4.11 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ได้แก่ การนำวิธีการเจาะระบบที่ทราบไปจำหน่ายหรือเพื่อการค้า (HACKER TOOL) โดยพบเพียงร้อยละ 0.2 ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดเท่ากับ 0.01

ตารางที่ 4.12 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่าย การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การใช้ชื่อจริงหรือนามแฝงของผู้อื่นโดยมีเจตนาให้เกิดความเข้าใจผิด	-	17 (4.2)	383 (95.8)	0.04	0.20
2. การใช้ชื่อที่อยู่หรือข้อมูลที่ไม่ถูกต้องในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ผู้อื่นเสียหายเพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตัว	-	24 (6.0)	376 (94.0)	0.06	0.24
3. การนำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่นมากรอกข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตแทนข้อมูลของตนเอง	14 (3.5)	21 (5.2)	365 (91.2)	0.05	0.22
4. การนำภาพถ่ายของผู้อื่นมากรอกข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตแทนข้อมูลตนเอง	30 (7.5)	27 (6.8)	343 (85.8)	0.07	0.25
5. การฟอร์เวิร์ด E-mail ที่ได้รับโดยไม่ทันได้ตรวจสอบข้อความข้างในว่าเป็นภาพลามกให้เพื่อน	-	28 (7.0)	372 (93.0)	0.07	0.26
รวม	30 (7.5)	27 (6.8)	343 (85.8)	0.06	0.16

จากตารางที่ 4.12 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม ได้แก่ การนำภาพถ่ายของผู้อื่นมากรอกข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตแทนข้อมูลตนเอง คิดเป็นร้อยละ 7.5 รองลงมา คือ การนำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่นมากรอกข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตแทนข้อมูลของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 3.5 ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่า

ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม เท่ากับ 0.06

ตารางที่ 4.13 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่าย การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำต่อความมั่นคง

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
1. การโพสต์ข้อมูลหรือข่าวที่เป็นเท็จ	-	33 (8.2)	367 (91.8)	0.08	0.28
2. การใช้คำที่ไม่สุภาพ ข้อความใส่ร้าย ข้อความเท็จหรือในทางที่หมิ่นประมาทผู้อื่น ทางเว็บไซต์	47 (11.8)	52 (13.0)	301 (75.2)	0.13	0.34
รวม	47 (11.8)	52 (13.0)	301 (75.2)	0.11	0.20

จากตารางที่ 4.13 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำต่อความมั่นคง ได้แก่ การใช้คำที่ไม่สุภาพ ข้อความใส่ร้าย ข้อความเท็จหรือในทางที่หมิ่นประมาทผู้อื่นทางเว็บไซต์ คิดเป็นร้อยละ 11.8 ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำความผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการกระทำต่อความมั่นคงเท่ากับ 0.11

ตารางที่ 4.14 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พฤติกรรมที่เข้าข่าย การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคล และการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมาย

ข้อความ	ไม่เปลี่ยน แปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยน แปลงพฤติ กรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการ เปลี่ยน แปลง พฤติกรรม	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
1. การเข้าห้องสนทนาที่จัดไว้สำหรับการ ให้บริการทางเพศ	66 (16.5)	43 (10.8)	291 (72.8)	0.11	0.31
2. การใช้อินเทอร์เน็ตส่งต่อข้อมูลหรือ ชักชวนให้คนรู้จักห้องสนทนาที่จัดไว้สำหรับ ให้บริการทางเพศ	19 (4.8)	32 (8.0)	349 (87.2)	0.08	0.27
3. การใช้อินเทอร์เน็ตเข้าดูเว็บไซต์ที่เผยแพร่ ข้อมูลเกี่ยวกับการพนัน	23 (5.8)	20 (5.0)	357 (89.2)	0.05	0.22
4. การใช้อินเทอร์เน็ตส่งต่อข้อมูลหรือ ชักชวนให้กับคนรู้จักเว็บไซต์ที่เผยแพร่ข้อมูล เกี่ยวกับการพนัน	20 (5.0)	18 (4.5)	362 (90.5)	0.04	0.21
5. การโพสต์หรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร ทางเว็บไซต์หรือแหล่งข้อมูลที่สามารถ เข้าไปดูได้	15 (3.8)	11 (2.8)	374 (93.5)	0.03	0.16
6. การส่งภาพลามกอนาจารทางอีเมลล์ต่อให้ เพื่อน (forward mail)	23 (5.8)	27 (6.8)	350 (87.5)	0.07	0.25
7. การส่งต่อคลิปวิดีโอที่เป็นลักษณะในทาง ลามกอนาจารให้คนรู้จักผ่านระบบ อินเทอร์เน็ตหรือทางอีเมลล์	29 (7.2)	30 (7.5)	341 (85.2)	0.07	0.26
8. การตัดต่อภาพและนำไปเผยแพร่ผ่าน ระบบอินเทอร์เน็ตหรือทางอีเมลล์	7 (1.8)	11 (2.8)	382 (95.5)	0.03	0.16

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
9. การส่งไฟล์โปรแกรมที่ไม่มีลิขสิทธิ์หรือโปรแกรมเถื่อนทางอินเทอร์เน็ตให้แก่คนรู้จักเพื่อนำไปลงโปรแกรมต่อ	75 (18.8)	44 (11.0)	281 (70.2)	0.11	0.31
รวม	75 (18.8)	44 (11.0)	281 (70.2)	0.07	0.13

จากตารางที่ 4.14 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมาย ได้แก่ การส่งไฟล์โปรแกรมที่ไม่มีลิขสิทธิ์หรือโปรแกรมเถื่อนทางอินเทอร์เน็ตให้แก่คนรู้จักเพื่อนำไปลงโปรแกรมต่อ คิดเป็นร้อยละ 18.8 รองลงมา คือ การเข้าห้องสนทนาที่จัดไว้สำหรับการให้บริการทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 16.5 การส่งต่อคลิปวิดีโอที่เป็นลักษณะในทางลามกอนาจารให้คนรู้จักผ่านระบบอินเทอร์เน็ตหรือทางอีเมล คิดเป็นร้อยละ 7.2 การใช้อินเทอร์เน็ตเข้าดูเว็บไซต์ที่เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการพนันและการส่งภาพลามกอนาจารทางอีเมลต่อให้เพื่อน (forward mail) ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนเท่ากัน คือ ร้อยละ 5.8 การใช้อินเทอร์เน็ตส่งต่อข้อมูลหรือชักชวนให้กับคนรู้จักเว็บไซต์ที่เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการพนัน คิดเป็นร้อยละ 5.0 การใช้อินเทอร์เน็ตส่งต่อข้อมูลหรือชักชวนให้คนรู้จักห้องสนทนาที่จัดไว้สำหรับให้บริการทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 4.8 การโพสต์หรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจารทางเว็บไซต์หรือแหล่งข้อมูลที่ผู้อื่นสามารถเข้าไปดูได้ คิดเป็นร้อยละ 3.8 และการตัดต่อภาพและนำไปเผยแพร่ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตหรือทางอีเมล คิดเป็นร้อยละ 1.8 ตามลำดับ ดังนั้น ในกลุ่มผู้ที่ยังมีการกระทำความผิดกฎหมาย จึงมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมายเท่ากับ 0.07

ตารางที่ 4.15 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	อดีตและปัจจุบันไม่เคยทำ	ค่าเฉลี่ยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ	27 (6.8)	61 (15.2)	312 (78.0)	0.09	0.21
2. การเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ	21 (5.2)	90 (22.5)	289 (72.2)	0.07	0.13
3. การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	20 (5.0)	23 (5.8)	357 (89.2)	0.04	0.13
4. การทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	16 (4.0)	32 (8.0)	352 (88.0)	0.05	0.19
5. การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นมีสามารถทำงานได้ตามปกติ	8 (2.0)	19 (4.8)	373 (93.2)	0.04	0.18
6. การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข	43 (10.8)	56 (14.0)	301 (75.2)	0.08	0.18
7. การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด	1 (0.2)	5 (1.2)	394 (98.5)	0.01	0.11
8. การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม	30 (7.5)	27 (6.8)	343 (85.8)	0.06	0.16
9. การกระทำต่อความมั่นคง	47 (11.8)	52 (13.0)	301 (75.2)	0.11	0.20

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ข้อความ	ไม่เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	มีการ เปลี่ยนแปลง พฤติกรรม	อดีตและ ปัจจุบันไม่ เคยทำ	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
10. การตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพ ของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิด กฎหมาย	75 (18.8)	44 (11.0)	281 (70.2)	0.07	0.13
รวม	75 (18.75)	44 (11.00)	281 (70.25)	0.06	0.09

จากตารางที่ 4.15 พบว่าปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ยังมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคลและการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิดกฎหมายมากเป็นอันดับ 1 โดยคิดเป็นร้อยละ 18.8 รองลงมา คือ ด้านการกระทำต่อความมั่นคง คิดเป็นร้อยละ 11.8 การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของคนอื่นโดยปกติสุข คิดเป็นร้อยละ 10.8 ด้านการเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 7.5 ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ คิดเป็นร้อยละ 6.8 ด้านการเปิดเผยข้อมูลมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 5.2 ด้านการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ คิดเป็นร้อยละ 5.0 ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ คิดเป็นร้อยละ 4.0 ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นมิสามารถทำงานได้ตามปกติ คิดเป็นร้อยละ 2.0 และด้านการจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด คิดเป็นร้อยละ 0.2 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เท่ากับ 0.06

ตอนที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้า
ข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-independent ความ
แตกต่างของการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและ
หลัง การประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-independent ความแตกต่างของการ
เปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อน
และหลัง การประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	เปลี่ยนแปลง		ไม่เปลี่ยนแปลง		t	Sig.
	พฤติกรรม	พฤติกรรม	พฤติกรรม	พฤติกรรม		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ของผู้อื่นโดยมิชอบ	.12	.26	.09	.21	5.16**	.00
2. ด้านการเปิดเผยข้อมูลมาตรการ ป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ	.10	.18	.07	.13	4.26**	.00
3. ด้านการเข้าถึงข้อมูล คอมพิวเตอร์ โดยมิชอบ	.06	.21	.04	.13	3.81**	.00
4. ด้านการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมข้อมูล คอมพิวเตอร์โดยมิชอบ	.08	.25	.05	.19	3.53**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่า ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	เปลี่ยนแปลง		ไม่เปลี่ยนแปลง		t	Sig.
	พฤติกรรม		พฤติกรรม			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
5. ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นสามารถทำงานได้ตามปกติ	.06	.22	.04	.18	2.73**	.01
6. ด้านการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ของคนอื่นโดยปกติสุข	.14	.26	.08	.18	6.63**	.00
7. ด้านการจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำ ขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือใน การกระทำความผิด	.02	.12	.01	.11	1.00	.32
8. ด้านการเผยแพร่เนื้อหาอันไม่ เหมาะสม	.08	.24	.06	.16	5.36**	.00
9. ด้านการกระทำต่อความมั่นคง	.17	.31	.11	.20	7.29**	.00
10. ด้านการตกแต่งข้อมูล คอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคล และการกระทำที่หมิ่นเหม่ที่จะผิด กฎหมาย	.14	.28	.07	.13	7.38**	.00
ภาพรวม	.10	.16	.06	.09	7.86**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.16 แสดงว่าการเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิด ก่อนและหลัง การประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดลดลง

อย่างชัดเจนหลังจากประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตาม

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล ดังแสดงรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเพศของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	เพศ				t	Sig.
	ชาย		หญิง			
	n = 153		n = 247			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ภาพรวม	0.07	.10	0.06	.08	1.98*	.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.17 พบว่าประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.18 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามอายุของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.378	4	0.095	14.622**	.000
ภายในกลุ่ม	2.540	393	0.006		
รวม	2.918	397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.18 พบว่าประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกช่วงอายุ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ต่อ

ตารางที่ 4.19 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลอายุของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

อายุ	ต่ำกว่า 20 ปี	20-30 ปี	31-40 ปี	มากกว่า 40 ปี
	n = 64 ($\bar{X} = 0.12$)	n = 196 ($\bar{X} = 0.04$)	n = 123 ($\bar{X} = 0.06$)	n = 17 ($\bar{X} = 0.11$)
ต่ำกว่า 20 ปี ($\bar{X} = 0.12$)		-.08*	.06*	.01
20-30 ปี ($\bar{X} = 0.04$)			-.02	-.07*
31-40 ปี ($\bar{X} = 0.06$)				-.05
41-50 ปี ($\bar{X} = 0.11$)				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.19 เมื่อทดสอบความแตกต่างจากภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติฯ จำแนกตามอายุที่แตกต่างกันของประชาชนเป็นรายคู่ พบว่ามีความแตกต่างกัน 3 คู่ คือ ประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีอายุระหว่าง 20-30 ปีและผู้ที่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประชาชนที่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต่ำกว่าผู้ที่มีอายุมากกว่า 40 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.20 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามระดับการศึกษาของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.505	3	0.168	27.463**	.000
ภายในกลุ่ม	2.413	394	0.006		
รวม	2.918	397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.20 พบว่าประชาชนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกระดับการศึกษา มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ต่อ

ตารางที่ 4.21 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลระดับการศึกษาของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ระดับการศึกษา	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	ปวส./ อนุปริญญา	ปริญญาตรี	ปริญญาโท
	n = 90 ($\bar{X} = 0.07$)	n = 145 ($\bar{X} = 0.10$)	n = 153 ($\bar{X} = 0.02$)	n = 12 ($\bar{X} = 0.01$)
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช. ($\bar{X} = 0.07$)		-.03*	.05*	.06
ปวส./ อนุปริญญา ($\bar{X} = 0.10$)			.08*	.09*
ปริญญาตรี ($\bar{X} = 0.02$)				.02
ปริญญาโท ($\bar{X} = 0.01$)				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.21 เมื่อทดสอบความแตกต่างจากภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกันของประชาชนเป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างกัน 4 คู่ คือ ประชาชนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวช. มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต่ำกว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับ ปวส. หรืออนุปริญญาแต่สูงกว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประชาชนที่จบการศึกษาระดับปวส. หรืออนุปริญญา มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.22 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามอาชีพของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.239	4	0.060	8.776**	.000
ภายในกลุ่ม	2.679	393	0.007		
รวม	2.918	397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.22 พบว่าประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกอาชีพ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ต่อ

ตารางที่ 4.23 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลอาชีพของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

อาชีพ	รับจ้าง/ แรงงาน ทั่วไป n = 28 ($\bar{X} = 0.03$)	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ n = 11 ($\bar{X} = 0.00$)	พนักงาน บริษัท n = 136 ($\bar{X} = 0.05$)	ธุรกิจ ส่วนตัว/ ค้าขาย n = 168 ($\bar{X} = 0.09$)	นักเรียน/ นักศึกษา n = 57 ($\bar{X} = 0.05$)
รับจ้าง/ แรงงานทั่วไป	($\bar{X} = 0.03$)	.03	-.01	-.06*	-.02
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	($\bar{X} = 0.00$)		-.04	-.09*	-.05
พนักงานบริษัท	($\bar{X} = 0.05$)			-.04*	-.00
ธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย	($\bar{X} = 0.09$)				.04*
นักเรียน/ นักศึกษา	($\bar{X} = 0.05$)				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.23 เมื่อทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ จำแนกตามอาชีพที่แตกต่างกันของประชาชนเป็นรายกลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกัน 4 กลุ่ม คือ ประชาชนที่ประกอบอาชีพรับจ้างหรือแรงงานทั่วไป มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต่ำกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้ที่ประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจและผู้ที่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต่ำกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขายมีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่เป็นนักเรียนนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.24 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามรายได้ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.531	10	0.053	8.605**	.000
ภายในกลุ่ม	2.387	387	0.006		
รวม	2.918	397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.24 พบว่าประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกระดับรายได้ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายกลุ่มต่อ

ตารางที่ 4.25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติฯ

รายได้ (บาท)	ต่ำกว่า	7,500-	10,001-	12,501-	15,001-	17,501-	20,001-	22,501-	25,001-	27,501-	มากกว่า
	7,500	10,000	12,500	15,000	17,500	20,000	22,500	25,000	27,500	30,000	30,000
	n = 45	n = 81	n = 80	n = 76	n = 53	n = 13	n = 11	n = 13	n = 11	n = 9	n = 8
	($\bar{X} = 0.04$)	($\bar{X} = 0.07$)	($\bar{X} = 0.11$)	($\bar{X} = 0.07$)	($\bar{X} = 0.02$)	($\bar{X} = 0.12$)	($\bar{X} = 0.01$)	($\bar{X} = 0.00$)	($\bar{X} = 0.01$)	($\bar{X} = 0.00$)	($\bar{X} = 0.00$)
ต่ำกว่า 7,500 ($\bar{X} = 0.04$)		-0.03	-0.07*	-0.03	.02	-0.08	.04	.04	.03	.04	.04
7,500-10,000 ($\bar{X} = 0.07$)			-0.04	.01	.05	-0.05	.07	.07	.07	.07	.07
10,001-12,500 ($\bar{X} = 0.11$)				.04	.09*	-0.01	.11	.11*	.10	.11	.11
12,501-15,000 ($\bar{X} = 0.07$)					.04	-0.06	.06	.06	.06	.07	.07
15,001-17,500 ($\bar{X} = 0.02$)						-0.10	.02	.02	.02	.02	.02
17,501-20,000 ($\bar{X} = 0.12$)							.12	.12	.11	.12	.12
20,001-22,500 ($\bar{X} = 0.01$)								.00	-0.00	.00	.00
22,501-25,000 ($\bar{X} = 0.00$)									-0.01	.00	.00
25,001-27,500 ($\bar{X} = 0.01$)										.01	.01
27,501-30,000 ($\bar{X} = 0.00$)											.00
มากกว่า 30,000 ($\bar{X} = 0.00$)											

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.25 เมื่อทดสอบความแตกต่างจากภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ จำแนกตามรายได้ที่แตกต่างกันของประชาชนเป็นรายกลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกัน 3 กลุ่ม คือ ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 7,500 บาท มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต่ำกว่าผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-12,500 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-12,500 บาท มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน 15,001-17,500 บาทและผู้ที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 22,501-25,000 บาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.26 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามประเภทของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต

พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม				t	Sig.
	ประชาชน/ ผู้ให้บริการทั่วไป		ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต			
	n = 336		n = 62			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ภาพรวม	0.06	.09	0.06	.06	0.09	.93

จากตารางที่ 4.26 พบว่าผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทั้งประชาชนหรือผู้ให้บริการทั่วไป และ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต รายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามความรู้ความเข้าใจของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.902	2	0.951	369.597**	.000
ภายในกลุ่ม	1.016	395	0.003		
รวม	2.918	397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.27 พบว่าประชาชนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกระดับความรู้ความเข้าใจ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ต่อ

ตารางที่ 4.28 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	ระดับปานกลาง	ระดับดี
ระดับความรู้ความเข้าใจ	n = 46 ($\bar{X} = 0.19$)	n = 92 ($\bar{X} = 0.14$)	n = 262 ($\bar{X} = 0.01$)
ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	($\bar{X} = 0.19$)	.05*	.18*
ระดับปานกลาง	($\bar{X} = 0.14$)		.13*
ระดับดี	($\bar{X} = 0.01$)		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.28 เมื่อทดสอบความแตกต่างภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกันของประชาชนเป็นรายคู่ พบว่ามีความแตกต่างกัน 3 คู่ คือ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลางและระดับดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีความรู้ในระดับดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

ผลการการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตรายละเอียดดังแสดงตามตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 ความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามเจตคติของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.771	3	0.590	202.672**	.000
ภายในกลุ่ม	1.147	394	0.003		
รวม	2.918	397			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.20 พบว่าประชาชนผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกระดับเจตคติ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ต่อ

ตารางที่ 4.30 ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่จากข้อมูลระดับเจตคติของประชาชนกับภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ระดับเจตคติ	ไม่เห็นด้วย ($\bar{X} = 0.12$)	เฉยๆ ($\bar{X} = 0.04$)	เห็นด้วย ($\bar{X} = 0.03$)	เห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 0.24$)
ไม่เห็นด้วย ($\bar{X} = 0.12$)		.08*	.09*	-.12*
เฉยๆ ($\bar{X} = 0.04$)			.01	-.21*
เห็นด้วย ($\bar{X} = 0.03$)				-.21*
เห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 0.24$)				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.30 เมื่อทดสอบความแตกต่างจากภาพรวมของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ จำแนกตามระดับเจตคติที่แตกต่างกันของประชาชนเป็นรายคู่พบว่ามีความแตกต่างกัน 5 คู่ คือ ผู้ที่มีเจตคติในระดับไม่เห็นด้วย มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีเจตคติในระดับเฉยๆ, ผู้ที่มีเจตคติในระดับเห็นด้วย และผู้ที่มีเจตคติในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่มีเจตคติในระดับเฉยๆ และเห็นด้วย มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ต่ำกว่าผู้ที่มีเจตคติในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจ เจตคติและพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ รวมทั้งเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตามปัจจัยส่วนบุคคล ระดับความรู้ความเข้าใจและเจตคติ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม 0.89 สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และ Scheffe

5.1 สรุปผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20-30 ปี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย มีรายได้ต่อเดือน 7,500-10,000 บาท อยู่ในกลุ่มของประชาชนหรือผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตทั่วไป ส่วนใหญ่นิยมใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านหรือหอพัก นิยมใช้บริการอีเมล (E-mail) มากที่สุดและมีความถี่ในการใช้อินเทอร์เน็ต 6-7 วันต่อสัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า

5.1.1 ประชาชนในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ส่วนใหญ่ทราบว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แต่ไม่เคยอ่าน ซึ่งช่องทางในการรับทราบข่าวสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาจากเว็บไซต์ ในขณะที่เดียวกัน ยังพบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับดี

5.1.2 ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีเจตคติต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย

5.1.3 ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับน้อยที่สุด

5.1.4 การเปลี่ยนแปลงและไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดก่อนและหลัง การประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.1.5 พฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีความแตกต่างไปตามปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่

5.1.6 ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกระดับความรู้ความเข้าใจ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.1.7 ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ทุกระดับเจตคติ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.2 อภิปรายผล

ในส่วนของการอภิปรายผล สามารถอภิปรายจำแนกตามผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังต่อไปนี้

5.2.1 ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับต่ำ ซึ่งผลการศึกษาพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ เนื่องจากประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับดี ซึ่งอาจจะเป็นเพราะกฎหมายนี้มีการประกาศใช้มาแล้วเป็นเวลา 6 ปี จึงทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงและรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายโดยเห็นได้จากการที่ส่วนใหญ่ทราบว่ามีกฎหมายฉบับนี้สอดคล้องกับการศึกษาของเบญจรัตน์ ธารารักษ์ (2552) ที่ได้ศึกษาความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรใน

สำนักงานมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 81.3

5.2.2 ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาล นครหาดใหญ่มีเจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับเห็นด้วย ซึ่งผลการศึกษาพบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจจะเป็น เพราะผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ตระหนักถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการ บังคับใช้พระราชบัญญัติฯ ฉบับดังกล่าว รวมทั้งเริ่มต้นตัวต่อภัยอันตรายและการก่ออาชญากรรม ทางอินเทอร์เน็ตที่นับวันจะยิ่งเพิ่มจำนวนและเป็นอันตรายที่แทรกซึมเข้าสู่วิถีชีวิตประจำวัน เช่น การล่อลวงผ่าน โปรแกรมสนทนาและการ โจรกรรมข้อมูลจากการทำธุรกรรมการเงินบน อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

5.2.3 ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาล นครหาดใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งผลการศึกษาพบว่าเป็น ไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจจะเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่าง มีความรู้ความเข้าใจใน กฎหมายและมีเจตคติที่ดีต่อพระราชบัญญัติดังกล่าว และอาจจะเนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดให้ผู้กระทำผิดตามที่กฎหมายระบุไว้จะต้องได้รับโทษจากการกระทำที่ผิดกฎหมายด้วย

5.2.4 ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาล นครหาดใหญ่ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันตามปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งผลการศึกษาพบว่าเป็น ไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาล นครหาดใหญ่ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมที่เข้า ข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างยังมีอายุมาก มีการศึกษาสูง ประกอบอาชีพที่ดีมีเกียรติและมีรายได้สูง ก็ยังมีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมที่เข้า ข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 น้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิริมา คณานินันท์ (2545) และวชิราภรณ์ พรหมชิน วงศ์ (2546) ที่พบว่าอายุและรายได้มีความสัมพันธ์กับความตระหนักรู้ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ แนวคิดที่สามารถนำมาอธิบายปรากฏการณ์ความสัมพันธ์รวมทั้งตัวแปรที่คล้ายคลึงกันในงานวิจัย นี้ คือ แนวคิดช่องว่างทางความรู้ (Knowledge gap) ของ Tichenor, Donohue และ Olien (วชิราภรณ์ พรหมชินวงศ์, 2546) ซึ่งระบุถึงพฤติกรรมที่แสดงออกมาไม่เหมือนกันเนื่องจากการรับสารไม่ทัน

กัน อันเป็นผลมาจากความแตกต่างทางสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น อาชีพ รายได้ สถานะทางสังคม กับปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อุปนิสัย บุคลิกภาพ เป็นต้น โดยให้เหตุผลต่อปรากฏการณ์ดังกล่าวว่า

1) ผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมคิดว่าจะมีทักษะในการสื่อสาร การเรียนรู้ การอ่าน การทำความเข้าใจและการจดจำข้อมูลดีกว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำกว่า

2) ผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมคิดว่าจะสามารถเก็บข้อมูลได้ง่ายและเป็นระบบ รวมทั้งสามารถจดจำประเด็นต่างๆ จากความรู้พื้นฐานได้ดีกว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

3) ผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมคิดว่าจะสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางสังคมได้ดีกว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

4) ผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมคิดว่าจะมีโอกาสในการเลือกต่อรองค่าจ้างและเงื่อนไขต่างๆ ในการจ้างงานได้มากกว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจอธิบายได้โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า มีการศึกษาสูงกว่า ประกอบอาชีพที่ตีมีเกียรติและมีรายได้สูงกว่า ก็มักจะเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวาง มีประสบการณ์ จนอาจจะส่งผลให้มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มากขึ้นไปและทำให้แนวโน้มการกระทำความผิดลดลงตามลำดับการใช้งานอินเทอร์เน็ตก็จะมียุคประสงค์เพื่อการใช้งานเป็นหลักและมีวิจารณญาณในการพิจารณาสิ่งต่างๆ มากขึ้นกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยและรายได้ต่ำ

5.2.5 ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันตามความรู้ความเข้าใจ ผลการศึกษาพบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลางและระดับคืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ในระดับปานกลางและระดับดี ย่อมต้องรับทราบและตระหนักถึงบทลงโทษจากการละเมิดพระราชบัญญัติฯ ทำให้เกิดความเกรงกลัวที่จะกระทำความผิดและมีวิจารณญาณในการแยกแยะว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ อันถือเป็นคุณสมบัติของผู้ที่เป็นพลเมืองดี ส่งผลให้โอกาสในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ลดลงกว่าผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำ

5.2.6 ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกันตามเจตคติ ซึ่งผลการศึกษาที่ได้พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้ที่มีเจตคติในระดับไม่เห็นด้วย มีพฤติกรรมที่เข้าข่ายการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ สูงกว่าผู้ที่มีเจตคติในระดับเห็นด้วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติฯ ย่อมเกิดความรู้สึกเชิงลบและพยายามแสดงพฤติกรรมที่คัดค้านกับสิ่งที่พระราชบัญญัติฯ ห้าม เสมือนเป็นการท้าทายและก้าวล่วงไปในสิ่งที่ตนรู้สึกไม่เห็นด้วย ทำให้โอกาสที่จะกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ของผู้ที่ไม่เห็นด้วย สามารถพบได้สูงกว่าผู้ที่มีเจตคติในระดับเห็นด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อนำมาปรับปรุงเพื่อกำหนดทิศทางการประชาสัมพันธ์พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ให้เป็นที่รับทราบโดยทั่วกัน ซึ่งสามารถจำแนกรายข้อได้ ดังต่อไปนี้

5.3.1.1 จากการบังคับใช้กฎหมายและผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมกระทำผิดกฎหมายลดลงอย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าการบังคับใช้กฎหมายเป็นสิ่งที่ประโยชน์ ฉะนั้นจึงควรบังคับใช้กฎหมายต่อไป เพื่อควบคุม และป้องกันการกระทำความผิดที่อาจจะเกิดขึ้นอีก

5.3.1.2 ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ให้มากขึ้น ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่าช่องทางที่ทำให้ประชาชนรับทราบว่ามีการพระราชบัญญัติฯ นี้ คือ เว็บไซต์ ดังนั้น ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจเพิ่มการเผยแพร่ข้อมูลลงในเว็บไซต์ให้มากยิ่งขึ้นและพยายามเลือกวิธีการนำเสนอที่ง่ายต่อการทำความเข้าใจ เช่น การทำวิดีโอเผยแพร่พระราชบัญญัติฯ ลงไปใน Youtube เป็นต้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ดังนั้นการศึกษารายครั้งต่อไป จึงควรจะมีการศึกษาใน

ระดับพื้นที่ที่มีขนาดใหญ่ขึ้น เช่น ศึกษาในภาพรวมของจังหวัดสงขลาหรือศึกษาซ้ำในพื้นที่เดิม เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างที่เกิดขึ้น

5.3.2.2 เพื่อให้สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

5.3.2.3 เพื่อให้สามารถนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไปบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบังคับใช้ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

บรรณานุกรม

- กฤษณา ศักดิ์ศรี. **เทคนิคการสร้างเจตคติที่ดี**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2550.
- กรภัทร์ สุทธิคารา. **ก้าวสู่โลกอินเทอร์เน็ต**. พิมพ์ครั้งที่ 5. นนทบุรี: อินโฟเพรส, 2544.
- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. **พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550**. สำนักงานกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2551.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. **การวิเคราะห์สถิติ:สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- กฤษณาลี เวชสาร. **การวิจัยตลาด**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- เกษราภรณ์ เสงี่ยม. **“ความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต.”** วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.
- ช่อผกา กิจเจริญทรัพย์. **“ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร.”** วิทยานิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.
- เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์. **การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2550.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. **ลักษณะของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2539.
- ภูมินทร์ สันติทฤษฎีกร. **กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับสมบูรณ์ พ.ศ.2548-2551**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุทรไพศาล, 2548.
- ทิพพาศรี อินทะกุล. **สถิติเพื่อการวิจัย**. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิตศกั กรมอาชีวศึกษา, 2547.
- ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. **องค์ความรู้**. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2548.
- ธัญชนก พิสุทธิรัตน์การุณย์. **การรับรู้ต่อองค์ประกอบผลิตภัณฑ์อุปกรณ์ไอที 'Made in China' ของผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2551.

ชัยนันท์ สินชัย. เทคโนโลยีทางการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

วิชชัย งามสันติวงศ์. สถิติเพื่อการวิจัยสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

คุณพล กิ่งสุคนธ์. คู่มือการแฮร์อินเทอร์เน็ต. นนทบุรี: อินโฟเพรส, 2543.

ดวงเด่น นุเรมรัมย์. ความรู้เกี่ยวกับจริยธรรม. [ระบบออนไลน์].

แหล่งที่มา <http://www.duangden.com/Ethics/Ethical.html> (25 กันยายน 2555).

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. บทปริทัศน์: พฤติกรรมจริยธรรม. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2547.

เตโช สวานานนท์. การหาค่าดัชนีประสิทธิผล. มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2552.

นิธิตา คณานธิพันธ์. “ความตระหนักรู้ด้านสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

ความตระหนักรู้ด้านสิทธิข้อมูลส่วนบุคคลในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย
 นัยนา เกิดวิชัย. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้าย พ.ศ. 2542.
 กรุงเทพฯ: นิติบัญญัติ, 2545.

นัยน์รัตน์ งามแสง. “อาชญากรรมคอมพิวเตอร์: ศึกษาเฉพาะกรณีปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

บุญดี บุญญากิจ. หนังสือเสริมความรู้และอ่านเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2549.

ปกรณย์ ยี่วรรณการ. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อชื่อเสียงโดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ต.”
 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

ประคอง วรรณสุด. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2548.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทศนคติ: การจัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2526.

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. ความคิดสร้างสรรค์: พรสวรรค์ที่พัฒนาได้. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2546.

ปิยศักดิ์ สุขกาย. “การบริหารจัดการที่มีผลต่อพฤติกรรมและความพึงพอใจของนักศึกษาที่ใช้บริการระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อการสื่อสารในมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาและมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.” วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต,
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, 2549.

- พรชัย ปานบ้านแพ้ว. “โครงสร้างตลาดและพฤติกรรมในการแข่งขันของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.
- พรเพชร วิชิตชลชัย. 2551. **คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐.** [ระบบออนไลน์].
แหล่งที่มา www.mict.go.th/home/download/38_.pdf (15 สิงหาคม 2551).
- พรธิดา วิเชียรปัญญา. **การพัฒนาสื่อประสมประกอบการสอน. การศึกษาค้นคว้าอิสระ**
การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- พรรณสุวัชร รติพงษ์สิทธิ์. “**อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์: ศึกษาวิเคราะห์หลักเกณฑ์ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550**” วิทยานิพนธ์
นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2550.
- พิรงรอง รามสูตธนะนันท์ และนิธิตา คณานิธินันท์. **รายงานวิจัยเรื่อง การกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต.** กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2547.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. **จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4.** กรุงเทพฯ : ดันอ้อแกรมมี, 2548.
- ไพจิตร สวัสดิสาร. **การใช้คอมพิวเตอร์ทางกฎหมายและกฎหมายที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์(ฉบับปรับปรุง. พิมพ์ครั้งที่ 2.** กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2547.
- ไพศาล หวังพานิช. “**การจัดการผลงานภาคปฏิบัติ,**” **วารสารการวัดผลการศึกษา.** 8(23) : 221-223 ; กันยายน-ธันวาคม, 2553.
- นิภา เมธชาวิชัย. **การประเมินผลการเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2.** ฝ่ายเอกสารตำรา มหาวิทยาลัยราชภัฏ
ธนบุรี, 2536
- ภูษงค์ เกียรติภูมิกุล. **Internet ฉบับนักศึกษา.** กรุงเทพฯ: เอส.พี.ซี.บุ๊กส์, 2547.
- ลัดดาวัลย์ กูตอินันต์. **จริยธรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนนายร้อยตำรวจ รุ่นที่ 63 โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.** รายงานวิจัย ภาควิชาสังคมศาสตร์ กลุ่มงานวิชาสังคมศาสตร์และทั่วไป
กองบังคับการวิชาการ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ, 2551.
- วชิราภรณ์ พรหมชินวงศ์. “**ความรู้ และความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิการรับรู้ข้อมูลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ของนักข่าวหนังสือพิมพ์.**”
วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- วนิดา จันทรจินดา. **อินเทอร์เน็ตกับบริบทของสังคมไทย.** เชียงใหม่: นพบุรีการพิมพ์ เชียงใหม่,
2543.
- วิภา เพิ่มทรัพย์ และวศิน เพิ่มทรัพย์. **ครบเครื่องเรื่องอินเทอร์เน็ตฉบับสมบูรณ์.** กรุงเทพฯ:
โปรวิชั่น, 2546.

- ศัญฉัตร ศักดิ์คุลยธรรม. “ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้ อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ. สถิติผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ, 2551.
- ศูนย์ประสานงานการรักษาความปลอดภัยคอมพิวเตอร์ ประเทศไทย 2544. **Home Network Security**. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา http://www.cert.org/tech_tip/home_networks.htm (30 กันยายน 2555)
- ศิริระ บุญภินนท์. ความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในการกระทำผิดทางอาญาของผู้ใช้บริการฯ. รายงานวิจัย นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.
- ฤทธิธี อ่วมธรรม. ความรู้ ความเข้าใจ และความคิดเห็นของผู้ประกอบการส่งออกที่มีต่อโครงการสร้างภาพลักษณ์ประเทศ และสินค้าไทย. การค้นคว้าแบบอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2544.
- สถิต นิยมญาติ. การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2549.
- สถิตี วงศ์สุวรรณ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น, 2529.
- สาวตรี สุขศรี. “ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต: ศึกษาเฉพาะกรณีการเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร และการหมิ่นประมาทบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.
- สุชาดา มะโนทัย. 2540. “การศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพฯ”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- สุนทรียา หวังชัย. “ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจของประชาชนในสิทธิที่จะได้รู้ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พุทธศักราช 2540.” วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- สุรางค์ จันทร์อม. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา, 2518.
- สุลักษณ์ แก้วไพจิต. ทศนะของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อการปรับปรุงงานป้องกันปราบปรามและควบคุมอาชญากรรม ศึกษาเฉพาะกรณีกองบังคับการตำรวจพระนครเหนือ. สังคมศาสตร์ มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.

- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนงานเฝ้าระวัง. จำนวนสถานประกอบการกิจการให้ขาย หรือ บริการ
ซึ่งเทป และวัสดุโทรทัศน์ ข้อมูล ณ 30 มิถุนายน 2551. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น, 2551.
- องอาจ เทียนหิรัญ. อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ : การกำหนดฐานความผิดทางอาญาสำหรับการ
กระทำต่อคอมพิวเตอร์. นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- อนันต์ ศรีโสภาก. การวัดและการประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2527.
- อรัญ มาลีสะท้าน. “ทัศนคติของผู้ใช้คอมพิวเตอร์ในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ที่มีต่อ
ซอฟต์แวร์ลิขสิทธิ์”. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- อักรฤทธิ หอมประเสริฐ. “การศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นที่มีต่อการบริโภคอาหาร
ฟาสต์ฟู้ด ประเภทธุรกิจแฟรนไชส์ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร”. ปริญญาานิพนธ์
มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543.
- อารีย์ พันธุ์ณี. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เลิฟแอนด์ลิฟเพรส, 2534.
- Allport, Reva. “**Multimedia Presentation Software Usage in the Delivery of Education
and Training to Adult Learners,**” Dissertation Abstracts International. 60(8) :
271-272 ; February, 1995.
- Anastasi, J.W. **Instruction Technology Media and Method.** New York : McGraw – Hill,
1973.
- Applewhite, Philip B. **Organization.** New York : McGraw-Hill, 1973.
- Goldenson, P.K. 1984. **Factors Influencing Behavior in Bahrain.** Ecol Food Nutr.12.
- Good, Carter V. **Dictionary of Education.** New York : McGraw-Hill, 1973.
- Kelman, Gary R. **A Comparative Evaluation of Teaching Effectiveness and Efficiency for
3 Representation Module Programmed Multi - media for Groups, Textbook, and
Multi - media Lecture Dissection as Adopted from and Original of Instruction.**
New York : McGraw-Hill, 1997.
- Michelet, W.C. and Wingo G.M. **Psychology and Thai Children.** Bombay D.B. : Tarpaper
Yalasons & Private, 2003.
- Ronald. **Perception the Basic Process in Cognitive Development.** New York : McGraw-Hill,
pp. 366, 1966.

- Schwartz, Linda Carol. "**Listening Comprehension in Multimedia Learning : An Extension of the Generative Theory of Multimedia Learning,**" Dissertation Abstracts International. 62(02) : 28-31 ; August, 1975.
- Shaw, W.C. and Wright, G.M. **Psychology and Teaching.** Bombay D.B. : Tarpaper Yalasons & Private, 1957.
- Sternberg, Myers M. **Computer Communication: More Meaningful work Through Jop Environment.** New York : McGraw–Hill, 2001.
- Triandis, N.P. "**Increase Learning Trough Multi -media Approach,**" Audiovisual Instruction. 22(6) : 94 ; May, 1991.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

หมายเลขแบบสอบถาม

แบบสอบถาม เรื่อง ผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต
ในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่

คำชี้แจง

แบบสอบถามประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาผลจากการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้ กรณีศึกษาประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต ในพื้นที่เขตเทศบาลนครหาดใหญ่ ซึ่งจะได้ต่อยอดเป็นแนวทางในการเพิ่มองค์ความรู้และความเข้าใจแก่ประชาชนผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต อันจะส่งผลให้เกิดการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้อย่างถูกต้อง สำหรับข้อมูลจากการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลวิจัยในภาพรวม และข้อมูลของท่านจะได้รับการเก็บรักษาเป็นความลับ

แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 การใช้อินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 4 ระดับเจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตอนที่ 5 พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากทุกท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ผู้ทำการวิจัย

นายจุฑาทิเกียรติ โปชิว

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง แบบสอบถามในส่วนนี้แต่ละข้อเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมคำลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

ข้อคำถาม	
1. เพศ	
☐ ชาย	☐ หญิง
2. อายุ	
☐ ต่ำกว่า 20 ปี	☐ 20 – 30 ปี
☐ 31 – 40 ปี	☐ มากกว่า 40 ปี
3. ระดับการศึกษา	
☐ ประถมศึกษา	☐ มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	☐ ปวส./ อนุปริญญา
☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก	☐ อื่นๆ ระบุ.....
4. อาชีพหลัก	
☐ รับจ้าง/ แรงงานทั่วไป	☐ รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ
☐ พนักงานบริษัท	☐ ธุรกิจส่วนตัว/ ค้าขาย
☐ นักเรียน/ นักศึกษา	☐ อื่นๆระบุ.....
5. รายได้ต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม	
☐ ต่ำกว่า 7,500 บาท	☐ 7,500-10,000 บาท
☐ 10,001-12,500 บาท	☐ 12,501-15,000 บาท
☐ 15,001-17,500 บาท	☐ 17,501-20,000 บาท
☐ 20,001-22,500 บาท	☐ 22,501-25,000 บาท
☐ 25,001-27,500 บาท	☐ 27,501-30,000 บาท
☐ มากกว่า 30,000 บาท	
6. ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม	
☐ ประชาชน/ ผู้ใช้บริการทั่วไป	
☐ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (เจ้าของ/ หน่วยงาน)	
☐ อื่นๆ ระบุ.....	

ตอนที่ 2 การใช้อินเทอร์เน็ต

คำชี้แจง แบบสอบถามในส่วนนี้แต่ละข้อเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต

กรุณาเติมตัวเลขลงใน (...) ตามความเป็นจริง (ข้อที่ 1-2) หรือ ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน (ข้อที่ 3)

ข้อคำถาม

1. ท่านใช้บริการอินเทอร์เน็ตจากที่ใดบ้าง (เรียงลำดับตัวเลขลงใน (.....) จากมากไปหาน้อย)

(.....) บ้าน/ หอพัก	(.....) ที่ทำงาน
(.....) ร้านอินเทอร์เน็ต	(.....) อื่นๆ ระบุ.....

2. ท่านนิยมใช้บริการประเภทใดทางอินเทอร์เน็ต (เรียงลำดับตัวเลขลงใน จากมากไปหาน้อย)

(.....) อีเมล (E-mail)	(.....) ห้องสนทนา (Chat Rom)
(.....) บล็อกส่วนตัว (Blog)	(.....) ซื้อขายสินค้าออนไลน์
(.....) Social Network เช่น Facebook	(.....) เกมออนไลน์
(.....) ค้นหาข้อมูล (Search Engine)	(.....) กระดานสนทนา (Web Board)
(.....) ดาวน์โหลดข้อมูล	(.....) อื่นๆ ระบุ.....

3. ความถี่ในการใช้บริการอินเทอร์เน็ตของท่าน

☐ 1-2 วัน/ สัปดาห์	☐ 3-5 วัน/ สัปดาห์
☐ 6-7 วัน/ต่อสัปดาห์	☐ อื่นๆ ระบุ.....

**ตอนที่ 3 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิด
เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550**

คำชี้แจง แบบสอบถามในส่วนนี้แต่ละข้อเกี่ยวข้องกับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

3.1 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมคำลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. ท่านเคยรับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 หรือไม่

☐ ไม่เคยทราบว่ามีความหมายนี้มาก่อน	☐ ทราบว่ามีแต่ไม่เคยอ่าน
☐ เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจ	☐ เคยอ่านแต่ไม่เข้าใจในบางประเด็น
☐ เคยอ่านและเข้าใจเป็นอย่างดี	

2. ช่องทางที่ท่านได้รับข่าวสาร ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ สื่อสิ่งพิมพ์	☐ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์
☐ การจัดฝึกอบรมหรือสัมมนา	☐ เว็บไซต์
☐ โทรทัศน์	☐ วิทยุ
☐ สื่ออื่นๆ ระบุ.....	

3.2 กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ท่านเห็นว่าใช่หรือไม่ใช่

ข้อคำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1. พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ กฎหมายที่กำหนดขึ้น เพื่อการใช้ระบบคอมพิวเตอร์อย่างปลอดภัย		
2. เป้าหมายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อไม่ให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์		
3. พระราชบัญญัติฉบับนี้ ทำให้ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมีเสรีภาพในการแสดงออกลดลง		
4. พระราชบัญญัติให้อำนาจในการดำเนินคดีและฟ้องร้องเพื่อลงโทษผู้ที่ทำการปิดกั้นข้อมูลที่ส่งผ่านในระบบคอมพิวเตอร์		
5. ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตได้รับความคุ้มครองหรือการเรียกร้องค่าเสียหายตามที่กฎหมายบัญญัติในกรณีที่มีการละเมิด		
6. เจ้าหน้าที่มีอำนาจในการสืบสวนถึงขั้นยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์ได้		

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
7. การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทำให้สามารถหาหลักฐานและหาตัวผู้กระทำความผิดได้อย่างรวดเร็ว		
8. การได้รับภาพการล่วงละเมิดทางเพศของเด็กผ่านทางอีเมลล์และส่งต่อไปยังคนรู้จักทางอีเมลล์ ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
9. การส่งอีเมลล์หากันระหว่างเพื่อนเพื่อวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล โดยใช้ถ้อยคำอันรุนแรง ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
10. การนำคลิปวิดีโอภาพตัดต่อที่เกี่ยวข้องกับการดูหมิ่นสถาบันเบื้องสูงทางอินเทอร์เน็ตมาเผยแพร่ ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
11. ท่านนำภาพเพื่อนของตนมาตัดต่อเล่นเป็นภาพโป๊เปลือยโดยเก็บไว้ดูเป็นการส่วนตัว โดยไม่ได้ส่งต่อไปให้กับใคร หากเพื่อนของท่านรับทราบด้วยความบังเอิญในภายหลัง เขาสามารถเอาผิดกับท่านตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้		
12. ท่านได้รับข้อมูลลับทางราชการมาโดยบังเอิญทางอีเมลล์ แต่เก็บไว้และไม่ได้ลบทิ้ง การกระทำของท่านไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
13. ท่านนำภาพการกระทำผิดกฎหมายของบุคคลอื่นลงเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตเพื่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ในสังคม การกระทำของท่านไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
14. ท่านแฮกเกอร์เข้าไปในเว็บไซต์ของสถานีโทรทัศน์เพื่อทวงถามความความเป็นประชาธิปไตยในการนำเสนอข่าว การกระทำของท่านไม่ถือว่ามีผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
15. ท่านส่งต่อไฟล์โปรแกรม Microsoft Office ที่เป็น โปรแกรมเถื่อนให้เพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพื่อให้เพื่อนนำไปลงโปรแกรมใช้งานต่อ การกระทำของท่านไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
16. ท่านส่งต่อไฟล์โปรแกรม Microsoft Office ที่เป็น โปรแกรมถูกลิขสิทธิ์ให้เพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพื่อให้เพื่อนนำไปลงโปรแกรมใช้งานต่อ การกระทำของท่านไม่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		

ตอนที่ 4 ระดับเจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

คำชี้แจง แบบสอบถามในส่วนนี้แต่ละข้อเกี่ยวกับระดับเจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	เฉยๆ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วย (4)	เฉยๆ (3)	ไม่เห็น ด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
1. เป็นเรื่องสมควรอย่างยิ่งที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ขึ้นมา					
2. ประชาชนทุกคนควรจะศึกษาและทำความเข้าใจให้ถ่องแท้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้					
3. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้สามารถนำไปบังคับใช้ได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม					
4. ประชาชนควรจะให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้					
5. จำนวนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จะลดลง อันเป็นผลจากพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้					
6. บทลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ สูงเกินไป					
7. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ทำให้ต้องระมัดระวังมากขึ้นในการใช้งานระบบอินเทอร์เน็ต					

เจตคติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	ระดับเจตคติ				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วย (4)	เฉยๆ (3)	ไม่เห็น ด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
8. การออกกฎหมายมาควบคุมเท่ากับเป็น การจำกัดการแสดงออกทางความคิดเห็น ให้มียังจำกัดไปด้วย					
9. ประชาชนต้องเสียค่าใช้จ่ายในการ ปรับปรุงระบบเพื่อให้รองรับกับข้อบังคับ ของพระราชบัญญัติ					
10. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ทำให้เกิดการ ปิดเว็บไซต์บางประเภท จึงถือว่ามี ผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการรับรู้ ข่าวสาร					
11. ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตมีเสรีภาพที่ เข้มแข็งยิ่งขึ้นทางการสื่อสาร					
12. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ทำให้การใช้ งานระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมี ความสะดวกขึ้น					
13. พระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ทำให้เกิด ความปลอดภัยในการใช้งานระบบ คอมพิวเตอร์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร					
14. ประชาชนทั่วไปมีความมั่นใจในการ ทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการใช้ บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ					
15. ภาครัฐกิจมีความมั่นใจในการ ให้บริการธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการ ให้บริการผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ					

ตอนที่ 5 พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

คำชี้แจง แบบสอบถามในส่วนนี้แต่ละข้อเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในช่วง ปี พ.ศ.2551 จนถึงปัจจุบัน	พฤติกรรม		
	อดีตเคยทำมาก่อน และปัจจุบันก็ยังทำ	อดีตเคยทำมาก่อน ปัจจุบันไม่ได้ทำ	อดีตและปัจจุบัน ไม่เคยทำ
1. ท่านใช้รหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของ ผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต			
2. ท่านเปิดจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต			
3. ท่านใช้อินเทอร์เน็ตจากคอมพิวเตอร์ ส่วนตัวของผู้อื่น โดยที่ตนเองไม่มีสิทธิ์			
4. ท่านใช้รหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของ ผู้อื่นเพื่อเข้าใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ผ่าน ระบบเครือข่าย			
5. ท่านนำรหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของ ผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตมาเผยแพร่ ให้คนรู้จักทราบ			
6. ท่านนำรหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของ ผู้อื่นในการใช้งานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ของผู้อื่นมาเผยแพร่ให้คนรู้จักทราบ			
7. ท่านนำรหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของ ผู้อื่นเพื่อเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไปเผยแพร่ บนอินเทอร์เน็ต			

การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในช่วง ปี พ.ศ.2551 จนถึงปัจจุบัน	พฤติกรรม		
	อดีตเคยทำมาก่อน และปัจจุบันก็ยังทำ	อดีตเคยทำมาก่อน ปัจจุบันไม่ได้ทำ	อดีตและปัจจุบันไม่ เคยทำ
8.ท่านนำรหัสประจำตัวหรือรหัสด้านของ ผู้อื่นในการใช้งานจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ไปเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต			
9.ท่านนำหมายเลขบัตรเครดิตของผู้อื่นมา ซื้อสินค้าหรือบริการทางอินเทอร์เน็ต			
10.ท่านเปิดดูข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ต โดยไม่ได้รับอนุญาต			
11.ท่านสอดแนมข้อมูลผู้อื่นใน อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับอนุญาต			
12.ท่านแก้ไขข้อมูลผู้อื่นในอินเทอร์เน็ต โดยไม่ได้รับอนุญาต			
13.ท่านนำภาพหรือคลิปวิดีโอใน คอมพิวเตอร์ส่วนตัวของบุคคลอื่นหรือคน รู้จักออกมาเผยแพร่			
14.ท่านเจาะระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อหา ข้อมูลชื่อหรือรหัสด้านของผู้ใช้คนอื่น			
15.ท่านนำข้อมูลส่วนตัวของคนรู้จักไป แก้ไขเปลี่ยนแปลงบางส่วนแล้วนำไป เผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นการกลั่น แกล้งหรือเพื่อความสนุก			
16.ท่านส่งข้อความหรือข้อมูลส่วนตัวผู้อื่น ในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้เกิดความ เสียหาย			
17.ท่านเข้าไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูล หรือเว็บไซต์ของผู้อื่น			

การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ในช่วงปี พ.ศ.2551 จนถึงปัจจุบัน	พฤติกรรม		
	อดีตเคยทำมาก่อน และปัจจุบันก็ยังทำ	อดีตเคยทำมาก่อน ปัจจุบันไม่ได้ทำ	อดีตและปัจจุบัน ไม่เคยทำ
18.ท่านนำข้อมูลความลับของผู้อื่นไป เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับ อนุญาต			
19.ท่านส่งข้อมูลที่มี spam หรือไวรัส ให้กับผู้อื่นโดยเจตนา			
20.ท่านส่งไฟล์หรือข้อมูลเข้าไปกำจัด ผู้อื่นออกจากระบบหรือห้องสนทนา			
21.ท่านส่งไวรัสไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ อื่นที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต			
22.ท่านส่งข้อมูลเพื่อรบกวนการเชื่อมต่อ ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น			
23.ท่านส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แบบ ลูกโซ่ไปยังผู้อื่น โดยที่ผู้รับไม่ได้ร้องขอ			
24.ท่านนำวิธีการเจาะระบบที่ทราบไป จำหน่ายหรือเพื่อการค้า (HACKER TOOL)			
25.ท่านใช้ชื่อจริงหรือนามแฝงของผู้อื่น โดยมีเจตนาให้เกิดความเข้าใจผิด			
26.ท่านใช้ชื่อที่อยู่หรือข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง ในการติดต่อสื่อสาร ทำให้ผู้อื่นเสียหาย เพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตัว			
27.ท่านนำข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่นมา กรอกข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตแทนข้อมูล ของตนเอง			
28.ท่านนำภาพถ่ายของผู้อื่นมากรอก ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตแทนข้อมูลตนเอง			

การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ในช่วงปี พ.ศ.2551 จนถึงปัจจุบัน	พฤติกรรม		
	อดีตเคยทำมาก่อน และปัจจุบันก็ยังทำ	อดีตเคยทำมาก่อน ปัจจุบันไม่ได้ทำ	อดีตและปัจจุบัน ไม่เคยทำ
29. ท่านฟอร์เวิร์ด E-mail ที่ได้รับ โดยไม่ ทันได้ตรวจสอบข้อความข้างในว่าเป็น ภาพลามกให้เพื่อน			
30. ท่าน โพสต์ข้อมูลหรือข่าวที่เป็นเท็จ			
31. ท่าน ใช้คำที่ไม่สุภาพ ข้อความใส่ร้าย ข้อความเท็จหรือในทางที่หมิ่นประมาท ผู้อื่นทางเว็บบอร์ด			
32. ท่าน เข้าห้องสนทนาที่จัดไว้สำหรับ การให้บริการทางเพศ			
33. ท่าน ใช้อินเทอร์เน็ตส่งต่อข้อมูลหรือ ชักชวนให้คนรู้จักห้องสนทนาที่จัดไว้ สำหรับให้บริการทางเพศ			
34. ท่าน ใช้อินเทอร์เน็ตเข้าดูเว็บไซต์ที่ เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการพนัน			
35. ท่าน ใช้อินเทอร์เน็ตส่งต่อข้อมูลหรือ ชักชวนให้กับคนรู้จักเว็บไซต์ที่เผยแพร่ ข้อมูลเกี่ยวกับการพนัน			
36. ท่าน โพสต์หรือเผยแพร่ภาพลามก อนาจารทางเว็บไซต์หรือแหล่งข้อมูลที่ ผู้อื่นสามารถเข้าไปดูได้			
37. ท่าน ส่งภาพลามกอนาจารทางอีเมลล์ต่อ ให้เพื่อน (forward mail)			
38. ท่าน ส่งต่อคลิปวิดีโอที่เป็นลักษณะ ในทางลามกอนาจารให้คนรู้จักผ่านระบบ อินเทอร์เน็ตหรือทางอีเมลล์			

การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ในช่วงปี พ.ศ.2551 จนถึงปัจจุบัน	พฤติกรรม		
	อดีตเคยทำมาก่อน และปัจจุบันก็ยังทำ	อดีตเคยทำมาก่อน ปัจจุบันไม่ได้ทำ	อดีตและปัจจุบัน ไม่เคยทำ
39. ท่านติดต่อภาพและนำไปเผยแพร่ผ่าน ระบบอินเทอร์เน็ตหรือทางอีเมล			
40. ท่านส่งไฟล์โปรแกรมที่ไม่มีลิขสิทธิ์ หรือ โปรแกรมเถื่อนทางอินเทอร์เน็ต ให้แก่คนรู้จักเพื่อนำไปลงโปรแกรมต่อ			

ขอขอบคุณที่ท่านได้กรุณาใช้เวลาตอบแบบสอบถามครบทุกข้อไว้ ณ โอกาสนี้

ภาคผนวก ข
ค่าความเชื่อมั่น

Reliability

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.893	71

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล นายจุฑาเกียรติ โปชิว
 รหัสประจำตัวนักศึกษา 5210520502

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยทักษิณ	2551

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

2553-2554 พนักงานการตลาดและประสานงานทั่วไป
 บริษัท โอเฟน เลิร์นนิ่ง เซ็นเตอร์ จำกัด

2554-2556 ผู้จัดการสำนักงาน ฝ่ายบริหารงาน
 บริษัท ออกซิเจนเรียลเอสเตท จำกัด

2556-ปัจจุบัน รองผู้จัดการฝ่ายทรัพยากรมนุษย์
 โรงแรมริวาริน รีสอร์ท แอนด์ สปา

การเสนอผลงานต่อที่ประชุม

เข้าร่วมเสนอผลงานวิจัยประเภทบรรยาย ในการประชุมวิชาการระดับชาติด้านการบริหารและการจัดการ ครั้งที่ 9 ณ ห้องประชุมทวิ บุญเขตต์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต